

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΔΡ. 20 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ - 4 ΔΡΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὰ βιβλία μας

Έχουν δίκηο ν' ανυπομονούν οι αναγνώσται μας, αλλά επειδή θέλουμε να φανώμαστε συνεπείς στις υποσχέσεις μας, κανονίζουμε κάτι συνδυασμούς, τους οποίους θα αναγγείλωμε στο προσεχές τεύχος.

Λίγη υπομονή και το καλό έρχεται!

★

Παιδική σελίς

Δέν είνε τόσο εύκολο, όσο νομίζαμε, να προσφέρωμε για την οικογένεια μια παιδική σελίδα.

Γ' αυτό προτιμήσαμε να την αναβάλωμε για το προσεχές.

Έλπίζομε, μάλιστα, να τις κάνωμε και δύο. Θα είνε χρωματιστές, θα περιέχουν έκλεκτη ύλη, επίτηδες για τα παιδιά.

Θά έχωμε και διαγωνισμό, στον όποιον θα δίδωμε ως δώρα (συνδρομές στο περιοδικό μας).

Λοιπόν από το προσεχές.

★

Ε. Φ. Α.

Έτσι θέλησαν να την ονομάσουν οι αναγνώσται της «Ατλαντίδος» την Ένωσίν τους:

«ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

Ευχαριστούμε εγκάρδια τους αναγνώστες μας για την προθυμία και αγάπη τους στο περιοδικό μας.

Οι «Φίλοι της Ατλαντίδος» στην περασμένη συγκέντρωσί τους της Τετάρτης 5-9 στα γραφεία μας, αποφάσισαν να συμψηφίσουν μια Ένωσι με κέντρο τας Άθηνas και παραρτήματα στις Επαρχίες.

Παρεκλήθημεν λοιπόν να πληροφορήσωμεν τους αναγνώστες και αναγνώστριάς μας, όσοι θέλουν να λάβουν μέρος στην φιλική και ψυχαγωγική αυτή Ένωσι, να παρευρεθούν την προσεχή Κυριακήν, 17 Αυγούστου, στα γραφεία της «Ατλαντίδος», Ευριπίδου 8, για να συστήσουν την προσωρινή Διοικητική Έπιτροπή.

Να μη λείψουν οι αγαπητές αναγνώστριες, γιατί θέλωμε στην έπιτροπή να αντιπροσωπεύεται και το ωραίο φύλον.

★

Άνταποκριται

Μ' ευχαρίστησι βλέπομε, ότι ή σελίδα των ανταποκριτών μας ήρχισε ν' άναβη.

Άνταποκριτές από όλα τὰ μέρη της επαρχίας γυρεύουν να γίνουν οι αναγνώσται μας, ακόμα και τηλεγραφικώς κάποιος έζητησε να τον προτιμήσωμε.

Λοιπόν περιμένωμε από τους ανταποκριτές μας μικρές ανταποκρίσεις:

Κοσμική κίνησι, έορτές, έκδρομές, γλέντια, σπόρ.

Σ' αυτά θ' αναφέρονται και τὰ δνόματα των μετασχόντων κυρίων, κυοιών δεσποινίδων.

Λογοτεχνία

Μιά άλλη υποστήριξις της «Ατλαντίδος» για τους νέους!

Η «Ατλαντίς» άπεφάσισε να προβή σε μια εξαιρετική έκδοσι, πολυτελή, της εργασίας των νέων λογοτεχνών αναγνώστών της.

Πρός τοϋτο παρακαλούνται οι νέοι γράφοντες, όσοι μäs έχουν άποστείλει συνεργασία τους ή θέλουν να στείλουν, όπως μέχρι της 7ης Σεπτεμβρίου μäs γράψουν ή περάσουν από τὰ γραφεία μας και δηλώσουν:

1ο. Άν θέλουν να έκδοθῃ ή εργασία τους.

2ο. Δικαίωμα συμμετοχής ένα κομμάτι για τον καθένα.

3ο. Τιμή του θιβλίου δραχ. 25 ο τόμος.

4ο. Για πόσα αντίτυπα θέλουν να συμμετάσχουν.

Τὰ αντίτυπα θα είνε ήριθμημένα.

Τὰ αντίτυπα δέ θα καταγράφονται δνομαστικώς και κατ' αύξοντα αριθμόν για τον καθένα.

Λοιπόν από σήμερα, 7 Σεπτεμβρίου.

★

Παραγωγή διπλωμάτων

Σάν να μη έφθαναν οι διπλωματοϋχοι, που βγάξει με το τσουβάλι κάθε χρόνο το Πανεπιστήμιο, είχε ιδρυθῃ και μια μυστική εταιρία παραγωγής διπλωματοϋχων. Η εταιρία αυτή, άρχηγος της οποίας ήταν κάποιος έξυπνος, ονόματι Κολλόςος, εξέδιδε διπλώματα πανεπιστημιακά και τελειοφοίτων γυμνασίου και τὰ έπωλούσε αντί 50.000 δραχμών έκαστον εις πάντα βουλόμενον.

Έτσι λοιπόν, όταν ήθελε κανείς να γίνει γιατρός, δέν είχε ανάγκη να πάη στο Πανεπιστήμιο και να ξεοδέη έξη χρόνια μελέτης και βασάνων. Παρουσιαζόταν στον άρχηγό της εταιρίας διπλωμάτων και έλεγε:

—Θέλω να γίνω γιατρός!

—Μάλιστα. Κατεβαίνετε πενήντα χιλιάδες.

—Όρίστε!

—Πάρτε το δίπλωμά σας!

Έντός δέκα λεπτών της ώρας είχατε γίνει γιατρός, έτοιμος να άρχίσετε την εξάσκηση του επαγγέλματος... έναντίον των μελλόντων πελατών σας. Φαντασθήτε, αλήθεια, να πέφτατε στα χέρια κανενός τέτοιου γιατρού!

★

Τὰ θέατρα

Οι έφημερίδες άσχολούνται αυτές τις ήμέρες με τη θεατρική κίνησι. Τὰ θέατρα δέν εργάζονται έφέτος και οι θίασοι, τις περισσότερες βραδύες, παίζουν έν στενῷ οικογενειακῷ κύκλῳ.

Άλλά πῶς να γεμίσουν με κόσμο; Πρό 3-4 έτών ή Άθήνα είχε όλα-δλα τρία ή τέσσερα θέατρα. Έφέτος έγιναν έντεκα — ζωή νάχουν! Προσθέσατε σ' αυτά και τους σαράντα κινηματογράφους και τὰ θεάματα της πρωτεύουσας γίνονται άμέσως πενήντα!

Πενήντα θέατρα και κινηματογράφοι, πρέπει να όμολογήη κανείς, ότι είνε πολλά και για το Παρίσι, όχι για την Άθήνα!

ΟΠΟΙΟΣ
άπό τους αναγνώστες μας θέλει να
σχηματίσῃ τόν

Α' τόμο
της «Ατλαντίδος»

μπορεί να προσάγῃ στὰ γραφεία
μας την σειράν των τευχών

ΑΠΟ 1-13

και με 25 δραχμάς θά του έτοιμά-
σωμε ένα χρυσόδεσμο θιβλίο,
καλλιτεχνικό, περιποιημένο, έτοιμο
για τη θιβλιοθήκη.

Οι αναγνώσται μας

ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ούνανται να μäs άποστέλουν επί-
σης την σειράν των 13 τευχών με
30 δραχμάς δια την θιβλιοδέτησιν
και τὰ ταχυδρομικά της έπιστρο-
φής του Α' τόμου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Το πρωτότυπο
έλληνικό μυθιστόρη-
μα του

ΜΑΡΙΟΥ

Ρομάντσο
της Αλίκης

δημοσιεύεται εις την
1143 και 1144 σελίδα

Γυναίκες άστυνόμισσες

Καθήκον και έρωας

Είνε γνωστό ότι γυναίκες άστυνομικοί ένεφανίσθησαν για πρώτη φορά στη Ρωσία κι' έπειτα στην Αμερική.

—Στόπ! Σας επιβάλλω πρόστιμο γιατί δεν υπακούσατε όταν σας διέταξα να προχωρήσετε!

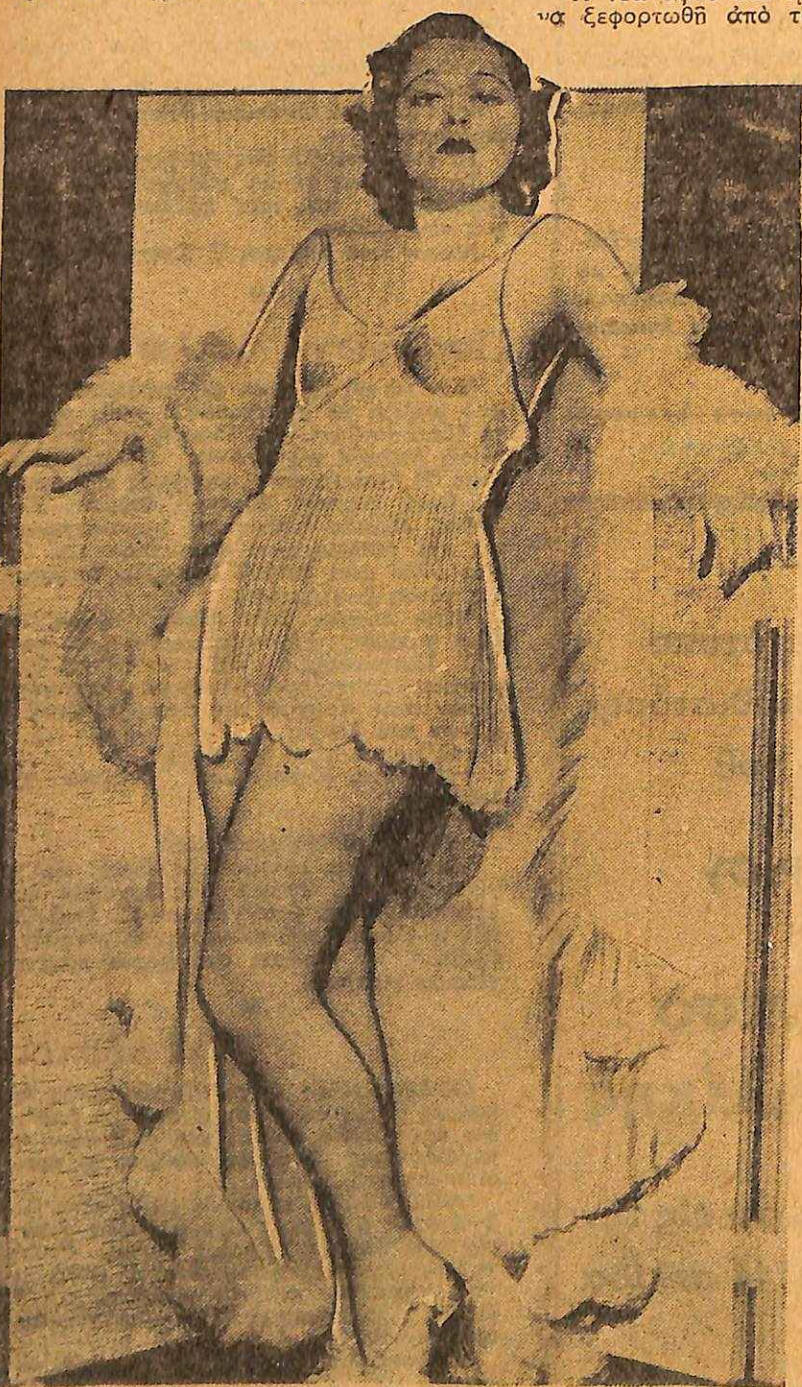
Επιπλήττει μιά μέρα ή άστυνόμος ύπ' αριθ. 576 τόν Τζέιμς Κίγκ, δικηγόρο από τόν Μπόστον.

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, αλλά... έχετε τόσο χαριτωμένα χεράκια πού σταμάτησα να τά θαυμάσω.

Και ή άστυνόμος 576 χαμογελά και τόν άφίνει να περάση με τ' αυτοκίνητό του, γιατί κολάκεψε τη φιλαρέσκιά της.

—Τρία δολάρια πρόστιμο γιατί σταματήσατε σε άπηγορευμένη ζώνη —πληροφορεί ή ύπ' αριθ. 274 άστυνόμισσα, μιά ύπέροχη ξανθομαλλούσα, είκοσι χρονών, τόν Ρόλαντ Κόλμαν.

—Πάρτε. Κρατείστε τα ρέστα για τά καλλυντικά σας. Πάντως, αν αγοράζατε πιό ζωηρό κόκκινο θα σας πήγαινε καλύτερα με τό χρώμα τών μαλλιών

*Η μίς Μαίρη Γκόρντον διέθεσε όλη τη γοητεία της νιά να σαγηνεύσει τόν «Γαλάζιο Ιππότη»

—Αλήθεια ; πληροφορείται ή νεαρά και ώραία άστυνόμισσα.

—Σας θεβαιώ. Για τέστε τί κάνετε απόψε. Πού έχετε να πάτε;

—Είμαι ελεύθερη και θα ήθελα να πάω στο χορό, άπαντά μηχανικά ή νέα. Συνέρχεται όμως γρήγορα και συνεχίζει με άυστηρή φωνή:

—Μά, κυριε, πώς μιλάτε; Δεν ξέρετε ότι μπορώ να σας συλλάβω έπί... διαφθορά δημοσίου υπαλλήλου;

*Αλλά ό ώραςος και νέος Ρόλαντ δεν συνελήφθη και έπειτα από καιρό ή άστυνόμισσα ύπ' αριθ. 274 κάνει την εμφάνισή της στο Χόλλυγουντ, ως κορίστα σε μπαλέτο.

Πράγματα πού συνήθως συμβαίνουν άκόμα και σε άστυνόμισσες.

Μιά τέτοια περίπτωσι συνέβη μιά μέρα στο Ρούντυ Πρένς, ό όποιος έπί μιά ώρα παρακολουθούσε έπίμονα μιά μελαχροινούλα.

*Η νέα άφου έδοκίμασε πολλές φορές να ξεφορτωθί από τόν... άναιδη, κατέ-

φυγε στην προστασία του νόμου ό όποιος αντιπροσωπεύετο από μιά όμορφη ξανθούλα, ή όποία θρισκότανε σε μιά γωνιά του δρόμου.

*Εκείνη επενέβη άμέσως.

—Μά, κύριε, εν μπορείτε να πάτε στη δουλειά σας;

—Αυτό κάνω, δεσποινίς.

—Και τί κάνετε;

—Γιαρακολουθώ αυτή τη χαριτωμένη δεσποινίδα.

*Η άστυνόμισσα γέλασε.

—Τώρα θα δού με! έφώναξε και γυρίζοντας προς τη νέα με ύφος προστατευτικό έίπε:

—Μη φοβάστε, δεσποινίς, θ' ας συνοδέψω έ-νό. Μ' έμένα θα είσθε άσφαλής.

Και προχώρησαν μαζί.

*Ο Ρούντυ έ-ριξε μιά ματιά στο μυτάκι, στα μεγάλα μάτια, στα χρυσά μαλλιά της ύπερασπιστριάς της τά ξεως και τέλος πήρε μιά όριστική άπόφασι.

—Τόσο τό καλύτερο! έφώναξε.

*Η παρουσία σας δεν με πειράζει καθόλου.

Κι' έτσι ό κόσμος μπορούσε να δει ό' όλο τό διάστημα του δρόμου, μιά δεσποινίδα να συνοδεύεται από μιά ώραία άστυνόμισσα και πίσω

από τούς μερικά θήματα ένα νέο να τις ακολουθί.

Λίγο-λίγο εκείνος συντόμεψε την άπόστασι, ως πού σε κάποιο άπόκεντρο καφενεδάκι κατέληξαν έπί τέλους και οι τρεις.

*Όποιος τούς έθλεπε, παρατηρούσε ότι ό Ρούντυ ήταν άρκετά άπασχολημένος με μιά σκέψη ένδιαφέρουσα.

—Ποιά από τις δύο; Την ξανθή ή την μελαχροινή;

Τά χρονικά δεν μάς διηγούνται τό τέλος της ύποθέσεως, αλλά οι καλώς πληροφορημένοι ψιθυρίζουν ότι ό Ρούντυ έινε τυχερός, πολύ τυχερός στον έρωτα...

*Ας αφήσουμε τώρα τά κορίτσια με στολή και άς έλθουμε στις γυναίκες οι όποίες καταναλώνουν τη ζωή τους να παρακολουθούν στα κρυφά και να κατασκοπεύουν κλέπτες και δολοφόνους.

Αυτές δεν έχουν στολή για να διακρίνονται, τούναντίον μάλιστα προσπαθούν με μεγάλη επιμέλεια και φροντίδα να άνακατευάνται μέσα στο άνώνυμο πλήθος τών δακτυλογράφων υπαλλήλων, κυριών. Κι' έτσι δουλεύουν με περισσότερη άσφάλεια.

Στη Μαίρη Γκόρντον είχε άνατεθί να παρακολουθί τόν «Γαλάζιο Ιππότη» ένα περίφημο τυχοδιώκτη πού εύρισκε θύματα άνάμεσα στην άριστοκρατία του Μπί-αριτζ.

Αυτή λοιπόν, κάτω από φορέματα πλουσίας Αμερικανίδος πού σκορπία τά δολάρια, κατάρθωσε να προσελκύσει ένα κομψό νεαρό, για τόν όποιον οι πληροφορίες της έλεγαν ότι αυτός ήταν ό «Γαλάζιος Ιππότης».

*Επειτα από δέκα ήμέρας σχέσεων έπί τέλους έπέσθη ότι αυτός ήταν ό καταζητούμενος. Τηλεφώνησε λοιπόν στην άστυνομία να της στείλουν τρεις άντρες να τόν συλλάβουν την ώρα πού θα είχανε οι δύο τους ραντεβού στο Λούνα Πάρκ τη νύχτα εκείνη.

Για να μη τού δώση ύποψίες, χορέψανε μαζί από νωρίς.

Σύνθημα είχαν μιά γαρδένια. Σ' αυτόν πού θάδινε τη γαρδένια ήταν ό καταζητούμενος.

*Αλλοίμονο! Τρεις σοβαροί κύριοι δλη τη νύχτα περίμεναν μέσα σε μιά αίθουσα χορού, περίμεναν μέχρι τό πρωί να δούν μιά ξανθή κυρία να προσφέρει μιά γαρδένια σ' έναν κύριο.

Τήν είδαν μονάχα να μπαίνει σε μιά θάρκα κι' από τη θάρκα σ' ένα γιώτ κι' από κεί...

Είχε ξεχαστή κι' αυτή ή άστυνόμισσα άκόμα στη γοητεία της άγκαλιάς τού «Γαλάζιου Ιππότη».

*Επειτα από ένα μήνα θρέθηκε ένα πτώμα!

*Ήταν της άστυνόμισσας πού έπεσε κι' αυτή θύμα όχι πιά τού καθήκοντος, αλλά της... έπιπολαιότητός της.

IZIM OYENI

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Δέν τό μπορώ...

Νεκρώθει τώρα ή σάρκα μου, κι' ούτε πιά ή δόλια (καρτερά κάποιο παλμό, κάποια χαρά, νάρθη να με γλυκάνη. Τό τζάκι έστάχτωσε κι' άίμέ, «τό μιά φορά κι' έναν (καιρό),

δέν είνε άρχή παραμυθιού; Δέν τό μπορώ, δέν τό (φορώ τό σάβανο, πού ή παρθενιά στη σάρκα μου έχει δαφάνει.

Κι' όμως άκόμα ως τά προχτές με συνταράζουν οι (αυγμοί, τού πόθου, πού στα πόδια σου σερνόμενι μεθυσμένη περιπλοκάδι επλεκόμενι σφικτά στο λαιμό σου κορμί λάμια ροφούσα τό αίμα σου, κάθε σου ίκμάδα, κά- (θε όρη)

Σ κλάδα μαζί κι' αφέντρα σου κι' έγθρά σου κι' έ- (ρωμένη).

Νεκρώθει τώρα ή σάρκα μου, και τό κορμί τό λυ- (γερό, σκέθρωσε και πλαδάρυνε φρικτά. Φτάνει, πιά φτάνει. Τό ηθονικό κρεβάτι μου, δέν θ' άπαλλάξω με (σταυρό, Δέν είμαι έγώ Μαγδαληνή. Δέν τό μπορώ. Δέν τό (φορώ τό σάβανο, πού ή παρθενιά στη σάρκα μου έχει (δαφάνει

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Βοσχιμάνοι

Ο φόνος... δέν είνε έγκλημα!

Οι Βοσχιμάνοι, ένας από τούς πλέον πει- νιέρους λαούς της Κεντρώας Αφρικής, συγγενείς και γείτονες τών Κάφρων, έ- ρουν άπασχολήσει την Γεωγραφικήν Έται- ρείαν του Λονδίνου περισσότερον από κά- θε άλλον λαόν. Όχι τόσον δια την άγριό- τητά τους, όσο για την αντίληψι και την (κτίμησί τους προς τά άγαθά του πολιτι- σμού. Είνε εκ φύσεως λαός πού άγαπά ή άψ από τό κυνήγι. Αυτοί οι όποιοι άλλοτε κυνηγούσαν ή πολεμούσαν με τά δηλητηριασμένα βέλη, σήμερα φέρουν έπ' (σου καλλίτερα από κάθε Εύρωπαίο, τά κυνηγετικά και πολεμικά όπλα.

*Ο πλοίαρχος Μαίην Ρέιντ άναφέρει εις ά άπομνημονεύματά του τά εξής, σχετι- (ως με την κυνηγετικήν δεινότητα τών Βο- (σχιμάνων:

*Ταχύτατος, παρακολουθεί την στρου- (θοκάμηλον και άνακαλύπτει την φωλεάν (της, την όποιαν, αν την εύρη έρημον πτη- (νών, παίρνει τά αυγά, τά όποια και τρώ- (νει, τό δέ κέλυφος τό χρησιμοποιεί ως δο- (χείον, τά κρύβει έντός πυκνοφύτων θάμνων, (κρύβει και καταλαμβάνει την θέσιν τών (αυγών έντός της άκμης. Μαζεύεται και (δίνεται τόσον μικρός, ώστε δέν είνε δυνα- (τόν να φανή ούτε εις απόστασιν ενός μέ- (τρου και μάλιστα όταν πέριξ της φωλεάς (παύρουν θάμνοι, πράγμα συνηθέστατον.

Με τό τόσον εις τό χέρι ό Βοσχιμάνος πε- (νιμένει την επιστροφήν της στρουθοκαμή- (λου έπί ολοκλήρους ώρας άκίνητος και (την χαϊρετίζει μόλις πλησιάση με ένα δη- (λητηριώδες βέλος. Με τόν τρόπον αυτόν (δίνε άπολύτως βέβαιος, ότι θα σκοτώση (την μίαν, όχι δέ σπανίως και τάς δύο (μαζί.

*Σημειωτέον, ότι ό Βοσχιμάνος συνήθως (κατορθώνει να συλλάβη ζωντανήν την (στρουθοκάμηλον, την εξημερώνει και την (χρησιμοποιεί για ίππασίαν, τό θέαμα δέ (αυτό είνε γραφικώτατον.

*Όταν όμως τό κυνήγιον δέν καρποφο- (ρήσῃ, ό Βοσχιμάνος, κατ' άνάγκην, μετα- (βάλλεται εις παντοφάγον.

*Η πείνα τόν εξαναγκάζει να τρέφεται (με ό,τι είνε δυνατόν να τρώγεται, όπως, (πλ παραδείγματι, με άγριον σκόρδον, ά- (γρια χόρτα, φλοδές δένδρων κτλ. Επίσης (ρώγει ακρίδας, σαύρας και αυτούς άκό- (μη τούς δηλητηριώδεις όφεις, τών όποιών (υποκόπτουν την κεφαλήν τό δέ υπόλοιπον (σώμα ψήνουν.

Και εις αυτήν άκόμη την εσχάτην άνάγκη (ν εύρισκόμενος ό Βοσχιμάνος, δέν σκέ- (ττεται καν να καλλιεργήση την γήν, ή ό- (τοία θα τού άποδώση τά προς τό ζην, ά- (ταφεύγων τόν κίνδυνον της πείνης. Εύτυ- (χώς όμως δι' αυτόν, καιτόι ζή άποκλειστι- (κώς εις τάς έρήμους, δέν είνε τό μόνον (έμψυχον όν, πού περιέρχεται αυτός. Ό ρι- (νόκερως κατοικεί εις τάς πυκνοτάτας λό- (κμας, ό ίπποπόταμος παραμονεύει μέσα (στα λιμνάζοντα νερά.

*Όλα λοιπόν αυτά τά ζώα τά κυνηγά (ό Βοσχιμάνος, άλλοτε με τίς πονηριές, σή

μερα με τό τουφέκι.

*Όταν όμως ό Βοσχιμάνος δέν μπορέση (να πιάση τίποτε για να φάη, τότε γίνεται (και έγκληματίας.

Ρίχνονται πειναλέοι πάνω στα γειτονικά (χωριά, σκοτώνουν, διαρπαίζουν για να (τραφούν.

Τη νύχτα όμως, κάτω από τά βράχια, ό (Βοσχιμάνος ξαπλώνεται χορτασμένος με (τό τουφέκι στο πλάι και κοιμάται ευχαρι- (στημένος για τό κυνήγι ή για τό έγκλημα (πού έχει κάνει.

Ευχαριστημένος, γιατί έγέμισε την κοι- (λιά του.

Αυτό τού φτάνει!

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΟΣΧΙΜΑ- (ΝΟΙ

*Ενα από τά πιό περίεργα έθιμα για (τούς Βοσχιμάνους είνε και ό γάμος τους.

*Η γυναίκα γι' αυτούς είνε ένα δώρο (και δίνεται στο πρωτοπαλλήκαρο.

*Όταν λοιπόν μέσα σ' ένα χωριό ύπά- (ρχει μιά κοπέλλα πού θέλει παντρεία, τό (ζητά μόνη της. Δηλαδή θάζει στο κεφά- (λι της ένα στεφάνι από λουλούδια του (κάμπου, τά όποια μαζεύει με άλλες φι- (λενάδες της τραγουδιστά και χορεύον- (τας.

Τό μεσημέρι λέγει στους δικούς της ό- (τι έφερε τό στεφάνι του γάμου.

Τότε οι γονείς και οι συγγενείς χτυ- (πάνε τά τύμπανα να μαζευτή τό χωριό (και δίνουν μιά γιορτή.

*Η μέλλουσα νύφη κάθεται στη μέση (και τραγουδά, έπειτα χορεύει.

Γύρω της δέ οι ύποψήφιοι χτυπών του- (φέκια από άγριο ένθουσιασμό.

Τό γλέντι διαρκεί τρεις ήμέρες και (τρεις νύχτες.

*Αφού μεθύσουν όλοι και πέσουν πιά (ανάσθητοι, τότε ή νύφη πλησιάζει τά (παλλήκαρια στον ύπνο τους και τούς καρ- (φώνει από ένα λουλούδι στο στήθος ή (στα μαλλιά.

Αυτό είνε τό σημείον ότι ή νεαρά έδι- (έλεξε 5 ύποψήφιους.

*Από αυτούς λοιπόν θα πάρη τόν ένα.

*Αλλά ποιός θα είνε ό τυχερός;

*Ο τυχερός είνε εκείνος πού θα φανή (τό καλύτερο παλλήκαρι.

*Όταν ξυπνήσουν, αρχίζουν τούς πυ- (ροβολισμούς και τραβάνε οι ύποψήφιοι

προς τό δάσος.

*Θα φύγουν περιπου μια εβδομάδα.

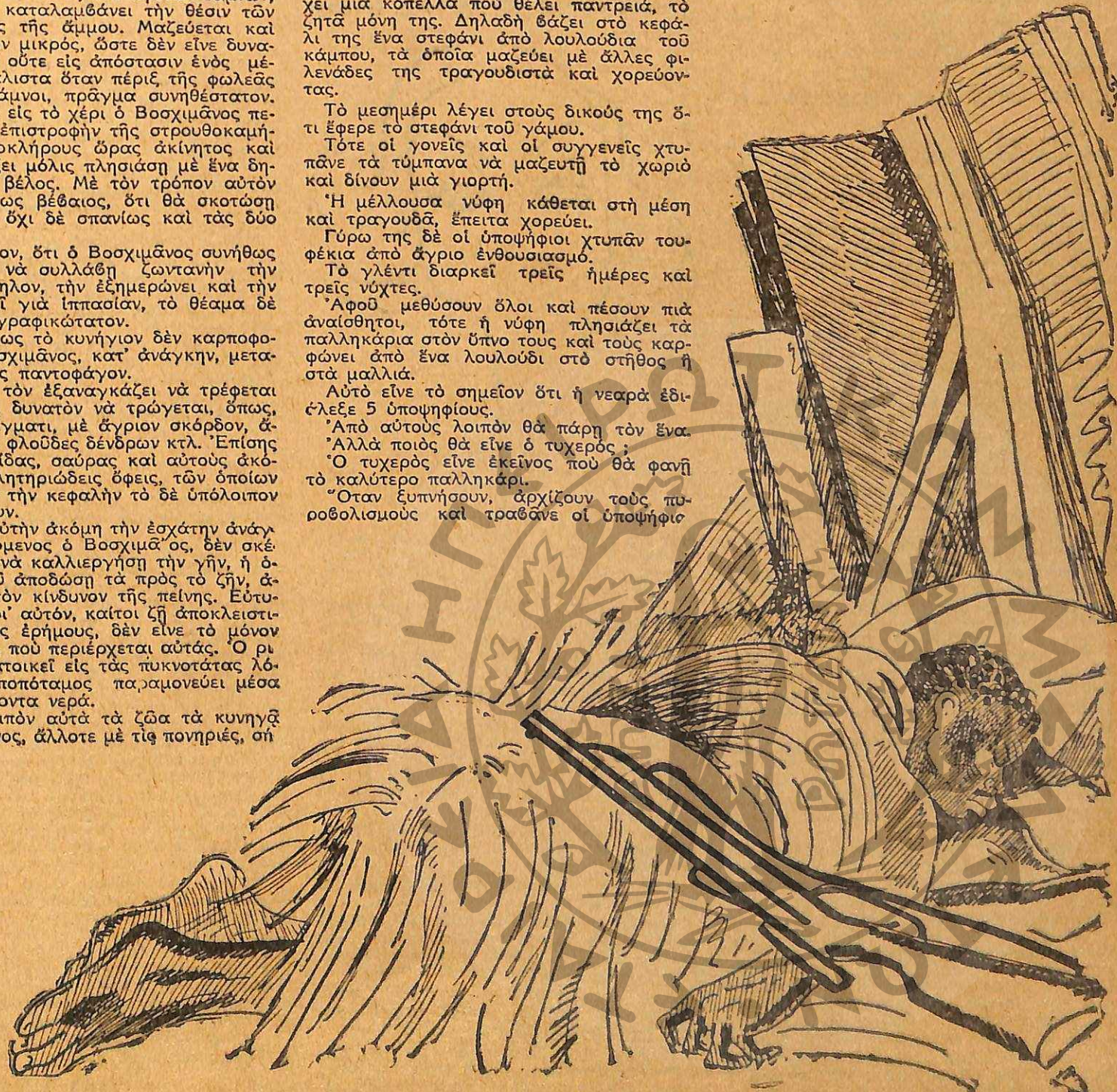
*Εκείνος πού θα σκοτώση τά περισσό- (τερα και άγριότερα θηρία, τά όποια είνε (υποχρεωμένος και να κουβαλήση μαζί (του για την επίδειξι, εκείνος έχει τό δι- (κάϊωμα να πάρη τη νέα για γυναίκα (του.

*Ο Βοσχιμάνος γι' ανά φανή ότι παν- (τρεύεται, πρέπει να γιορτάση και για να (έκδικηθί για όσα τόν έκανε να υποφέρει (ή γυναίκα, για την όποια κινδύνεψε, την (άρπάζει από τά μαλλιά και την παιδεύει (μισή ώρα χάμω στη γή, μέχρις ότου την (αφήσει λιγοθυμισμένη.

Τότε πιά τό γλέντι αρχίζει με τραγού- (δια και χορούς.

*Επειτα από την τρίτη ήμέρα κι' άφου (είνε κουρασμένος πιά, παίρνει τη γυναί- (κα του και εξαφανίζεται μέσα στο δά- (σος, να κάνη τό γαμήλιο ταξίδι του ά- (νάμεσα στα θηρία.

M. PYNTMAN

Η Γκρέτα Γκάρμπο

Η ζωή της μέσα στο σπίτι

Ο Τύπος έχει ησυχάσει τώρα και δυο μήνες για λογαριασμό της Γκρέτα Γκάρμπο.

Πρό δυο μηνών, μιά μέρα, την είδανε ν' ανεβαίνει σ' ένα υπερωκεάνιο της Αμερικής, κ' έπειτα από λίγες μέρες να κατεβαίνει από κάποιο άλλο βαπόρι στη Σουηδία.

Έπειτα... Χάθηκε, εξαφανίστηκε από παντού και για όλο.

Ξαφνικά όμως, κι' αυτό πάλι όφειλεται σ' αυτή τη δημοσιογραφία, που δεν αφήνει τίποτα μέσα στην σκιά να παραμείνει, μάθεμε ότι η Γκρέτα Γκάρμπο διαπραγματεύεται να αγοράσει ένα παλιό πύργο και ότι έπεδόθηκε σέ έρευνες να εξακριβώσει το γενεαλογικό της δέντρο.

Το πάθος αυτό για τὰ παλιά σπίτι, το είχε πάντοτε η Γκάρμπο, κι' αυτό δείχνει ότι έμεινε Ευρωπαία.

Πύργο βέβαια δεν μπορούσε ποτέ της να βρει στην Καλιφορνία, εκεί όπου, πριν γίνουν οι χθεσινοί ουρανοξύστες, δεν υπήρχαν παρά καλύβες Ινδιάνικες.

Ήταν τόνειρό της ένας πύργος και τώρα που γύρισε στη Σουηδία, πραγματοποιεί αυτό το όνειρο που έκαμε πρό δεκαπέντε ετών.

ΟΠΩΣ «ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ»

Όσο για τὸ γενεαλογικὸ δέντρο, ἡ Γκάρμπο θέλομε νὰ πιστέψωμε ὅτι μονάχα πού τὴν εἶδαμε στὴ «Βασίλισσα Χριστίνα» ἔχει μέσα της ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀριστοκρατικὸ.

Τὸ πέτυχε τόσο ὑπέροχα στὸν κινηματογράφο, γιατί νὰ μὴ πιστέψωμε ὅτι καὶ μέσα της τρέχει τὸ αἷμα κάποιας παλῆς ἀριστοκρατικῆς γενιᾶς;

Μὰ καὶ νὰ μὴν εἶνε ἀπὸ τόσο ψηλὴ γενιά, μήπως τὸ ὄνειρο κάθε ἀρτίστας τοῦ κινηματογράφου δὲν εἶνε νὰ ζήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν πραγματικότητα αὐτὸ πού ἐξετέλεσε στὸν κινηματογράφο;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν εἶνε ἡ «Βασίλισσα Χριστίνα» πού ἐνέπνευσε τὴν Γκάρμπο στὴ σημερινὴ ἐπιθυμία της, γιὰ τὴν ὥρα καταβάλλει κάθε προσπάθεια νὰ τὸ πραγματοποιήσει.

Ἐνα ὁλόκληρο ἐπιτελεῖο ἀπὸ ἐπιστήμονας ἔχει μὴν σὲ δουλεῖα.

Ψάχνουν νυχθημερὸν ὅλα τὰ ἀρχεῖα γιὰ νὰ ξεθάψουν ἀπὸ τὸ βάθος τῶν αἰώνων τοὺς προγόνους τῆς Γκρέτα Γκουστάβσον.

Καὶ τοὺς βρῆκαν.

Ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας φαίνεται νὰ εἶνε κάποιος ἀξιωματικὸς ξένος, ἀπὸ οἰκογένεια εὐγενῶν, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη στὴ Σουηδία τὸ 1476.

Ξένος ναί, ἀλλὰ ἀπὸ ποιά χώρα;

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν τὸ λένε. Καὶ τώρα θὰ δοῦμε μιὰ ἀπὸ τὶς Σκανδιναυικὲς χώρες νὰ διαμφισβητῇ τὴν καταγωγὴ τοῦ εὐγενούς αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ, πού ἐνέσκηψε τὸ 1476.

Ἐν ἀναμονῇ λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἐξακριβώσεως (γιατί ὅσο γιὰ τὸ αἷμα τὸ ἀριστοκρατικὸ πιά βρήκαμε) ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ψάχνει νὰ βρῇ τὸν κατάλληλο παλιὸ πύργο, στὸν ὁποῖο θὰ δώσῃ πιά μὲ μιὰ ματιά της τὴ ζωὴ.

Τὸ πρόβλημα ὅμως τίθεται ὡς ἐξῆς: Θὰ προφθάσῃ ἡ Γκρέτα ν' αγοράσῃ ἕνα πύργο πρὶν τῆς τὸν χάρισουν; Γιατί ἡ εἰδησιὸς αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας ἔχει θέσει σὲ κίνησι ὅλους τοὺς θαυμαστές της.

Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ ἐπαρχίες πού κατέχουν κανένα τέτοιο πύργο, θὰ ἦσαν ἐνθουσιασμένες νὰ προσέφεραν ἕνα πύργο στὴν Γκρέτα. Καὶ ἀπὸ πατριωτικὴ φιλοτιμία γιὰ τὴν πρωταγωνίστρια ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συμφεροντολογικὴ. Φθάνει νὰ σκεφθοῦν πόσοι καὶ πόσοι ξένοι θ' ἀρχώνται ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, πλουσιώτατοι, καὶ εἰδικῶς Ἀμερικάνοι, νὰ δοῦνε τὸν «Πύργο τῆς Γκάρμπο».

Ἐνας ἐπιχειρηματίας τῆς Στοκχόλμης προέβλεψε μάλιστα τὰ τουριστικὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας περιπτώσεως, καὶ εἶπε ὅτι γιὰ τὴ Σουηδία ἡ Γκάρμπο προσφέρει ἕνα μεγάλο πόρο στὸν προϋπολογισμό τῆς χώρας της.

Ἀσχετῶς ἂν ἡ Γκρέτα εἶνε ἢ δὲν εἶνε φιλόδοξη, κι' ἂν ἀνοίγῃ ἢ δὲν ἀνοίγῃ τὴν πόρτα της σὲ κανένα.

Ἡ ἀμερικανικὴ τρέλλα καὶ περιέργεια φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ἀπὸ μακριά, ἔστω καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιο!

Κατὰ ὅμως, πού φαντάζομαι τώρα ὅτι θὰ θέλῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ μάθῃ, εἶνε καὶ τοῦτο: Πῶς τὰ περνᾷ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο στὸ σπίτι της; Πού κάθεται; Εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς διακοπές; Ὑποφέρει ἀπὸ τὴ νοσταλγία τοῦ Χόλλυγουντ;

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ

Οἱ ἀπαντήσεις σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, πού κανένας Σουηδὸς δημοσιογράφος δὲν θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ μᾶς τὴς δώσῃ, δίδονται

ἀπὸ ἕνα γράμμα τῆς Γκάρμπο, πού εἰσέτελε στὸν Τσάρλι Τσάπλιν καὶ τοῦ ὁποῖο ἀναφέρει ὠρισμένα μέρη.

«Ἀγαπᾷ Τσάρλι, θυμάμαι πάντοτε αὐτὸ πού μοῦ εἶπατε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ σας ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἀκριβῶς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν.

Ξαναεἶδατε τὸ Λονδίνο, τὴν πόλιν τῆς πρώτης σας νεότητος, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια παραμονῆς σας στὴν Ἀμερική. Δέκα ὁλόκληρα χρόνια.

Κ' ἐπιστρέφοντας, μοῦ λέγατε ὅτι γιὰ νὰ συγκινηθῇ μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν παλῶν, ψάχνετε νὰ βρῆτε τὰ μέρη πού ζήσατε μικρὸς. Καὶ δὲν τὰ βρήκατε, δὲν τὰ γνωρίζατε, οὐτε κι' αὐτὰ σὰς γινώριζαν.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ μένα! Ναι, τὸ Χόλλυγουντ μ' ἀρέσει. Μὲ τὴ δουλειά μου, ἔφτιασα μιὰ γωνίτσα στὴ Σουηδία.

Νά, γιατί στὸν τόπο μου βρίσκομαι λιγότερο ἢ ἄν.

Περνῶ τὶς ἡμέρες μου στὶς ὄχθες τῆς ἡρεμίας αὐτῆς λίμνης, καὶ (μὴ γελᾶτε) καὶ ἔπειτα προχωρῶ μέσα σὲ κάποιο δάσος, πού βρίσκεται γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη.

Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε πῶς κάθε φορὰ πού πάω νὰ μῶω στὸ δάσος, ἐξαφνίζομαι ἀπὸ φόβο μὴν πέσω ἀπάνω σὲ σκηνικά.

Νομίζω πῶς βρίσκομαι ἀκόμα στὸ Στούντιο μὲ τὰ ψεύτικα δέντρα καὶ δάση. Φαντάζεστε λοιπὸν σὲ ποῖο σημείο μ' εἶ-

χουν φέρει οἱ ἀναμνήσεις καὶ οἱ οὐκ ἔσονται δέκα ἐτῶν κινηματογράφου.

Μέχρι τοῦ σημείου νὰ μεταμορφώνω-ται μπροστά στὰ μάτια μου τὰ γνωστά μου τοπία σὲ φανταστικὰ σκηνικά...

Καλὰ, ἀγαπητὴ μου Τσάρλι, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψετε γρήγορα καὶ νὰ μοῦ δώσετε ὅσα νὰ μπορεῖτε περισσότερα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ;

Θέλετε;

Εὐχαριστῶ...

Ὅταν ὁ ἀναγνώστης φθάσῃ μέχρις ἐδῶ, ἀσφαλῶς θὰ βάλῃ τὸ χέρι στὸ μέτωπο του καὶ θὰ ψιθυρίσῃ μὲ τὸν Τσάρλι καὶ μὲ μένα:

—Πολὺ καλὰ, ὁ πύργος, πολὺ καλὰ, ἡ γενναλογία, βέβαια δὲν εἶνε καπρίτσιοι, γιατί ἡ Γκάρμπο δὲν τὰ ἔχει.

Θά βγαίνῃ ἀπὸ τὸ γράμμα τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Γκάρμπο, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι κι' ἀπὸ πύργο κι' ἀπὸ γενεαλογία, θὰ σκέπτεται νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ δουλεία της.

Ὅπως ἐξ ἄλλου ὅλοι ἐδῶ στὴν Ἀμερική τὸ εὐχόνται γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσουν ὁλοτέλμα μὲ τὶς καινούργιες τῆς αὐτὲς πολυτέλειες.

TZ. ΟΒΕΝ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

Ἡξερές τάχατε ;

—Ἡξερές τάχατε ὅτι ἂν δὲν σ' ἔβλεπε τις ὠρισμένες σας ἡμέρες ἡ καρδιά του λιγοθυμοῦσε ἀπ' ἕνα πικρὸ παράπονο, ἀπὸ μιὰ δυνατὴ θλίψι σ' αὐτὰ τὰ ἀνοιξιὰ καὶ θράδσα ἀπ' τὸ ἄρωμα τῶν πεθαμένων λουλουδιῶν;

—Ἡξερές τάχατε τί τοῦ χάριζες ὄταν τοῦ ἔλεγες γελώντας γιὰ νὰ τὸν παρηγοῦσε: «Χρυσὲ μου δὲν ἔχω ἀγαπήσει ἕσασμι σήμερα κι' οὐτε ποτὲ θ' ἀγαπήσω»;

Μάθε λοιπὸν, ὅτι τοῦ χάριζες μὲ τὸ γιομάτο ὑποκρισίας χαμόγελό σου, μὲ τὸν ἀσταθὴ σου χαρακτήρα ἕνα δυνατό κλάμμα σὰν τὸ ξέσπασμα μιᾶς χειμωνιάτικης δυνατῆς μπόρας γεννώντας του ἕνα δυνατό ψυχικὸ ἀντίκτυπο...

—Ἡξερές τάχατε ὅτι στὴν ψυχὴ του εἶχε ἐκπνήσει ἀπ' τὴν γνωριμία σου τὸ αἰώνιο γλυκὸ τραγοῦδι τῆς τρελλῆς ζωῆς;

Τὴν συμπάθειαν τῆς ψυχῆς του τρεμοσαλεύουν κύματα ἀφοσίωσης καὶ εἰλικρινείας. Κι' ὅμως ἡ συμπάθεια αὐτὴ πᾶν στὴν ἐκδήλωσί της ἐκφραζόταν στὰ χεῖλη, στὴν καρδιά μὲ τὰ πιὸ φανερά σημάδια τοῦ ἐρωτιάρικου πάθους: μακριὰ ὅμως στεκόταν ἀπ' τὸν ἰδανισμό τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ ἀπ' τὸν ὕλισμό τοῦ νατουραλισμοῦ.

—Ἡξερές τάχατε τοὺς κτύπους τῆς συμπονεμένης του καρδιάς π' ἀργοδιαβαίνει γιὰ τὸ μαρτύριο μιᾶς ἀγάπης πού σιγοσβύνει; Σιγοσβύνει;

—Ὅχι! ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ ἀπ' αὐτόν. Ὁ αὐθῆς τότε ἀπ' τὴν καρδιά του αὐτὴ ἡ θερμὴ, τότε μονάχα θὰ τὴν ἐξάσῃ, τότε μονάχα δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾷ, ὅταν πιά σθῶν κι' ἀπ' αὐτόν ἡ ζωὴ, ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξις στὸ καλεσμὸ τοῦ σκληροῦ Χάρου.

Στὴ μοιραία του νοιώθει τώρα συμπονοῦσα λυπητεροὺς παλμούς καὶ πόνους πού μαρτυροῦσαν ὅτι πραγματικὰ τὴν σκεπτόταν ἀκόμη ὕστερα ἀπ' τὸ σκληρὸ καὶ ξαφνικὸ αὐτὸ χωρισμὸ των... Δάκρυζε ἄθελα σὰν συλλογιζόταν ὅτι ἕνα γλυκὸ κι' ἀγαπημένο του ὄνειρο εἶχε πετάξει μακριὰ στὰ πελάγη μιᾶς ἄλλης ἀπέραντης θάλασσας...

Ἡ ζωὴ: τὸ ψεύτικο αὐτὸ ἀνθρώπινο στολίδι πού τὸ χαρίζει σὲ μᾶς μιὰ ἀνώτερη ὑπέρβεια δύναμι, γιὰ νὰ τὸ πάσῃ ἀπὸ λίγο ξανά, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ σ' ἄλλον, σὲ πολλούς, σ' ὅλους σχεδόν...

Θέλει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ τότε θὰ νοιώσῃ πῶς οἱ ψυχὲς καταλαμβάνονται μετὰ τὸν πῶς ἀλληλοπροστατεύονται στὸ ἀγνωστον καὶ δὲν ἀφήνει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη νὰ χαθῇ στὸ θεόρατο τρίσθαι τῆς ψεύτικης μας ζωῆς!...

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

Τ. Τσιμπούκη

Ἡ Μαριάννα

Εἶδα τὸ τελευταῖο, δολερὸ χαμόγελο τῆς Μαριάννας. Ἀπὸ δίχως ἄλλο κακία, εἶχε γεμίσει ὅλην τὴν κάμαρα τὸ χαμόγελό της, ὡς κι' ἕνα παλιὸ, ἀμεταχείριστο ἀπὸ πολὺ καιρὸ ντιβανάκι, χαμογελοῦσε. Εἶδα τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ της. Ἡ τανὴ ἄνω - κάτω, ἡ Μαριάννα χωρὶς ἄλλο, θάχε ἀγωνιστῇ νὰ κρατηθῇ στὴ ζωὴ.

Ἄλλὰ τί ἐκφρασε τὸ τελευταῖο, δολερὸ τῆς χαμόγελο! Τί ἀπελπιστικὴ ἱκεσία. Χωρὶς ἄλλο σ' ὅσους δυστυχισμένους εἶχαν γνωριστῇ μὲ τὴ Μαριάννα, ἔλεγε:

—Μὴ, γιὰ τὸ Θεό, νὰ πεθάνω. Καταλαβαίνει; Πρέπει νὰ δυστυχίσουν κι' ἄλλοι μαζί...

Κρίμα! Ἡ δέσις τῆς Μαριάννας ἔμεινε χωρὶς ν' ἀκουστῇ.

Κανεὶς ἄλλος δὲν παράτυχε νὰ φωνάξῃ τὴν ἀπελπιστικὴ ἱκεσία, μὴ, Μαριάννα μου, μὴ πεθαίνεις. Κι' ἐγὼ προτιμοῦσα νὰ περιμένω σιωπηλῶς. Συλλογιζόμουν.

—Τί τώρα, τί αὐριο, Μαριάννα; Νομίζεις πῶς πεθαίνει κανεὶς μονάχα, ὅταν παύσῃ νὰ ζῇ;

Μοῦ ἐρχόταν νὰ φωνάξω ἀληθινά.

—Μαριάννα! Ἐχεις μείνει μονάχη! Ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς σου καρδιάς, ἔχεις καταλειφθῇ. Κανεὶς δὲ θὰ λυπηθῇ πού πεθαίνεις. Ὅχι! Δὲ θὰ λυπηθῇ κανεὶς, Μαριάννα!

Κι' αὐτὴ ἀκόμα χαμογελοῦσε. Τί θαυαστατικὸ ἀληθινὰ χαμόγελο. Συλλογιζόμουν. Πότε νὰ εἶχα ξαναβρῇ τὸ ἴδιο, ἐντελῶς, χαμόγελό της; Ὅταν παντρευόμουν τὴ Μαριάννα, ὅταν, παρασυρμένη ἀπὸ τὴ παρθενικὴ καλωσύνη μου, τῆς ὠριζόμουν:

—Μὰ τὸ Θεό, Μαριάννα, δὲ θέλω νὰ μᾶς τὸ παρελθόν σου!

Ἡ τάχα τότε, ὡς ἀναρωτοῦσα τὸ φανταστικὸ θέτι της, πού φιλοξενήσαμε μαζί ἀρκετὲς μέρες στὴν ἀγορὴν μας.

—Σὰς ἀρέσει ἀληθινὰ τὸ κλίμα; Ναι, ναί τότε, ὅταν αὐτὸς ἀπαντοῦσε.

—Τί λέτε! Εἶνε θαυμάσιο. Ἄν εἶχα ἀληθινὰ καιρὸ θάμενα μαζί σας ἀκόμα λίγες βδομάδες.

Ἐ, λοιπὸν, ναί. Ἐταί χαμογελοῦσε τότε αὐτὴ. Σὰν νὰ ἔλεγε:

—Μεῖνε, μικρὲ μου, θεῖε, τὸ κλίμα εἶνε θαυμάσιο. Τότε πού δὲν ἤξερα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ εἶχ' ἀποχτήσει ἕνα μικρὸ θεῖο, πού δὲν εἶχα γνωρίσει, μπορούσε νὰ λέγε αὐτὸ τὸ χαμόγελό της. Ἀλλὰ τώρα πού τὰ ξέρω ὅλα, Μαριάννα, τὸ πρωτὶνὸ σου, τότε χαμόγελο, ἔλεγε καλύτερα:

—Μεῖνε, μικρὲ μου, θεῖε. Ὁ σύζυγός μου εἶνε ἡλίθιος.

Ὁρισμένως καὶ τώρα πού χαμογελαίει ἡ Μαριάννα συλλογιζόμουν θέλει νὰ μὲ εἰρωνεύθῃ.

Φώναξα τὴ Μαριωρή, πού περιποιοῦσε τὴ Μαριάννα. Ἐτρεξε αὐτὴ ἄλλο δωμάτιο λαχανιασμένη.

—Τί θέλετε κύριε; Μήπως; Κότταξε τὴ Μαριάννα πού πολεμοῦσε μὲ ἀγωνία νὰ κρατηθῇ.

—Μεῖνε, σὺ, Μαριωρή, τῆς εἶπα. Ἐγὼ θὰ κατέβω κάτω στὸν κήπο...

Ἐμεινε ἡ Μαριωρή. Ὅταν ἐκλείσει τὴν πόρτα κι' ετοιμαζόμουν νὰ κατέβω στὰ σκαλάκια τοῦ κήπου, ἀκούσα τὴ Μαριωρή νὰ παρακαλᾷ.

—Κάνε. Θεέ μου, νὰ ζῇ ἡ Μαριάννα!

Ὄλη τὴν ὥρα στὸν κήπο συλλογιζόμουν. Ἐπρεπε νὰ κλαίω πού ἡ Μαριάννα πέθαινε; Ἐπρεπε νὰ φάινωμε εὐχαριστήμενος; Προτιμοῦσα νὰ μὴ ξέρω τί νὰ κάμω. Προτιμοῦσα νὰ χαράζω κύκλους μὲ τὸ μπαστοῦνι στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Πότε - πότε κύτταζε τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τῆς Μαριάννας. Ἀφουγκραζόμουν. Περίμενα τὴ Μαριωρὴ νὰ φωνάξῃ. Ἀρκετὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πεθάνῃ; Μήπως τάχα νὰ θέλῃ τὴ τελευταία ματιά της νὰ δώσῃ στὸ φανταστικὸ θεῖο ἡ Μαριάννα; Ἀκόμα περίμενα. Ἐκαὶ ἀμέτρητους κύκλους στὸ χῶμα τοῦ κήπου. Τώρα μπορούσα νὰ διαβάσω. Τόσην ὥρα λοιπὸν δὲν ἔκανα κύκλους; Ἐγραφα. Μαριάννα, ἦσουν κακὴ...χωρὶς ἄλλο. Διαβάζω ἀκόμα. Μαριάννα! μ' ἀπατοῦσε!

Ἐπὶ τὴν ὥρα περίμενα. Ἐπὶ τέλους ἀρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἔχει σκοπ

Διήγημα Θρίκνς

Ο άνθρωπος που έχασε τον εαυτόν το

—Ζορντάν, έ, Ζορντάν! άκούστηκε μέσα στη νύχτα μία δυνατή κραυγή. Οί δρόμοι του χωριού ήταν έρημοι και όλος ο κόσμος είχε άποσυρθεί στα σπίτια του από νωρίς.

Κανείς δεν έπερίμενε μία τέτοια ώρα να τόν ένοχλήσουν, κανείς.

Τό χωριό δεν είχε συνηθίσει με άπρόσπτα.

Η φωνή έπανεληθή.

—Ζορντάν, έ, Ζορντάν, Ζορντάν!

Τί όνομα είναι αυτό; Και ποιός τό φώναζε τέτοια ώρα.

Ένα παράθυρο άνοιξε, και μέσα από τις γρίλλιες είδαν έναν άνθρωπο να παραπατά μέσα στο σκοτάδι.

Μία γυναίκα όλο άναψε τό φως.

Έκείνη τη στιγμή ξανακούστηκε πιό δυνατή ή φωνή και ξανάσβυσε τό φως!

Ένα τρεμούλιασμα τούς έπιασε όλους και ή καρδιά τους χτυπούσε δυνατά.

Ξαφνικά άκούστηκε ένας γδούπος, σάν νάπεσε κάποιο βαρύ πράγμα και ή πόρτα του έφημέριου άνοιξε διάπλατη.

Τό κορμί του ξένου άκούμπησε κι' έσπασε την κλειδωνιά.

Τά παράθυρα ξανάνοιξαν και όλοι με άγωνία παρακολουθούσαν την πόρτα του έφημέριου.

Ποιός ήτανε.

Οί πιό τολμηροί έσηκώθηκαν γρήγορα και θγήκαν έξω.

Πλησίασαν και κείνο που μόρεσαν να διακρίνουν ήταν δύο γουρλωμένα μάτια.

Από τά χείλη του έβγαине άφρός και στο χέρι του κρατούσε ένα μαχαίρι που έσταζε αίμα.

—Εγώ... εγώ τη σκότωσα, Ζορντάν!

Ζορντάν!

Ο έφημέριος πλησίασε να του πάρη τό μαχαίρι από τό χέρι, εκείνος όμως άγρίεψε περισσότερο κι' άνασηκώθηκε.

—Εγώ τη σκότωσα, είπε. Δεν με γνωρίζετε;

—Οχι; Είμαι ό Ζορντάν! Πιπίλησα τό αίμα της, ήταν όραίο τό αίμα της.

Όλοι κατάλαβαν πώς είχαν να κάνουν με ένα επικίνδυνο τρελλό.

Ο έφημέριος έγνεψε στους άλλους χωριάτες να τόν άφοπλίσουν με τρόπο και να τόν δέσουν.

Όυτε τό θάδι όταν τό σφάζουνε δεν θάχυνε τέτοιο μεγάλο μουγκρητό, όπως εκείνο που έβγαλε ό άνθρωπος αυτός, όταν του πιάσανε τό χέρι σφιχτά.

Άγώνιστηκαν πολύ για να του πάρουν τό μαχαίρι. Όταν του τό πήραν, είχε λιγοθυμήσει.

Ήταν ένα κουρέλι. Τόν σήκωσαν, τόν τοποθέτησαν πάνω σε δύο τάβλες και δίπλα του μείνανε δύο νέοι να τόν ξενυχτήσουν.

Μία φρίκη είχε καταλάβει όλο τό χωριό.

Κανείς δεν έκοιμήθη τη νύχτα εκείνη. Πραγματικά, έπειτα από μισή ώρα κατέφθασε ένα μεγάλο αυτοκίνητο και παρέλαβε τόν τραπεζίτη, έναντιον του όποιου δεν μπορούσε ν' άποδοθί καμιά κατηγορία.

Τό μαχαίρι;

Τό αίμα;

Τά άλλα;

Ένόσω δεν υπήρχε κατηγορία έγκλήματος, ή άστυνομία δεν μπορούσε να τόν κρατήσει περισσότερο.

Όλα κι' άλλα τά απέδωσαν σε ύπνο-θασία και οί δικοί του από την ημέρα εκείνη έκλείδωναν τις πόρτες και τά παράθυρα, μήν τύχη και ξανασυμβή κανένα δυστύχημα στον τραπεζίτη.

*

Ένα Σαββατόβραδο έδίδετο ένας έπίσημος χορός στο Δημαρχείο της Λυών και μεταξύ τών προσκαλεσμένων ήταν και ό τραπεζίτης Ζορντάν.

Η κυρία του, αί δύο του κόρες, δώδεκα και δεκαπέντε έτών, με μεταξωτό ντυμένες. Χόρεψαν όλο τό βράδυ μέχρι μεσάνυχτα.

Ο τραπεζίτης Ζορντάν είχε πιη πολύ σαμπάνια εκείνο τό βράδυ και ξαφνικό του ήρθε μία μικρή λιγοθυμία.

Τόν έσηκωσαν και με τό αυτοκίνητο τόν έφεραν στο σπίτι.

Η γυναίκα του ή ίδια τόν περιποιήθηκε και τόν ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

Έπειτα από μισή ώρα όλα τά φώτα του πολυτελέστατου μεγάρου είχαν σβύσει.

Θά πλησίαζε να ξημερώση, όταν ή περίπολος της άστυνομίας που περνούσε απέξω από τό μεγάλο, άκουσε μουγκρητά και φωνές.

—Τί να συμβαίνει; ρώτησε ό ένας άστυνομικός τόν άλλον.

—Κάποιος θά είνε άρρωστος.

—Μά τότε θ' άνάθανε τά φώτα.

—Έχεις δίκη, αλλά... έδώ κάθεται ό τραπεζίτης Ζορντάν.

—Τόσο το χειρότερο. Έγώ είμαι της γνώμης ότι πρέπει να είδοποιήσουμε τό τμήμα ή να χτυπήσουμε την πόρτα.

Πράγματι, οί δύο άστυνομικοί πλησίασαν, έχτύπησαν τό κουδούνι, μά δεν έλαβαν καμιά άπάντηση.

Τό μουγκρητό όμως έξακολουθούσε και πνιγμένες φωνές θγαίνανε μέσα από τό σπίτι.

—Εγώ θά μείνω έδω, κι' εσύ να πās να φωνάξης τόν άστυνόμο. Δεν μπορούμε να περιμένουμε, μπορεί νάχη συμβή κανένα δυστύχημα.

Έπειτα από μισή ώρα έφθασαν λαχανιασμένοι ό άστυνόμος με δύο ακόμη άστυφύλακες.

Χτύπησαν, χτύπησαν τό κουδούνι μά κανείς και πάλι δεν άπάντησε.

—Θά σπάσουμε την πόρτα.

Κι' ή πόρτα έσπασε.

Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός και στ' αυτιά τους φθάσανε πιό δυνατά τά μουγκρητά και οί φωνές.

Γύρισαν τό κουμπί του ήλεκτρικού και προχώροσαν μ' έπιφύλαξη.

Πέρασαν τό διάδρομο, τό σαλόνι και έφθασαν απέξω από μία κλειστή κάμαρα.

Στάθηκαν ν' άκούσουν. Οί φωνές και ζωηρά χτυπήματα στον τοίχο έξακολουθούσαν.

—Τί να συμβαίνει; ψιθύρισε ό άστυνόμος.

Και σάν να έπαίρνε μία σταθερή άπόφασι έφώναζε.

—Άνοιξτε.

Καμιά άπάντηση.

Δίπλα στο δωμάτιο αυτό θρισκότανε ένα δεύτερο και ένα τρίτο.

—Άς περάσουμε απ' αυτά που είνε άνοιχτά και μπαινόμε από την πόρτα που συγκοινωνεί.

Τά δωμάτια ήταν σκοτεινά.

Μόλις όμως γύρισαν τό διακόπτη ένα τρομερό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά τους.

Τά δύο κορίτσια του τραπέζιτου γδυτά έπάνω στο κρεβάτι τους, ήταν κατατρυπημένα από τις μαχαίριες.

Τά κεφάλαια τους κατακόκκινα από τό αίμα, είχαν χωριστή και θρισκόντουσαν πεσμένα κάτω στο πάτωμα.

Ο έφημέριος έβγαλε από την κάμαρα ένα μαχαίρι.

Τό μαχαίρι;

Τά άλλα;

Τά άλλα;

Τά άλλα;

Ανδυνέ Ιστορίες

ΕΛΛΕΝ

Έκείνη κι' εκείνος μεγάλωσαν στο ίδιο χωριό και μάθανε τά πρώτα γράμματα στα ίδια θρανία.

Παίζανε σάν δύο καλοί φίλοι, τά παιδικά παιχνίδια και ύστερα σάν μεγάλωσαν, χωριστήκανε για πάρη ό καθένας τό δρόμο του για άνώτερες σπουδές.

Μά ένα δειλινό που ό ένας δεν περίμενε τόν άλλο, συναντήθηκαν στην ίδια πολιτεία μεγάλοι πιά και οί δύο τους.

Η παλιά φίλια έφερε μία καινούργια κι' έμίλησαν σοβαρά για άνώτερη μαθήματα και για μελλοντικά σχέδια που σκεπτότανε ό καθένας τους.

Αυτά όμως ειπώθηκαν για να ξεγελάσουν τη φλόγαρη σιωπή των τούς μιλούσε διαρκώς για την άπρόσπτη συνάντησι.

Μία μεστωμένη πεία ώμορφιά τούς άντάμωνε και ή άγάπη άπρόσκλητη όπως πάντα, τούς ένωσε τις ψυχές, τη σκέφι, κι' έχιζανε μαζί πιά τ' όνειρεμένο τους παλάτι της εύτυχίας.

Πιασμένοι από τό χέρι τριγύριζαν γύρω απ' αυτό.

Και τό τρελλόπαιδο, ό έρωσ που είχε πιά για καλά φωλιάσει σε όλες τις αίσθησεις τους, τούς έμαθε τά μυστικά της άγάπης, τη γλύκα τών φιλιών και την πίκρα του χωρισμού.

Ανάμεσα στα γράμματα που ανταλλάσσαν από μακριά, διπλώναν και τά

κάνεις τίποτα και ροχώρησε στο άλλο δωμάτιο.

Ήταν τό δωμάτιο της γυναίκας του τραπεζίτου.

Αλλά κι' εκεί τούς περίμενε κάτι χειρότερο.

Τό τρυφερό γυνικό κορμί της ήταν κομματιασμένο σε λαυρίδες.

—Ασφαλώς θά σκότωσαν και τόν τραπεζίτη Ζορντάν, είπε ό άστυνόμος, για να τόν ληστέψουν.

Με μία-δυό κλώτσιές έσπασαν τό δωμάτιο και τότε μπροστά τους άντίκρουσαν τό φρικτότερο θέαμα.

Ξεμαλλιασμένο, με γουρλωμένα τά μάτια ό τραπεζίτης Ζορντάν χτυπούσε μ' ένα μαχαίρι τά μαξιλάρια.

Ήταν όλος καταματωμένος και φώναζε διαρκώς:

—Τη σκότωσα, τη σκότωσα, Ζορντάν!

Εγώ τη σκότωσα Ζορντάν.

Ο άστυνόμος όπισθοχώρησε.

—Τρελλάθηκε, ψιθύρισε. Προσέχτε μήν χτυπήση κανένα σας. Νά τόν άρπάξετε μόλις γυρίση τις πλάτες.

Ο τραπεζίτης Ζορντάν κοιμήθηκε τη νύχτα εκείνη στη φυλακή.

Κοιμήθηκε όν ύπνο του δικαίου και όταν έξύπνησε τό πρωί κατεπλάγη και διεμαρτυρήθη γιατί θρισκότανε εκεί μέσα.

Με λίγα λόγια ό άστυνόμος του έέγρησε πώς τόν εύρήκανε κυλισμένο στο αίμα τών παιδιών του και της γυναίκας του.

Ο τραπεζίτης Ζορντάν δεν ήταν τρελλός.

Δούλευε τη νύχτα τέ δεύτερό του εγώ. Ο άνθρωπος αυτός έχανε τόν εαυτό του!

—Οχι, δεν ήταν τρελλός!

Τρελλάθηκε όμως από τη στιγμή που άντίκρουσε τις κομματιασμένες σάρκες τών παιδιών και της γυναίκας του.

πείσματά τους, τις ζήλειες τους, τις άμφοβολίες τους και άπορροφημένοι απ' αυτά δεν πρόσεξαν την άγάπη τους που όλο κι' έμεγάλωνε στην καρδιά τους.

Και ή θλίφι τούς άρρώστησε τό κορμί και τη σκέφι.

Έκείνη, μη ξέροντας τί να κάνει για να ξανάβρη τη γαλήνη της ψυχής της και τη γλύκα της άγάπης της, στέλνει γράμματα άπελπισμένα που μένουν δίχως άπάντησι, γιατί εκείνος πληγωμένος από την παραγνώρισι της μεγάλης του άγάπης, κλείνει τόν πόνο του στον ίδιο φάκελο με τό γράμμα της και σωπαίνει.

Άγαπητή μου Έλεν, τό άπελπισμένο γράμματάκι σου μου έφερε στο νού την ιστορία μιας άγαπημένης μου φίλης που πέθανε γιατί δεν ήθελε να πιστέψη.

Σου την διηγήθηκα για άπάντησι στο γράμμα σου και σου λέω πώς ή ζωή τών έρωτευμένων έχει πολλές ιδιοτροπίες που δεν πρέπει πάντα ν τις προσέχουμε, γιατί μάς άπορροφά ή πίκρα τους, και δει μπορούμε να νοιώσουμε την πραγματικότητα που δεν μπορεί να είνε ούτε άδιαφορία ούτε μίσος, παρά μόνο άγάπη.

Γράψε λοιπόν στον άγαπημένο σου ό,τι σου λέει ή καρδιά σου και όχι ό,τι σου ύπαγορεύει ή λογική που, πιστεύει με, δεν μπορεί ποτέ να είνε καλή μας.

Νινόν

Η Νινόν άγαπούσε στ' αλήθινά και ήθελε πραγματικά να πείση τόν άγαπημένο της ότι ήταν πιστή.

Μά εκείνος δεν μπορούσε να πιστέψη γιατί προτού γνωρίση τη μικρή Νινόν, είχε άγαπήσει πολύ και περισσότερο είχε πονέσει.

Μία άπογοήτευσι για την πρώτη του χαμένη άγάπη του είχε νεκρώσει κάθε χαρά μέσα του.

Εκείνο που κάνει τόν άνθρωπο να όλέπη και να νοιώθη τις ώμορφιές της ζωής, ή έμπιστοσύνη, είχε πεθάνει για πάντα στην καρδιά του Έλεν.

Πώς λοιπόν, να πιστέψη στην καινούργια άγάπη που του προσφέρει ή μικρούλα με τά κατανά μάτια, τό γελαστό προσωπάκι και τη σούελα και λυγερή κορμοστασιά;

Μά πώς να της άρνιόταν που είνε τόσο τρυφερή ή Νινόν και τόσο παρήγορα είνε τά λόγια της στην έπελπισία του για την πρώτη του χαμένη άγάπη;

Τώρα πιά του είνε άπαραίτητη ή συντροφιά της Νινόν όπως και ή άγάπη της.

Μπρός στο χαμόγελο της στενώνει τό δάκρυ του και στην ήχώ της λαλιάς της γλυκαίνεται ό πόνος της καρδιάς του.

Στό άπαλό άγγισμα τών χειρών της νοιώθει πώς ζή και ευπνεί το κορμί ή ψυχή του για μία καινούργια άγάπη.

Και έξαγάπησε ό Έλεν πολύ, διπλά, περισσότερο από πρώτα.

Έτσι ό καιρός περνούσε χαρούμενος για μία καινούργια ζωή που έστρεψε για τάφο τών περασμένων τη λησμονιά.

Μά κάτι άλλο που τίποτα δεν μπορούσε να τό σβύση, άπλωνε σε όλο του τό είνε.

Η δυσπιστία κι' έπειτα ή ζήλεια.

Ναί, ό Έλεν δεν μπορούσε να πιστέψη πιά στην άπόλυτη άγάπη της γυναίκας, γιατί τόν γέλασε οίά πιό άγνά, στα

Και ή μικρή Νινόν, σάν όλες τις γυναίκες σκουπάει κι' αυτή τό γέλιο της, τις ματιές της γύρω της τόσο φιλάρεσκα.

Έπειτα στη μικρούλα περασμένη της ζωή ως την ημέρα που γνωρίστηκε με τόν Έλεν, είχε τούς αισθηματικούς της σταθμούς που δεν έσβυσαν όλοτετα στο πέσσμα του χρόνου.

Γι' αυτό και ή δυσπιστία και ή ζήλεια μεγάλωνε μέρα με την ημέρα γύρω από την άγάπη τους.

Και άναρωτιέται ή Νινόν πώς να τόν κάνει να πιστέψη και να κερδίση την έμπιστοσύνη του, τόν ίδιο τόν άγαπημένο της.

Καλή μου Νινόν, τό γραμματάκι σου πολύ με συγκίνησε, γιατί ή άγάπη σου για τόν Έλεν είνε μεγάλη και άληθινή.

Μά τί συμβουλή να σου δώσω; Η μεγάλη σου άσθόρμητη άγάπη, χωρίς ύπολογισμούς, θά τόν πείση τόν άγαπημένο σου.

Τίποτα δεν μένει άδιάφορο μπρός στην μεγάλη την πραγματική άγάπη.

Και ή πραγματική μου άγάπη, καλή μου Νινόν, δεν έχει έγωισμό, δεν έχει τέχνη.

Ασθόρμητα, αυτάγγελτα, φωλιάζει μέσα μας και δίνεται όλόκληρη. Καμιά μοιρασιά δεν δέχεται με τη λογική.

ΛΙΑ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Τά τραγούδια του

Μερακλή

ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ

Αυτό τό γράμμα Θεανό είνε για σένα τό στερνό

έπθρα πιά άπόφασι να δάλω μία τελεία στις σχέσεις μας, γιατί ποτές δεν τό φαντάστηκα, πώς γιές κορόιδο ρε θά μ' έπιανες σάν νάμουνα (κυρία.

Ρέ, ραντεβού εις τις έννιά στην καρσινή σου τη γωνιά

δεν σόχα δώσει λέγοντας νάσαι τό δίχως (άλλο;

Δεν ήρθες όμως έπειδης θέλησες να μου διηγής ύπουλα, γιατί ήξερες, πως με πατάς στον (κάλο

Εγώ όμως ρε Θεανό στο λόγο μου για να φανώ εν τάξει, όπως πάντοτε, άπέναντί σου (μόρκα

έφτασα 'κει μέσ' τό λεφτό, περίμενα... που να σε δώ, κι' όταν στο σπίτι ρώτηξ, μουπαν πώς (βγήςκες τσάρκα.

"Εί Τότες μ' έπιασαν που λες κάτι μπουρίνια, που ποτές ως τώρα δεν μου ήρθανε, κάτι σάν να (ταν μούρλια

κι' έφταξα ρε σ' ένα ασθμό που σ' ένα μ' άναστεναγμό μόνα τους άνοιγόκλειναν... στα σπίτια (μπιτζορίνα.

Δεν θά με σκότιζε, αλλά έτυχε τούτη τη βολά να νοιώθω άφ' ενός σκληρή, πώς δεν θ- (πήρχε φράγκο

και άφ' έτέρου τά παιδιά στη μάντρα του κυρ Ζαχαριά να πίνουν όχι καθιστά, αλλά όρθοι στο (πάγκο.

Ετσι που λες ρε Θεανό αυτό τό γράμμα είνε στερνό έπθρα πιά άπόφασι, άέρα να σου δώσω για δεν περίμενα ποτές να μου τη σκάσης συ έχτες. Γειά σου για πάντα τό λοιπόν... έχτός αν (μυσταγία

Ο Οίκος Γάν Παρτου των Παρισίων έκανε τη μεγαλύτερη επίδειξη καλοκαιρινών αμφιέσεων της ακροβαλασσίας. Πυτζαμάδες και κοντά φουστανάκια με παντελονάκια έμπριμέ, ριγωτά λουτρικά στα πιά χτυπητά χρώματα. Καπέλλα άποικιακά και έν γενει ένα τόνο τονκινέζικο σε όλη τη γραμμή της μόδας των λουτρικών.

Το ΜΑΡΙΟΝ Ρωμαίο

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΝ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΗΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΙΩΝΙ ΜΗΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Της

Χίτης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο Σταμάτης Μπέλος, έγκατεστημένος στη Λάρσα έχει έλθει στην Αθήνα με την γυναίκα του και την κόρη του.

Η Άσπασία όμως είναι η δεύτερη γυναίκα του Μπέλου και δεν χάνει την ομορφιά της Άλκις. Μεταξύ των δύο γυναικών υπάρχουν διαρκώς προστριβές, τις οποίες δημιουργεί πάντοτε η μητριά. — Σε παρέκλεσα να με λες μαμά, της λέγει. Και η Άλκις, η οποία έχει ακόμα πρόσφατη την ανάμνηση της μητέρας της, αποκρίνεται για να μη δυσαρεστήσει τη γυναίκα του ισχυρότερα.

Είπε Άποκρηές. Η Άλκις θέλει να πάει σε κάποιον επίσημο χορό. Χίλιες αφορμές βρίσκονται να την έμποδισι. Το πένθος του θείου της, και τέλος η έλλειψις κατάλληλου φορέματος για το χορό.

Κάτι μου κρύβεις, της λέγει τέλος η μητριά. Μην κάνεις την κουτή. Φαντάζεσαι πως δεν παρετήρησα τις μεγάλες φιλίες σου με κείνον το νέο. — Ο κύριος Φτέρης, είναι ένας κύριος καθώς πρέπει.

Η ζήλεια όμως της μητριάς υπερβαίνει τα όρια. Όταν οι δύο γυναίκες έμειναν μόνες, η Άσπασία διατήρησε την ύπουλη, ηρωική στάση της.

— Άφου έχεις την άδεια του πατέρα σου, θα έινε εν τάξει, έδωλας στην Άλκις με την πιο μελρρυτή φωνή της. Ίσως όμως πρέπει να φροντίσεις για την τουαλέττα σου, να τρέξεις στη μούστρα. — Ερχομαι κι' εγώ μαζί σου για να σου δώσω το γούστο μου. Μα πρώτα έλπιζω πως θα μ' ευχαριστήσεις για την... τροπή που έδωσα στο πράγμα... Για το χατήρι σου είπα ένα μεγάλο ψέμμα... Η Άλκις της έθριξε ένα θλέμμα ελαφρώς περιφρονητικό.

Όλη η κοσμική Αθήνα ήταν μαζεμένη στο Κλάρις. — Ένα μοναχικό τραπεζάκι θρισκόταν ο Φτέρης.

Ο Φτέρης ήταν κομψός και όμοιος. Σαφινικά τα μάτια του έλαμπαν. Μία νέα στα όλολευκα ντυμένη είχαν εμφανισθή. Σηκώθηκε από τη θέσι του και πήγε στο άναγνωστήριο του ξενοδοχείου.

Περιμένε! Περιμένε. Ήρθαν οι έντεκα. — Δέ βάρεθ, ψιθύρισε. Σαφινικά στην πόρτα φάνηκε μία σιλουέττα. — Εσείς! Επί τέλους!

Ήταν η Άλκις. — Με συγχωρείτε, είπε η Άλκις. Δέ φταίω εγώ. Δεν είμαι έλευθερη.

Εκάθισαν κοντά ο ένας στον άλλο. Η Άλκις κότταξε ανήσυχά γύρω της. — Δέ θα μείνω πολύ μαζί σας, κ. Φτέρη. Ήρθα για μία στιγμή... έπειδή προχθές σας άποσέθηκα. Μου είπατε πως... θέλετε να μου μιλήσετε για ένα σοβαρό ζήτημα. Σε άς άκούω...

Ο Ντίνος Φτέρης ήταν το χαϊδεμένο παιδί της κομψής Αθήνας. Ήταν όμως πολύ άφιλικος και πολλά όρατα μάτια είχαν κλάψει με την άδιαφορία του.

Γι' αυτό και κανένας από τους φίλους του δεν θα τον άνεγνώριζε τη στιγμή εκείνη, άν τον έθελε πως μιλούσε στην Άλκις.

Κάτι θέλει να πη, να συμπληρώσει, αλλά δεν τολμά.

— Λοιπόν; Γιατί διατάχετε; τον έρωτά η Άλκις. Προχωρείτε.

Ο Φτέρης άισθανόταν κάποιο φόβο. — Θα μιλήσω, αλλά πρώτα θέλω να άντλήσω θάρρος από τα όρατα σας μάτια.

Αυτά τα λόγια τα έπρόφερε σε επίσημο τόνο. Η καρδιά της Άλκις άρχισε να χτυπά. Ήξερε ότι ήταν ο πιο δύσκολος και πιο περίεργος. Τόν κοίταζε. Ο Ντίνος της μιλούσε με οικειότητα, με τρυφερότητα. Καταλάβαινε καλά ότι ο Ντίνος την αγαπούσε.

Σε μία στιγμή άρπαξε το χέρι της και το φίλοσε.

— Τι κάνετε; — Ήσυχάστε. Είμαστε μόνι.

Τότε ο Ντίνος άφησε την καρδιά του να ξεσπάσει. — Α, Άλκις, καταλήγει, δεν μπορούσα να άποπειθώ ότι η άγάπη μας αλλάζει έτσι... ότι άναστατώνει θάβαιά την ψυχή μας...

— Αλλά... είπε η Άλκις, χθές θράδυ γιατί φύγατε τόσο γρήγορα, για να συνοδέψετε την ξανθή εκείνη κυρία;

— Ζηλεύεις; της είπε, μ' ένα χαμόγελο. Σαφινικά στην πόρτα παρουσιάστηκε μία κυρία. Ήταν η Άσπασία, η μητριά της Άλκις.

— Σε ζητούμε τόσην ώρα, της είπε. Κι' ενώ η Άλκις περίμενε μία δυσάρεστη σκηνή έλθε τη μητριά της να δίνει το χέρι στο Ντίνο και να χαμογελά.

Τι έσημαινε αυτή η άπροσδόκητη μεταλλαγή; Η Άλκις σηκώθηκε ν' ακολουθήσει τη μητριά

της. Σαφινικά η Άσπασία γύρισε και είπε στο Ντίνο. — Άλθθαι, έξασα να σας πώ, κύριε Φτέρη. Στο τραπεζάκι που καθόσαστε όταν μιηκαμε, σας περιμένει μία κυρία... μου φαίνεται πολύ άνυπόμονη.

Και η Άσπασία παρέσυρε την Άλκις προς την πόρτα.

Σ' έλο το διάστημα της δραδείας η Άσπασία προσπαθούσε να πείση την Άλκις για τον κίνδυνο που διέτρεχε άν άδελά της έμπλεκε στον έρωτά του Φτέρη.

Δεν ξαίρω ακριβώς τί σου είπα, μα θέλω να με πληροφορήσεις επί ενός σοβαρού ζητήματος: Σε έξήγησε εις γάμον; Έλα μη διατάξεις, πές μου όλη την αλήθεια.

Και η Άλκις ειλικρινής όπως πάντα άπάντησε με φωνή που έτρεμε λιγάκι.

— Όχι, δεν μου είπε τέτοιο πράγμα. Μά... — Βλέπεις... δεν είναι έλευθερος να διαθέσει τη ζωή του, το μέλλον του γιατί άνήκει σε άλλη γυναίκα... Είναι τρομερά έρωτευμένος μ' αυτή τη γυναίκα.

— Την ξαίρεις την κ. Μαρκέτη; — Ναί... Η Άλκις τώρα είχε χλωμάσει. Η μητριά της της έλεγε πράγματα αληθινά.

Η Άσπασία σηκώθηκε και τράβηξε για το τραπεζάκι του άνδρός της.

— Η Άλκις την ακολουθούσε. — Μα τί γινόσαστε; Άρχισα να ανήσυχώ, είπε ο Μπέλος.

— Α, καλά, είπε χαμογελώντας ο Μπέλος. Όταν συναντηθούν δύο παλιές φίλες... δεν τελειώνει η συζήτηση.

Απευθύντο τώρα προς τα δύο πρόσωπα που έκάθοντο στο τραπέζι του και που για πρώτη φορά έθλεσε η Άλκις.

Ένα κύριο κομψό μέσα στο άψογο φράκο του και μία νεαρά δεσποινίδα με ρός τουαλέττα.

— Άλκις, είπε ο Μπέλος, να σε συστήσω με τον κύριο και τη δεσποινίδα Καρέλη, που έπιθυμούν πολύ να σε γνωρίσουν.

Ο νέος σηκώθηκε και υπεκλήθη πρό της Άλκις, που του έτανε το χέρι, λιγάκι άφηρημένη. Αντήλλαξε έπειτα μία χειραψία με την άδελφή του, η οποία της είπα με ένα χαμόγελο:

— Έχομε άκούσει τόσα πολλά για σας... από την κυρία Μπέλου, που είναι εξαδέλφη της μητέρας μου. Θέλετε να καθήσετε κοντά μου;

Έκανε θέσι στην Άλκις, που κάθισε μεταξύ αυτής και της Άσπασίας.

Η δεσποινίς Καρέλη ήταν μία νόστιμη μελαχροινή με τσαχπίνικα, έξυπνα μάτια.

Άρχισε να μιλή στην Άλκις με οικειότητα και συμπάθεια:

— Δεν έτυχε να γνωριστούμε, γιατί όσες φορές ήλθατε στην Αθήνα, ήταν καλοκαίρι και μεις λείπαμε στην έσοχη. Η θεία Άσπασία είχε την καλωσύνη να μας προσκαλέσει άπόψε στο τραπέζι σας.

Έλπίζω πως εις το έξης θα βλέπομεθα συχνά.

Πολύ ευχαρίστως, άπήνησε η Άλκις, που είχε άλλου το θλέμμα και το νοή της.

Στο άντικρυνό τραπέζι, στο τραπέζι του Ντίνου, έκάθητο η κυρία Μαρκέτη με μία όλόχρυσή τουαλέττα παγνιώτα και μία μαύρη αλγκρέτα στα έανθά μαλλιά της.

Γύρω από τον άσπρο λαιμό της έλαμπε ένα διαμαντένιο κολλιέ. Μα ήταν μόνη. Ο Ντίνος δεν έφαινετο πουθενά. Τα άνήσυχά μάτια της Άλκις έκαναν το γύρο της αίθουσής χωρίς να άνακαλώσουν την ύψηλή σιλουέτα του.

Ενώ άπαντούσε με μονοσύλλαβα στις άδιάκοπες έρωτήσεις της δεσποινίδος Καρέλη, παρατηρούσε τας κινήσεις της άντικρυνης της με έντονο ένδιαφέρον.

Και κείνη κάποιον ζητούσε επίμονα να εύρη μέσα στο πλήθος των χορευτών. Δεν διέφυγε από την προσοχή της Άλκις η νευρική της, που έκανε την κυρία Μαρκέτη να άερίζεται με τη μαύρη θεντάλια της. ΈΕ άλλου ήταν φανερό πως άπέφευγε να παρατείνη τη συνομιλία με όσους γνωστούς περνούσαν από το τραπεζάκι της και της άπηύθυναν ένα χαιρετισμό.

Εκείνη τη στιγμή ήταν άνεπιθύμητη ή παρουσία ένος τρίτου. Περιέμενε τον Ντίνο. Η Άλκις έκανε αυτή τη σκέψη:

— Δεν είναι δυνατόν να καθήρε άπρόσκλητη εκεί αυτή η κυρία. Έχει ραντεβού μαζί του.

Έξαφνα η νέα είδε τον Ντίνο που διέσχιζε με το ελαστικό όχημα του την αίθουσα. Πήγε κατ' ευθείαν στο τραπεζάκι της. Άφου αντήλλαξε μία χειραψία με την κυρία Μαρκέτη, κάθισε κοντά της.

Εκείνη τον δέχτηκε με ένα τρόπο που έδειχνε καθαρά πως ήταν θυμωμένη. Έσκυψε και του είπα μερικά θιαστικά λόγια που εξέφραζαν άσφαλώς ένα δριμύ παράπονο. Μάλιστα έκτύπησε τη θεντάλια στο γόνατό της με μία άπότομη άνυπόμονη κίνηση.

Η Άσπασία, που είχε παρακολουθήσει με το διαπεραστικό θλέμμα της αυτή τη μικρή σκηνή, ψιθύρισε στο αυτί της Άλκις:

— Βλέπεις; Δεν είχα άδικο. Η ζήλεια δεν κρύπτεται...

Εν τω μεταξύ ο Μπέλος, άνυπόπτος για όσα συνέβαιναν γύρω, συνωμιλούσε φιλικότατα με τον νεαρό Καρέλη.

— Σκέπτομαι να έγκατασταθώ όριστικά στις Αθήνας, παρά τη λυπη μου να έγκαταλείψω τον τόπο μου. Η ζωή της έπαρχίας είναι άπελπιστικά μονότονη... για τη γυναίκα μου και την κόρη μου. Δεν πρέπει να είναι κανείς έγωιστής.

Ο Μίμης Καρέλας, που ήταν ένας νέος είκοσι έπτά περίπου έτών, έμοιαζε πολύ με την άδελφή του. Με τη διαφορά ότι δεν είχε τους άπλους και άφελείς τρόπους της. Παρουσίαζε τον τύπο του νεαρού σνόμπ, του όποιου κάθε λέξις, κάθε κίνησης είναι εξεζητημένη και τείνει εις ένα και μόνο σκοπό: να καταπλήξει τους άλλους κοινούς θνητούς με την άνωτερότητά του. Ο Μίμης μιλούσε για όλα τα ζητήματα με ένα ύφος έλαφρώς περιφρονητικό και προώργως κουρσάμενο, το ύφος ένος άνθρώπου μπλάζε που δεν θαυμάζει τίποτα, δεν συγκινείται με τίποτα, που βλέπει από το ύψος του, συγκαταβατικά κάθε έκδήλωσι της ζωής.

Μονάχα ένα πράγμα τον ένδιέφερε πραγματικά, στο βάθος της ψυχής του, και αυτό το έκρυβε έπιμελώς: το χρήμα που δίνει την ευμάρεια, την πολυτέλεια της εμφάνισης, το δικαίωμα να περιφρονή κανείς τους πτωχούς. Η οικογένειά του δεν ήτο πλούσια, μα δεν άφινε το Μίμη να στερητά, έθυσιάζετο για να του εξασφαλίση μία άνετη ζωή. Εκείνος έδέχετο τις θυσίες των δικών του με το ίδιο κουρσάμενο και άπογοητευμένο ύφος του μπλάζε, που ποτέ δεν μένει εύχαριστήμνος. Φύσει όκηνηρός, δεν κατέδεχτο να άσχοληθή με καμμία έργασία,

Η Άσπασία εγνεψε στην Άλκη. Άκριβώς απέναντί της είδε το Ντίνο με την κυρία Μαρκέτη

και περνούσε τον καιρό του με τα σπόρ και την κοσμική κίνηση. Άφινε το γκόλφ για να χορεύει ταγκό. Έξαιρετικώς εκείνο το θράδυ έδειχνε ζωόρο ενδιαφέρον στη συνομιλία του με τον Μπέλο. Η Άσπασία έτρεφε πάντα ιδιαίτερα αδυναμία και κάποιο θαυμασμό για τον άνεψιό αυτό, που είχε κατορθώσει να εισχωρήσει εις όλα τα άριστοκρατικά Άθηναϊκά σαλόνια.

Η ιδέα πως μία μέρα θα τη βοηθούσε να ανεβή κι' εκείνη τα σκαλοπάτια, που ώδηγούσαν στις ανώτερες βαθμίδες της «κοινωνίας» τον έκανε για κείνη πιά αγαπητό, πιο περιζήτητο.

Και τώρα άκουσε τη δήλωσι του Μπέλου για την προσεχή εγκατάστασί της στην Άθήνα με ένα κρυφό θρίαμβο.

Έπι τέλους! Θα μπορούσε να ξεφύγει από την αφορρητή πληκτική ατμόσφαιρα της έπαρχίας. Νά ζήση σ' ένα περιβάλλον αντίξιο του πλούτου, της ωμορφιάς της, τη «μεγάλη ζωή» που εξασφαλίζει μόνο η πρωτεύουσα. Έν τούτοι... δεν έδειξε τη χαρά της. Είπε στον άνδρα της, που την κύτταζε με τρόπο τρυφερό, καρτερικό:

—Δέν πρέπει να σκέπτεσαι μόνο έμάς, Στάμο μου... Καί δεν θά ήταν λεπτό έκ μέρους μου να σ' έπηρεάσω σέ μία τόσο σοβαρή υπόθεσι. Πρώτα εσύ... και ύστερα εγώ... Άν λυπάσαι, όπως λές, να εγκαταλείψεις τη Λάρισα... αν τά συμφέροντά σου σέ κρατούν εκεί, μη λογαριάζεις έμάς... έμένα τουλάχιστο. Μαζί σου θά ήμουν εύτυχής, όχι στην έπαρχία, αλλά και στην έρημο...

Τό γλυκύτατο μειδίαμα που συνάδευε αυτά τά σφωσιωμένα λόγια, συνεκίνησε βαθειά τον έρωτευμένο σύζυγο.

Ο Μπέλος έστράφη προς τον άνεψιό της Άσπασίας.

—Η γυναίκα μου είνε ένας... θησαυρός αυταπαρνήσεως, του είπε. Δέν είδα ποτέ τέτοιο άλλτρούσιό. Φαντασθήτε ότι δεν θέλει να έγκατασταθούμε έδριστικά έδώ...για να ήν στενοχωρηθώ, για να μη νο-

σταλγίσω τη Λάρισα.

Ο Μίμης έρριξε ένα λεπτό βλέμμα στην Άσπασία, και πρόφερε με άνεικασήτα ειρωνικό τόνο.

—Η θεία Άσπασία είνε πολύ... αίσθηματική. Άνήκει στη ρωμαντική έποχή. Τί λες κι' εσύ, Καίτη;

Άπαυθύνετο στην αδελφή του, που απήντησε με μεγάλη άφέλεια.

—Η θεία Άσπασία... ρωμαντική; Αυτή ή ιδέα δεν πέρασε ποτέ από τό νού μου. Ξέρω μονάχα πως άπόψε είνε πολύ ωμορφή μ' αυτό τό κόκκινο φόρεμα.

Η Άσπασία δεν εύχαριστήθηκε και πολύ με τη λακωνική φράσι της Καίτης. Μά έκρυψε τεχνικά, όπως πάντα τη δυσαρέσκεια της.

Στό άντικυνό τραπέζι ο Ντίνος εδέχετο με καταφανή δυσφορία τά παράπονα που εξέφραζε ή ξανθή του συντροφος.

—Πού ήσουν ; Γιατί άργησες ; Είμαι σχεδόν μία ώρα έδώ.

—Μά, αγαπητή μου, δεν είχαμε δώσει ραντεβού άπόψε. Νόμιζα πως θά έρχόσυνα με άλλη συντροφία. Μάλιστα, σέ είχα παρακαλέσει να άποφύγωμε στό χορό... αυτή τη νυκτική επίδειξι. Όλος ο κόσμος μιλεί για μάς, γελά, σχολιάζει τη συμπεριφορά σου.

—Τή δική μου;... ή τη δική σου; ρώτησε ή κυρία Μαρκέτη, που έγινε κατακόκκινη.

—Πρό παντός τη δική σου, απήντησε ο Ντίνος ψυχρά. Γιατί δεν σκέπτεσαι πως αυτές οι σκηνές που μου κάνεις... σχεδόν τακτικά, μπορούν να γίνουν γνωστές και στον άνδρα σου. Όσο κι' αν είνε... συμβιβαστικός.

—Ω ! Τώρα μόνο θυμάσαι πως έχω και σύζυγο.

—Μην είσαι άδικη, Καίτη... Πάντα σου υπέδειξα τον κίνδυνο που διατρέχεις... δεν μιλώ για μένα... όταν δείχνεις τόσο φανερά αυτή την άδικαιολόγητη ζήλεια. Φαντάζεσαι ότι οι άνδρωποι που μάς τριγυρίζουν δεν έχουν μάτια και αυτιά;

—Μου είνε αδιάφορη ή γνώμη τους.

—Όσοι. Μά ή άδιαφορία αυτή έχει και όρια. Σου επαναλαμβάνω ότι δεν μ' άρέσει να γινώμαστε θέατρο.

Ο Ντίνος προσέθεσε με ένα ξηρό τόνο φωνής:

—Αυτή ή κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήση. Άκούς, Κίτι;

—Ά, σ' ένοχλεί τόσο γλύ;

—Περισσότερο άπό ό,τι φαντάζεσαι. Όλοι οι φίλοι μου με πειράζουν, άσχαλούνται με τη ζήλεια σου. Μάς κοροϊδεύουν και τούς δύο.

—Οι φίλοι; Η οι φίλες σου; Αυτό πρέπει να μου πής.

—Δέν ξέρω τί ένντεις.

Η Καίτη τότε δεν κρατήθηκε. Είπε τονίζοντας τά λόγια της:

—Ναί, οι φίλες, οι καινούργιες, όχι οι παλιές. Μη θέλεις να μου κρύψης πως κάνεις κόρτε μ' αυτή την νεαρά... έπαρχιώτισσα που κάθεται απέναντί μας και που περνάει για όσια Μαρία... Τρέχεις πίσω της σαν να ήσουν πρωτοετής φοιτητής. Και ποιάς ξέρει...

—Καίτη!

—Σούπα. Δέν ξέρω αν σ' άρέση ως γυναίκα ή αν προτιμάς τά εκατομμύριά της. Γιατί και αυτό είνε πιθανόν. Ξεις οι άνδρες... είσθε όλοι οι ίδιοι!

—Με θρίζει, αν σκέπτεσαι ένα τέτοιο πράγμα...

—Όστε σ' άρέσει. Και θά θεσθαιωθώ γι' αυτό...

Ο Ντίνος, πολύ έκνευρισμένος, τη διέκοψε.

—Άν εξακολουθήσης να μου μιλάς μ' αυτό τον τρόπο, θά με ανάγκασης να φύγω αυτή τη στιγμή. Νά διακόψω κάθε σχέση μαζί σου.

Ήταν τόσο έπιτακτικός ο τόνος της φωνής του, ώστε ή Καίτη μετενόησε. Του μίλησε πιο μαλακά.

—Δέν θέλω να μ' άποστής μόνη. Μείνε μαζί μου, προσέθεσε με ένα βλέμμα ίκετευτικό.

—Βλέπεις πως ύποφέρα για ένα, έπειδή σ' αγαπώ. Πώς μπορώ να μη ζηλεύω, όταν βλέπω τελευταίως πως είσαι τόσο ψυχρός μαζί μου;

Ο Ντίνος έκανε μία κίνησι άπελπισίας. Μά είδε την Καίτη σέ τέτοιο υαθμό ταραγμένη, ώστε φοβήθηκε μία νέα σκηνή.

Θέλησε να την καθησυχάση.

—Δέν πρέπει να παρεξηγής μία σχέση...έντελώς φιλική. Νά είσαι λογική, Καίτη μου.

—Λές την αλήθεια; Ά, Ντίνο, μη με φέρνης στό άκρα. Θά με ανάγκασης να πάω να μιλήσω μονάχη μου σ' αυτή τη νέα. Νά της πώ ότι αγαπιώμαστε. Ότι είσαι δικός μου. Ότι δεν πρέπει να σέ θάξω στό νού της. Άκού;— Άν δεν μου όρκισθής αυτή τη στιγμή... πως δεν θά την πλησιάσης πιά, πως δεν θά της ξαναμιλήσης...

—Είσαι τρελή!

—Ναί, τρελή άπό αγάπη για σένα. Και θά δής τί είμαι ίκανή να κάνω...

Η Καίτη είχε γίνει πολύ ώχρά. Τά χείλη της έτρεμαν σπασμωδικά και τά γαλανά μάτια της έρριχναν φωτιές.

Ο Ντίνος φοβήθηκε σοδάρη ότι ή γυναίκα αυτή μπορούσε ι πραγματωποιήση την άπειλή της. Είδε στο βλέμμα της μία έπικίνδυνη λάμψι. Τόν έτ έμάζεε περισσότερο άπό την ιδέα του έπικειμένου σκανδάλου, ή απογοήτευσι, ή αγανάκτησις της Άλκης. Τί ιδέα θά ελάμβανε τό άγνό, άθώο αυτό κοίτσάκι για κείνον;

Ναί, πρό παντός έπρεπε να άποφύγη τό σκάνδαλο, του όποιου ρά έγίνετο άθελα ήρωίς ή χαριτωμένη εύγενική Άλίκη. Με κάθε θυσία να άποσοθής ή κίνδυνος.

Ένας μόνος τρόπος ύπήρχε και αυτόν μεταχειρίσθηκε ο Ντίνος, μολονότι μισούσε τό ψέμμα.

Έσκυψε και με ένα σπτηευτικό χαμόγελο ψιθύρισε στην Καίτη:

(Η συνέχεια στό έρχόμενο)

Η λαθρεπιβάτις

Ένώ ο «Μεταξένιος Πρίγκηψ» έσχιζε ήρεμα τά κύματα του Άτλαντικού, μία έδοσι, συνειθισμένη στό μεγάλα υπερωκεάνεια, μά μ' όλα ταύτα τραγική, διαδόθηκε στους έπιβάτες του. Στό άμπάρι Νο 14 είχε θρεθή εξαντλημένη άπό την πείνα και σέ νευρική ταραχή, ή Βουδαπεσιανή κόρη Τζίνα Γκόρντι, που είχε έπιβιασθή λαθραία και είχε κρυφτή μέσα στό άμπάρι για να πάη στό Χόλλυγουντ. Δίχως χασομέρια, ο κυβερνήτης την έστειλε στό μαγειρεία, για να χορτάση την πείνά της και να προσφέρει όποιαδήποτε ύπηρεσία, για να βγάλη τό εισιτήριό της.

Με τό ίδιο βαπόρι ταξίδευε ο φημισμένος τώρα βιολινίστας Μίρο Ρόνι, στόρ της Ραδιοφωνικής Έταιρείας του Σικάγου, που, φτωχός τότε και άσημος, είχε καταφέρει έπειτα άπό πολλούς κόπους να πάρη άδεια εισόδου στην Άμερική και εισιτήριο 3ης θέσεως.

Ο Μίρο άκουσε και αυτός την είδησι κι' ή πρώτη του σκέψις ήταν πως να φανή χρήσιμος στην άγνωστη συμπατριώτισα του.

Τσιγγάνος, προικισμένος με μουσικό ταλέντο περίφημο, ο Ρόνι δεν δυσκολεύτηκε να βρή τον τρόπο της έπιτυχίας του σκοπού του. Διαργάνωσε μία συναυλία στη γέφυρα της πρώτης θέσεως και τόσο γλυκά έπαιξε κάτω άπό την άσημένια πανσέληνο, που οι ύποχονδριακοί έκατομυριοδχοι και οι αίσθηματικές Άμερικανίδες γεροντοκόρες δεν άργησαν να παρασρθούν άπό τις νοσταλγικές νότες του βιολιού στη μεγάλη γαλαντομία.

Οι λίρες και τά δολάρια γέμισαν τό μαύρο καπέλλο του τσιγγάνου και τό ίδιο θράδυ ή λαθρεπιβάτις Τζίνα, κοιμήτανε σέ μία καμπίνα β' θέσεως. Όταν, την άλλη μέρα, ή κόρη πήγε να εύχαριστήση τον Μίρο, αυτός της έξήγησε πως ό,τι ως τώρα είχε περάσει, δεν ήταν τίποτα μπροστά στη δυσκολία να άποβιβάσθι στην Άμερική δίχως άδεια των άρχων.

Με λαυτερα μάτια και συγκινημένη φωνή της έδωσε να νοιώση πως, αν ήταν γυναίκα ενός μετανάστου με κανονικά χαρτιά, ή εισόδός της στίς Ήνωμένες Πολιτείες ήταν σίγουρη. Η έξυπνη νέα κατάλαβε άμέσως, συγκινημένη άπό την άφοσίαν του μουσικού, έρριξε τά χέρια της γύρω στό λαιμό του και μ' ένα θερμό φιλή, έδωσε την άπάντησι στό θουβό έρώτημά του.

Την άλλη μέρα ο κυβερνήτης τους ένω-νε με τους νόμιμους δεσμούς του γάμου και με τίς πιο θερμές εύχες όλων των έπιβατών.

Στην Άμερική όμως ή ζωή ήταν δύσκολη για τό νεαρό ζευγάρι, γιατί ο Μίρο ήταν άγνωστος. Πέρασαν αρκετές στενοχώριες, ως ότου ή Τζίνα έλαβε ένα γράμμα άπό την Ουγγαρία, άπό τον πλούσιο πατέρα της, που είχε μάθει με λύπη τη φυγή της για τό Χόλλυγουντ και τη γενναία χειρονομία του νεαρού Τσιγγάνου, που, χωρίς να ξέρη την οικονομική κατάστασι της κόρης που έπαιρνε, και νομίζοντας ής κόρης, της είχε δώσει τό όνομά του και την προστασία του.

Εσώκλειε στό γράμμα του τσέκ και συστατικές έπιστολές.

Ο Μίρο άνήθηκε τό τσέκ, μά δέχθηκε τά γράμματα και με την βοήθεια εκείνων στους όποιους άπευθυνότανε, γίνηκε άπό τους πιο διασημούς βιολινίστες του Σικάγου.

Ο άεροπόρος Ράλφ Γκρός έτοιμάζεται να πετάξη για τό ρεκάρ άπ' εύθείας πτήσεως Καναδά-Μουένος Άδρες. Όλα είνε εν τάξει εκείνο τό πρωί του Μαΐου 193... και τό μωτέρ άρχίζει τη βοή του. Όταν τό άεροπλάνο είνε αρκετά ψηλά, πολύ μακριά άπό τό μέρος της άπογειώσεως, ο άεροπόρος αντίλαμβάνεται διπλά

Ιστορίες άπό τη ζωή

του μία πανέμορφη ξανθή.

Έκπληκτος την ρωτά τί θέλει και πως έτρώπωσε στό άεροπλάνο του.

Έκείνη του άπαντά ότι είνε τρελλά έρωτευμένη μαζί του κι' έκαμε αυτό, γιατί νόμισε, ότι ή παρουσία της θά έφερνε γούρι στόν άεροπόρο και θά τον φύλαγε άπό κάθε κακό.

Ο Ράλφ συνθίζει στην συντροφία της και άρχίζει να την αγαπά. Σκέφτεται, πως θά την βγάλη στό Μπουένος Άδρες χωρίς χαρτιά.

Όταν πλησιάζουν, την κρύβει και της δίνει οδηγίες να βγή κρυφά στην άναμμουμπούλα, όταν ο ένθουσιασμένος κόσμος θά κυκλώση τό άεροπλάνο του. Συγχρόνως της όρίζει ραντεβού στό ξενοδοχείο Κριστομπάλ Κολόν.

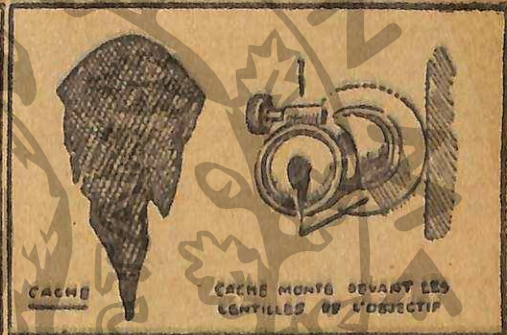
Τό βράδυ, μετά τις δεξιώσεις προς τιμήν του, πηγαίνει στό ξενοδοχείο να συναντήση την ωμορφη ξανθιά, μά δεν υπάρχει καμιά έννοικος με τό όνομά της. Περιμένει στό σαλόνι και για να περάση ή ώρα του, άνοίγει μία έσπερινή έφημερίδα, γραμμένη άγγλικά.

Στην πρώτη σελίδα μία είδησι με χτυπητά άμματα αναγγέλλει ότι χθές είχε δραπετεύσει άπό τό Βανκουβέρ του Καναδά ή διεθνής λωποδύτρια Άϊρέν Ντάνς, με κοσμήματα άξιας 150.000 δολαρίων, κλεμμένα άπό μία βασίλισσα κάποιου βιομηχανικού είδους της Άμερικής. Η φωτογραφία της κλέφτρας έδειχνε στό συστην έρωτευμένο άεροπόρο ποια ήταν ή λαθρεπιβάτις του άεροπλάνου του.

Πώς έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο

Η Ινδική μυθολογία παραδέχεται ότι όταν έδημιούργησε τον κόσμο ο Θεός και έπλασε τον πρώτο άνθρωπο ως άνδρα, είδε ότι τά όλικά δεν τον έφτασαν για να κάνει και την γυναίκα. Τό γεγονός αυτό τον έβαλε σέ άμηχανία και τον έβασισε σέ σκέψεις, δεν ήξευρε με τί τρόπο θά εύρισκε όλικά για να κάνει την σύντροφο στον άνδρα. Ξαφνικά τό πρόσωπό

ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ένώ νομίζαμε ότι τό άλογο πηδά τό άσάφρο, πώς παίρνεται ή φωτογραφία στην πραγματικότητα.

Προσωπικές σκιαγραφίες

KONRANT ΦΑΪΝΤ

Ο Κόνραντ Φάιντ είναι ένας απόμαχος του κινηματογράφου. Μπορεί να πη κανείς ότι στο όνομά του συγκεντρώνονται οι ωραιότερες στιγμές του ευρωπαϊκού κινηματογράφου, από το «Εργαστήριο του Ιατρού Καλιγέρη» μέχρι το «Φοιτητής της Πράγας», από το «Συνέδριον χορεύει» μέχρι το δραματικό αυτό φιλμ «Ο Βασιλεύς των Αμαρτωλών».

Δεν έχει την φυσική γοητεία των Αμερικανών αστέρων, δεν έλκει τις γυναίκες σαν το «Γκάρι Κούπερ» στο «Μαρόκο», αλλά δημιουργεί τριγύρω του ένα ρωμαντικό κύκλο, από τον οποίο δυσκολεύεται κανείς να βγί.

Οι θαυμάστριες του Κόνραντ Φάιντ δεν είναι οι μικρούλες και οι δεσποινίδες, αλλά γυναίκες μεστωμένες που έχουν απόλυτη γνώση της ζωής, αυτές που έκτιμούν τα μεγάλα συναισθήματα, την πάλη και καμιά φορά τα μεγάλα σκάνδαλα.

ZANET MAKNTONAA

«Τόπος χωρίς γυναίκες» είναι ο τίτλος που η «Μέτρο» έδωσε σ' ένα φιλμ, του οποίου πρωταγωνίστρια θα είναι η Ζανέτ Μακντόναλ.

Η Λέντα Γκλόρια, η διάσημος Ιταλίς ηθοποιός του κινηματογράφου στην Κωννη Λέντα

«Έχει περάσει χρόνος τώρα που δεν ακούστηκε τίποτα γύρω από την ηθοποιό αυτή του κινηματογράφου».

Κι' αν γινότανε λόγος αυτό γινότανε μονάχα για ν' αναφερθί στα φιλμ που είχε λάβει μέρος.

Αλλά ούτε και με την «Εύθυμη Χήρα» ή «Μακντόναλ» ακούστηκε και πολύ.

Τί να συμβαίνει άρα γε στα παρασκήνια της καλλιτεχνικής ζωής;

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΕΝ

Στην Αμερική οι γυναικείες προτιμήσεις έχουν διαιρεθεί μεταξύ δύο τύπων ανδρών:

Ανδρες τύπου Ουίλλιαμ Πάουελ και άντρες τύπου Ρίσαρ Κρόμβελ.

Τώρα παρουσιάζεται ένας τρίτος τύπος ανδρός ο Ρόμπερτ Άλλεν, ο οποίος άνηκει στη δεύτερη κατηγορία και μιιάζει πάρα πολύ με τον Ρίσαρ Κρόμβελ.

ΛΟΝ ΤΣΑΝΕΨ

Ο Λόν Τσάνεψ είχε θγί μέσα από τη ομάδα των έκλεκτών παληών ηθοποιών μεταξύ των οποίων κατά το 1920 συγκαταλέγονται και ο Άδολφος Μαντζού οι αδελφοί Μπίαρυ, ο Ζάκ Χόλτ.

Ο Λόν Τσάνεψ έγινε ο μεγαλύτερος δημιουργός και έκτελεστής στα πιο κόλα φιλμ μετασχηματισμού και μεταμπίεσης.

Στην τέχνη του δεν έδισταζε να θυσιάση ακόμα και την υγεία του και υπέκειτο σε αληθινές τυραννίες για να φτιάση τις περιφημες εκείνες μάσκες στέπρος από τον πού τον έκαναν ένδοξο.

Π. χ. πρόσωπα σαν του Κουασιμόδου του πλοιάρχου της Σιγκαπόρης, του φαντάσματος της Όπερας.

Πρίν να αρχίση ένα φιλμ, καθυποχρέωνε τον εαυτό του να τυραννιέται επί έξη μήνες, κάνοντας τεράστια και επικίνδυνα πειράματα.

Ο πλοίαρχος της Σιγκαπόρης έπρεπε να έχη το ένα μάτι λευκό, το οποίον ο Λόν Τσάνεψ το επέτυχε με μιά χημική σκευασία με κίνδυνο να χάση το μάτι του.

Όλες αυτές οι τυραννίες επέδρασαν στον εαυτό του και έτέλειωσαν με το θάνατό του το 1930 έτσι ξαφνικά.

Πάντως έχει προετοιμάσει ένα υπέροχο μέλλον για το μοναδικό παιδί του τον Κρέιτον Τσάνεψ.

Ταινίες του που θυμόσαστε καλά είναι: «Η Παναγία των Παρισίων», ο «Ανθρωπος που δέχεται ραπίσματα», Γέλα Παληάτο, όταν η πόλις κοιμάται. Το τελευταίο του φιλμ ήταν ο Σιδηροδρομικός (1929).

Ποτέ κανείς δεν έμαθε τίποτα για την ιδιαίτερη ζωή του Λόν Τσάνεψ. Δεν αγαπούσε ούτε τη ρεκλάμα ούτε τις δημοσιογραφικές συνεντεύξεις.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΤΣΕΡΙΑ

Είνα μιά κοπέλλα λεπτή και ξανθιά, η οποία χρεωστά το στάδιό της στον Τσάρλυ Τσάπλιν.

Ο Σαρλώ την ανακάλυψε όλως τυχαίως σ' ένα στούντιο του Σικάγου και την έκανε πρωταγωνίστρια στα «Φώτα της Πόλεως».

Μετά από το φιλμ αυτό έλαβε μέρος σε άλλα τρία, πάντως δεν ξεχνιέται σε κείνο το πρώτο η γυναίκα με τα σθυσμένα μάτια.

Από της 9 Φεβρουαρίου 1934 η Βιργινία Τσέριλ είναι γυναίκα του Γκάρι Γκράντ.

Η ΛΕΝΤΑ ΓΚΛΟΡΙΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ
ΕΝΤΕΚΑ ΑΝΤΡΕΣ

Δεν κάνομε σχόλια ο για τον τίτλο ούτε για το κείμενο και αφήνομε την ίδια τη Λέντα Γκλόρια να μας πη και να μας τα εξηγήση.

«Παντρεύτηκα έντεκα άντρες και σε καένα απ' αυτούς τους έντεκα δε θρήκα τον

ιδανικό σύζυγο.

Πάντως ο καθένας ξέρει πώς γίνονται πύτοι οι εκ τύχης γαμοί: «Ενα άγκάλιασμα, ένα φιλή ενός λεπτού με τα μάτια κλειστά και τα χέρια πίσω στη ράχη. Ξαφνικά ακούμε ένα «φτάνει», συνερχόμεθα, χωρίζομε σαν δυο καλοί φίλοι...»

Κι' αν μείνη κάτι είναι η συμπάθεια, αυτή η δυνατή και ζωηρή συμπάθεια η οποία συνήθως ένώνει δύο πρόσωπα, τα οποία έτυχε να κάνουν κοινά όνειρα, έλπίδες, επιθυμίες σαν κι αυτές που κάνουν ένας άντρας και μιά γυναίκα.

Οι άντρες που παντρεύτηκα ήσαν όλοι ηθοποιοί.

Ο πρώτος άντρας μου ήταν ο Μάτζι. Το είδύλλιο έπλεχτηκε στη Βενετία, ανάμεσα σε μαντολίνα, ήλι, βασιλέματα και θάρκα, με τη γο δολα.

Ο δεύτερος άντρας μου θα ήταν ο Μαυρίκιος Ντ' Ανκορά. Ήταν το 1928. Ήμουνα τότε 17 έτών. Αυτός ήταν μικρότερός μου. πολύ νέος, μολονότι ώριος. Γι, αυτό προτίμησα τον Πιερότσι που την εποχή εκείνη έκανε τον τραπέζιτη και μου προσέφερε κοσμήματα, αυτοκίνητα και.,, ό,τι άλλο ήθελα.

Ο τρίτος ήταν ο Σαρβίνι, ο οποίος με φλερτάριζε και στο τέλος μ' έκλεψε.

Ο έρως όμως που άννισ' ανάμεσα στα ανθρώπια του άγρου, κατεστράφη μέσα στα χνώπα της πόλεως.

Τέταρτος ήταν και πάλι ο Μαυρίκια Ντ' Ανκορά. Ήταν μιά νοσταλγία παληών ημερών.

Τέλος αν πάρωμε κατά σειράν τους άριθμούς πέμπτος, έκτος, έβδομος ήταν ο Γκουίντο Τσελάνο, ο Μαρκέλος Σπάντα, ο Φόσκος Τζιάκετι, οι όποιοι είχαν για μένα ένα μοναχα ελάττωμα: Τους φλερτάριζαν πάρα πολύ οι άλλες γυναίκες, σε τόσο θαυμό που είχαν εξέψει τη ζηλοτυφία μου, για να μην πω τον εγωισμό μ.υ.

Ο όγδοος ήταν ο Ένιο Τσερλέζι. Μ' αυτόν τον ηθοποιό ο οποίος εινε τόσο καλός καλλιτέχνης όσο και έξυπνος στη ζωή ίσως να μπορούσα να ήμουνα μαζί του εύτυχής, φαίνεται ότι μοιραίως έπρεπε να μη διαρκέση αυτή η εύτυχία.

Ενας άλλος ηθοποιός, ο Μορέττο, έσχημάτισε τον «τρίτο» μεταξύ εμού και εκείνου κι' έτσι το κλάσσι τρίγωνον έχάλασε τη γοητεία του συζυγικού μου βίου.

Ο ένατος ήταν ο Μπελνάντι. «Ανθρωπος εύχάριστος, διασκεδαστικός, συμπαθητικός».

Το λάθος του ήταν που με έφερε για το γαμήλιο ταξίδι μας στη Ρώμη, όπου μερικοί φίλοι του, οι όποιοι ήσαν δονζουάνηδες έξ επιγυέλματος, με θάι ωσαν και με κατέκτησαν ενώ ακόμα ήμουνα νόνυμφη με τον ένατο σύζυγό μου. Ο καυμένος ο Μπελνάντι έλεγε συχνά: «Ας όμεται η Έκθεσις που μ' έφαγε. Βρήκα την τιμή του σιδηροδρόμου 80 % φηνότερη έξ αίτίας της έκθεσεως και γι' αυτό πήγα στη Ρώμη. «Ας όμεται το όγδόντα τα εκατό».

Περίνο ντέ Φιλίππο, ήταν ο δέκατος. Για να ζήσωμε εν ειρήνη πήγαμε στη Νεάπολι. Εκεί την έπαθα εγώ. Ο άντρας μου έρωτεύθηκε μιά ναπολιτάνα, ξετρελλάθηκε με τα μαύρα της τα μάτια, την έκλεψε, φύ-

γανε και μ' άρρήσανε στα κρύα του λουτρού.

Τελευταίος ήταν ο Καντούτσιο, ο όποιος με κατέκτησε όχι μόνο με το χαρακτήρα του τον τόσο γλυκό, ο, ιπποτικό και εύγενικό, αλλά και με την αυταρχική του στάσι και επιβολή στον έρωτα.

Σας θεβαιώ ότι δεν κυττάζω πια άντρα. Κι' αναρωτιέ-

μαι: Θα βαστάξω πολύ;

Δεν πιστεύω.

Μάλλον νομίζω ότι αυτή τη εβδομάδα χωρίζομε.

Πράγματι η ταινία θα τελειώση την προσεχή εβδομάδα. Διότι...

Αλλά πιστεύω ήδη να το καταλάβετε.

Διότι... όλοι αυτοί οι πολυάριθμοι γάμοι μου εινε όλοι κινηματογραφικοί, που έγιναν με ψεύτικους κουμπάρους και έλαθα μέρος ως πρωταγωνίστρια στα κάτωθι φιλμ που παρίσταναν τη παντρεμένη γυναίκα!

— Ένα γαμήλιο ταξίδι.

— Κορίτσι μην άστειευόσαστε,

— Η Γη μητέρα,

— Ο Οίγαρο,

— Πάλιο.

— Το τραπέζι των φτωχών.

— Το εξαφανισθέν έγγραφον,

— Η Γαλαζία άρμάδα,

— Σήμερα σύζυγος,

— Το τρίκωχο καπέλλο,

— Αποικιακή άστυνομία.

Και τώρα θέλετε να μάθετε ποιός εινε για μένα ο ιδανικός σύζυγος;

Είνα δύσκολο να σας απαντήσω με ειλικρίνεια, για τον άπλούστατο λόγο ότι οι γυναίκες ποτέ δεν εύρίσκονται με τον ιδανικό σύζυγο αλλά με τον άνθρωπο που έρωτεύονται και γίνεται το ιδανικό τους.

ΛΕΝΤΑ ΓΚΛΟΡΙΑ

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΜ

Το πρώτο με πρωταγωνίστρια την Άννυ Όντρα εινε «Η κόρη του Συντάγματος».

«Όπως λένε η Άννυ Όντρα αρχίζει να χάνη το κουκλίστικο ύφος της και από το πρόσωπό της περνούν τα σημάδια της ζωής».

Το δεύτερο φιλμ εινε το μεγάλο ψέμα με πρωταγωνιστή το Σάρλ Μπίκφορντ.

Η διάσημος ηθοποιός του κινηματογράφου Κωνσταντή Λέντα, όπως εικονίζεται στο πρώτο της έργο, που έπαιξε στην Μέτρο Γκόλντφουιν — Μάγισσα.

«Όλοι είνε ίδιοι...

«Όλες είνε ίδιες!...»

Αισθηματικά ζητήματα

Όλες σχεδόν οι γυναίκες έχουν τη χειρότερη ιδέα για τους άντρες. Και όλοι σχεδόν οι άντρες έχουν τη χειρότερη ιδέα για τις γυναίκες. Τούλάχιστον όταν ακούσετε τις πρώτες να μιλούν για τους δεύτερους και τους δεύτερους να μιλούν για τις πρώτες, αυτήν την πεποίθησι θά σχηματίσετε. Και όμως αυτό δεν τις εμποδίζει να αγαπιούνται, ν' αφοσιώνονται ο ένας στον άλλο, να κάνουν τις μεγαλύτερες θυσίες, για ν' αποδείξουν την αγάπη τους — όταν είνε αληθινή, ως τη στιγμή που θά χωρίσουν.

Ίσως αυτή η αγάπη, που η εξέλιξις της τις πιο πολλές φορές διαψεύδει τις μεγάλες ελπίδες, που στηρίζονται σ' αυτήν, είνε και η αίτια της κακής ιδέας που σχηματίζουν οι άντρες για τις γυναίκες και οι γυναίκες για τους άντρες. Η διαψεύσις των ελπίδων απογοητώνει τον άντρα από τα ήθικα χαρίσματα, που φαντάζεται η γυναίκα ότι έχει. Και τότε, στο πρόσωπο του άνδρος αυτού η γυναίκα κακοχαρακτηρίζει όλο το ανδρικό φύλο γενικώς, από το οποίο απογοητεύεται.

Στο σχηματισμό της ιδέας αυτής παίζει το μεγαλύτερο ρόλο ο πρώτος άντρας που θ' αγαπήση η γυναίκα. Τι είδους όμως άνθρωπος θάνε αυτός; Συνήθως ο πρώτος έραστής είνε και η πρώτη μεγάλη απογοήτευσις της γυναίκας. Στην αρχή, όταν τον πρωτογνωρίζη, τον φαντάζεται σαν πριγκιπόπουλο του παραμυθιού. Τον βλέπει γεμάτο χαρίσματα, προσόντα. Στα μάτια της ξεχωρίζει από τους άλλους. Είνε το ιδανικό της, είνε ο τύπος που φαντάσθηκε κι' έπλασε στα νεανικά της όνειρα. Περνούν μερικοί μήνες ή και μερικά χρόνια αγάπης. Η καρδιά είνε φυσικό να κουρασθή. Ποιός θά θαραβή πρώτος; Εκείνος που θά θαραβή, θά διακόψη το δεσμό. Αυτό, το άλλο μέρος δεν το συγχωρεί. "Αν υποθέσωμε πως η γυναίκα είνε εκείνη, που εγκαταλείπεται για μια άλλη — πάντα έτσι συμβαίνει — τότε

ο άντρας, από τον τύπο του ιδανικού ξεπέφτει στα μάτια της. Είνε ο σκληρός, ο άκαρδος, ο ψεύτης, ο άνθρωπος που επέταξε τους όρκους, που έδινε στις τρυφερές ώρες των ερωτικών εξομολογήσεων, ο άντρας που είνε σαν όλους τους άλλους άντρες. Η μάσκα του έκλεκτου πέφτει. Η γυναίκα απογοητεύεται στο πρώτο σοβαρό αίσθημά της, απογοητεύεται από τον πρώτον άντρα.

Και τότε βγάζει το συμπέρασμα:

—Όλοι οι άντρες είνε οι ίδιοι!

Για τη σκληρή εγκατάλειψι δεν της φταίνει ο ένας. Της φταίνε όλοι. Και θεωρεί όλους τους άντρες σαν έχθρους, σαν πρόσωπα που πρέπει να τα μισή...

*

Και τώρα αν αντιστρέψωμε τους όρους: "Ας φαντασθούμε πως εκείνη που φεύγει πρώτη, είνε η γυναίκα. Τότε την κακή ιδέα για τις γυναίκες την σχηματίζει ο άντρας. Η γυναίκα είνε η σκληρή, η άκαρδη, η άπιστη, η ψεύτρα.

Και το συμπέρασμα, στο οποίο καταλήγει κι' αυτός είνε ανάλογο:

—«Όλες οι γυναίκες ίδιες είνε!...»

*

Φυσικά, πολλές φορές φταίνε πολλοί άντρες, όπως φταίνε και πολλές γυναίκες. Και όταν θέλη κανείς να εγκαταλείψη μια γυναίκα — ή μια γυναίκα έναν άντρα — πρέπει να διαλέξη έναν τρόπο όσο το δυνατό λιγώτερο οδυνηρό, έναν τρόπο λεπτό, ευγενικό. Μα τις πιο πολλές φορές δεν συμβαίνει αυτό. Ο τρόπος και η σκληρή του χωρισμού είνε τέτοιος, που εκείνος, που εγκαταλείπεται, σχηματίζει την χειρότερη ιδέα για εκείνον που φεύγει. "Επειτα, πολύ συχνά συμβαίνει, στο διάστημα που διαρκεί ένα ερωτικό αίσθημα, ο άντρας ή η γυναίκα να δείξουν με τη συμ-

περιφορά τους αίσθημα που διαφορετικά από εκείνα που φανταζόταν ο άλλος. Δεν λείπουν οι σκληρότητες, όπως δεν λείπουν ακόμα και οι προστυχίες. "Ολη εκείνη η λεπτότης, η ευγένεια, η ποιητική διάθεσις, η τρυφερότης που απαιτήθηκαν στην αρχή της ερωτικής ιστορίας για την κατάκτησι, πάνε περίπατο. Στην κρίσιμη στιγμή όλα αυτά αποδεικνύονται σαν μια μάσκα υποκρισίας, που φόρεσε ο κατακτητής για να ξεγελάση τον άλλο και τίποτ' άλλο... "Ολ' αυτά δέ, ίσον μια μεγάλη απογοήτευσις, που συντελεί στο να σχηματίση ο ένας τη χειρότερη ιδέα για τον αντίθετο φύλο.

*

Θά πήτε όμως:

—Υπάρχουν και γυναίκες, που σχηματίζουν καλήν ιδέα για τους άντρες, όπως και άντρες, που έχουν καλή ιδέα για τις γυναίκες.

"Ασφαλώς ναί. Κι' αυτό συμβαίνει όταν ο πρώτος έραστής δεν προφθάση, για λόγους ανεξαρτήτους από τη θέλησί του, να φθάση ως το σημείο που θά φανή κι' αυτός σαν όλους τους άντρες — ή η γυναίκα σαν όλες τις γυναίκες.

Πως συμβαίνει αυτό όμως;

"Όταν ο έρωας διακοπή εξ αιτίας μιας αυστηρής πατρικής παρεμβάσεως, που καταστρέφει τα όνειρα δύο νέων, που αγαπιούνται για πρώτη φορά. Η πατρική σκληρότης και η επέμβασις είνε, δι' χρειάζεται για να δυναμώση τον έρωτα, έστω κι' αν οι έρωτευμένοι χωρισθούν, γιατί δεν μπορούν να κάμουν αλλιώς. "Ενθ' αόκητοι οι δύο έρωτευμένοι βρίσκονται στο ζενίθ της ερωτικής παρουσθήσεως και φαντάζονται ο ένας τον άλλο σαν άγγελο, αναγκάζονται να χωρισθούν. Και τότε είνε πολύ φυσικό, η γυναίκα που δεν έπροφθάσε να δει τα όνειρά της να γκρεμίζονται όταν θάρρη ή μοιραία στιγμή, να χωρίζεται από τον άντρα, που αγαπούσε με την πεποίθησι, ότι όλοι οι άντρες δεν είνε ίδιοι. Κι' ο άντρας πάλι χωρίζεται με την πεποίθησι, πως όλες οι γυναίκες δεν είνε οι ίδιες, αφού αυτός κατώρθωσε να βρή το ιδανικό του.

Ο πρώτος έρωας, λοιπόν, παίζει το μεγαλύτερο ρόλο στην ψυχή της γυναίκας και του άντρα και στην ιδέα που σχηματίζει, για όλη τη ζωή, ο ένας για τον άλλο. Οι αναμνήσεις από τον πρώτο έραστή και από την πρώτη γυναίκα που συγκίνησε μια ανδρική καρδιά, δεν σβύνουν ποτέ, όσα χρόνια κι' αν περάσουν. Είνε οι πρώτες εντυπώσεις που σχηματίζονται καθαρά σ' ένα παρθένο έδαφος και μένουν πάντα στο νου μας και στην καρδιά μας, όσες αγάπες κι' αν δοκιμάσωμε κατόπιν.

Αυτές οι αναμνήσεις, αυτές οι εντυπώσεις που αποκομίσαμε από την πρώτη μας αγάπη, είνε ένα μέτρο — ίσως άδικο τις περισσότερες φορές — που, επί τη βάσει αυτού, κρίνουμε πάντα το αντίθετο φύλο. Φυσικά, αυτό φανερώνει επιπολαιότητα. Μα η επιπολαιότης είνε το κυριώτερο γνώρισμα όλων σχεδόν των ανθρώπων.

Η επίδρασις της πρώτης αγάπης, λοιπόν, είνε πολύ ζωντανή πάντα στην καρδιά μας. Κι' επειδή, όλες οι πρώτες αγάπες — θά μπορούσε κανείς να πη: όλες οι αγάπες — τελειώνουν με μια σκληρή απογοήτευσι, γι' αυτό ακούμε όλες τις γυναίκες να λένε:

—Όλοι οι άντρες είνε οι ίδιοι!

Και τους άντρες να λένε:

—Όλες ίδιες είνε!...

Ευτυχώς, ότι αυτή η ιδέα δεν εμποδίζει τον έρωτα... Οι γυναίκες, παρ' όλη την κακή ιδέα, που έχουν για τους άντρες, δεν μπορούν ν' αντισταθούν στα βέλη του έρωτος, όπως το ίδιο συμβαίνει και με τους άντρες... Είνε αυτός ένας νόμος αίσθηματικός, που ίσως δεν έχει και πολλές εξαιρέσεις.

Μέ τό μαχαίρι στήν καρδιά

Από τὰ δράματα της ζωής

—Τζίνα! Τζίνα! άκούστηκε ή στριγγιάρικη φωνή της νοικοκυράς.

Καμιά όμως άπάντησι δεν άκούστηκε μέσα από τό δωμάτιο.

Η σκούπα και τό μурμουρητό άρχισαν νά δημιουργούν κάποιο θόρυβο και από τὰ διπλανά δωμάτια οι νοικαρέοι θγήκαν νά κάνουν την παρατήρησι στην γρηά Ζορά για την άνησυχία που προκαλούσε στο διάδρομο.

—Δέν είνε ακόμα πέντε ή ώρα, μάς ξεκούφανε από τις φωνές σου. Πιο σιγά, πιο σιγά!

—Αν θέλεις νά ξυπνήσης την προκομένη σου νά πς μέσα στο δωμάτιό σου, όχι νά ξεφωνίζης και νά μάς ένοχλής πρωι-πρωί.

Η γρηά κύτταξε με πλάγια ματιά τους νοικαρέους της, και άκούμπησε συλλογισμένη στον τοίχο.

«Έχουν δίκην, σκέφτηκε, στο κάτω-κάτω τί χρωστάνε αυτοί. "Όλοι τους πληρώνουνε και δέν πρέπει νά τους διώξω».

Σιγά-σιγά λοιπόν πλησίασε τό δωμάτιο της κόρης της και άνοιξε.

Πέρασε τό κεφάλι της μά δέν έμπηκε μέσα.

Τό κρεβάτι ήταν στρωμένο και ή Τζίνα δέν θρискότανε στο δωμάτιό της. "Ερριξε μια ματιά πίσω της. Στο διάδρομο δέν ήταν κανείς.

Ξανάκλεισε και με σιγανά βήματα πήγε νά ξυπνήση τον άντρα της.

—Αλφρέντο, τό παιδί δέν είνε στην κάμαρά του.

—Ποιό παιδί;

—Η Τζίνα, καλέ, ή Τζίνα μας!

—Μπα! Κύτταξες καλά;

—Σήκω και σ' νά δής.

Ο "Αλφρέντος σηκώθηκε με τις πυτζάμες και τράβηξε σιγά-σιγά για την κάμαρα της κόρης του.

Βέβαια! Η Τζίνα δέν ήταν στην κάμαρά της.

Πού ήτανε;

Πού ξενύχτησε;

Ξαφνικά άκούστηκε δυνατά, θαραιά νά χτυπή τό κουδοβι της εξώπορτας.

Οι δύο γέροι κυττάχθηκαν περιεργα. Ποιός νά χτυπούσε την πόρτα τους τόσο πρωί; Ποιός;... "Αλλά... μήπως ή Τζίνα;

Ο γέρος δίχως παντόφλες κατέθηκε τις τριζάτες ξυλινές σκάλες.

Όταν έφθασε στην εξώπορτα, άπλωσε τό χέρι του ν' άνοίξη, μά πάλι σταμάτησε.

Χτύπησε τό κουδοβι δυνατά και ή καρδιά του πήγε νά σπάση από τους χτύπους.

Πιό δυνατά δέν είχε ξαναχτυπήσει ή καρδιά του.

Τέλος πήρε την άπόφασι και άνοιξε.

Ένα ούρλιαχτό θγήκε μέσα από τό στήθος του.

Έξω από τό κατώφλι της πόρτας ήταν πεσμένη άναίσθητη ή Τζίνα, ή κόρη του.

Στό άκουσμα της φωνής του κατέθηκε τρέχοντας τις σκάλες ή γυναίκα του, ή οποία με φωνές έκαλούσε όλους τους ένοίκους.

Λίγο παρακάτω θρискόταν ένα αυτοκίνητο. Ένας καλοντυμένος κύριος θρискότανε μέσα.

Μόλις είδε τον κόσμο νά μαζεύεται, έθανε μπρός τη μηχανή του και έξηφανίσθη πίσω από τη γωνία.

Αμα πέρασε ή πρώτη εντύπωσι και ο θυμός έδωσε τόνο στο πατρικό φίλτρο ο "Αλφρέντος έγειρε πάνω από τό παιδί του.

Η καρδιά της δέν χτυπούσε πιά.

Η Τζίνα ήταν πεθαμένη.

*

"Ακριβώς δύο μήνες πριν μεταφέρουν κι' αφήσουνε τη Τζίνα νεκρή μπρός στην

ναμα χερία τους σηκωσαν ο πατέρας και ή μητέρα την κόρη τους και την κουβάλησαν στο επάνω πάτωμα.

Η πληγή που είχε σηματοισθη πάνω στη καρδιά έθαφε τό ασπρο πουκάμισά-κι της.

Εμοιαζε σαν κόκκινο τριαντάφυλλο πάνω στα παρθενικά της στήθη.

Κουρασμένος όπως ήταν από τό ανέσθασμα ο γέρο "Αλφρέδος έγειρε στο νεκρό κορμί της αγαπημένης του κόρης και άφησε πάνω στα χείλη της την τελευταία του αναπνοή.

Δύο φερέτρα κουβάλησαν την άλλη μέρα από τό λαϊκό εκείνο σπιτάκι.

Η δυστυχία και ο πόνος τό είχαν πλημυρίσει.

—Τίποτα δέν είχε άπομείνει!

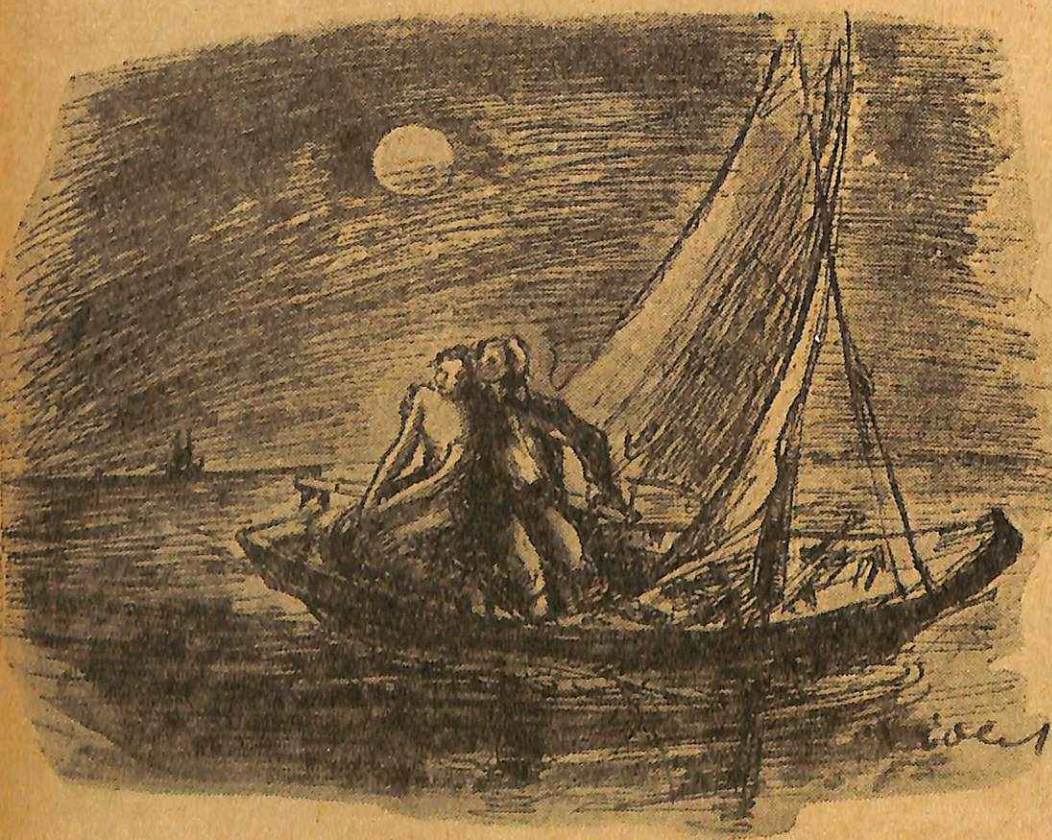
"Ακόμα κι' αυτή, ή μητέρα είχε κατανήσει ένα σαράβαλο του πόνου.

Τρελή, την έφεραν οι νοικαρέοι και την παρέδωσαν στην άστυνομία για νά φροντίση αυτή για την περίθαλψι της.

Μέσα σ' όλο αυτό τό δράμα δέν παρουσιάστηκε ένας ένοχος γι'ατί δέν θρέθηκε κανείς νά τον άνι- τήση!

Μέσα στην κοινωνία της σαμπάνιας και του γλεντιού τό ίδιο εκείνο θράδυ, θ' άκούστηκε ίσως ένα νέλιο, τό γέλιο του θριάμβου πάνω από τό ζωντανά δράμα της ζωής.

ΤΖΙΝΟ ΑΛΦΡΕΝΤΙ

Οι πολλοί της πρώτης αγάπης

Έξω απ' τό κατώφλι της πόρτας ήταν πεσμένη άναίσθητη ή Τζίνα...

ταν περασμένα μεσάνυχτα όταν η πόρτα άνοιξε αθόρυβα και προσπέρασε το κατώφλι της ο Έρρίκος. Στάθηκε στη μέση της κάμαρας και άκίνητος κυτούσε τη γυναίκα που τόσο αγάπησε και που τώρα έρχότανε να της πη πώς θα την άφηνε για πάντα.

Γιατί... δεν μπορούσε πια να ζή πλάι της δίχως να τη νοιώθη δολέπια δική του,

Με σιγανή και ήρεμη φωνή της το είπε. Εκείνη ξαπλωμένη στο πλημμυρισμένο από δαντέλες κρεβάτι της στύλ Λουδοβίκου 15ου με μιά άργη κίνηση του κορμιού έκρυψε το γελαστό προσωπάκι της πίσω από τις ροζ κορδέλλες του δαντελλωτού νυχτικού της.

Στεφάνωσε τα ξανθά μαλλιά της με τα τόξα των χειρών της και με άπαλη ξέγνοιαστη φωνή συλλάβισε άνάμεσα στα χείλη της ένα σουρτό:

—Γιατί;

Δεν μπόρεσε να μαντέψει το ψυχικό μαρτύριο εκείνου που τη λάτρευε.

*Ήταν τόσο ήρεμος, τόσο γλυκός.

—Ζακελίνα, της είπε, ύστερα από ολιγόστιγμη σιω-

ΕΝΑΣ ΑΝΑΠΑΝΤΕ

πής. Μη ρωτάς το γιατί αφού ξαίρεις πολύ καλά την αίτια.

»Επειτα η ζωή σου έχει γίνει τόσο κοσμική... Την ημέρα τρέχεις με το άλογο, με τους φίλους σου... Και τη νύχτα χορεύεις αδιάκοπα. »Ανήκεις ολόκληρη στη φιλαρέσκεια σου, στον κόσμο που σε τριγυρίζει. Το βλέπω καθαρά, το αισθάνομαι...

»Δεν έχεις κρατήσει τίποτα από τον έαυτό σου για μένα...

»Ούτε... ούτε τα παιδιαστικά λογάκια που μουλεγες και που τόσο αγάπησα!

Η Ζακελίνα τον κύτταξε, τα ματάκια της άνοιγοκλείνανε, και μ' ένα χαμόγελο του είπε σιγανά:

—Ποιητή! Είσαι όνειροπόλος, αγάπη μου, και δεν βλέπεις τα πράγματα από την πραγματική τους όψη.

»Αλλάστε δεν φταίω εγώ αν δεν μπορείς πια να καταλάβεις την αγάπη μου. Σε βλέπω τόσο σπάνια και μου μιλάς τόσο λίγο που δεν βρίσκω τον καιρό να σου πω όλα εκείνα που νοιώθω μέσα μου για σένα.

»Ναί... Έτσι είναι.

»Με κυττάς πάντα και σωπαίνεις. Θέλω να σου μιλήσω μα φοβάμαι τη φωνή μου μη ταράξη τις σκέψεις σου, την ηρεμία των ματιών σου. Κάθε φορά που έρχεσαι, σκέπτομαι άθελά μου, αν πρέπει να κάνω το αυτό ή εκείνο.

»Το γλυκό σου χαμόγελο μου έχει πνίξει τη ζωή μέσα μου...

»Ε... δεν μπορώ, φίλε μου, και λυπάμαι που σου το λέω. Δε μπορώ πια... Έμένα μ' αρέσει ο άνεμοστρόβιλος της ζωής, οι τρέλλες της... Έλα και σύ, μαζί μου, κι' αν πραγματικά μ' αγαπάς, θα με νοιώσης πιο κοντά σου, δική σου... Έλα...»

Και λέγοντας τα τελευταία αυτά λόγια άνασκηκώθηκε άλαφρά σαν πούπουλο...

»Απλώσε τα κάτασπρα χέρια της, απάλα, χαδιάρικα και πήρε μέσα στις φούχτες το καστανό κεφάλι του Έρρίκου, που όσην ώρα μιλούσε εκείνη, είχε πλησιάσει και κάθισε πάνω στο κίτρινο μεταξωτό του κρεβάτιού, κοντά στα πόδια της.

Τα χέρια κατέβηκαν στο λαιμό.

Κι' ύστερα, εκείνος που δεν εύρισκε λόγια να της μιλήση ακούμπησε το κεφάλι του στο ροδαλό της ώμο, σαν μικρό παιδί.

Χαμήλωσε το πρόσωπό του κι' έπνιξε ένα λυγμό ανάμεσα στη δαντελένια άγκαλιά.

✱

Ο Έρρίκος είχε αφήσει την έπαρχία από μικρό παιδί για να εξακολουθήσει τις σπουδές του στο Παρίσι.

Με τη λαχτάρα στη καρδιά και την έπιθυμία στην ψυχή να γνωρίσει τη μεγάλη πολιτεία εγκατέλειψε τις συνήθειές του του χωριού μαζί με τους γονείς του για νάρθη στο Παρίσι.

Μολονότι ήταν από χωριό, η οικογένειά του κατήγετο από παλιά άρχοντική οικογένεια με ήθικες άρχες πατροπαράδοτες που θγαίνανε μέσα από ένα παλιό παμπάλαιο πύργο της Γασκώνης.

Οικογένεια άρχοντική μάλιστα, και ήρωική που είχε τιμηθεί από τιμές και δόξες μέσα στα μεγαλεία των μαχών. Οι νίκες των πολεμιστών ήσαν και νίκες της πατρίδος του.

Το αίσθημα αυτό που το πλημμύριζαν οι δάφνες απήχησε βαθειά μέσα στην ψυχή του και πρώτη απήχησις στις έκδηλώσεις του ήσαν οι σίχοι.

Κολακευότανε τόσο πολύ όταν ο δάσκαλός του κι' έπειτα οι συμμαθηταί του τον άνόμεζαν χωρίς καμιά ειρωνία «ποιητή».

Και ήταν ο Έρρίκος Μαρτίν, πράγματι, ένας μεγάλος ποιητής στη ψυχή και στη ζωή.

Ευάισθητος, όνειροπόλος και τόσο καλός απόφευγε το θόρυβο της κοσμικής ζωής, μολονότι φευγοντας από το χωριό του είχε πάρει μαζί του πολλά συστατικά γράμματα για διάφορους φίλους του πατέρα του άριστοκράτες.

Κι' ένα επίσημο γράμμα για την Αύλη, για το βασιλιά, συστημένο από τον Καρδινάλιο Ντε Λά Τούρ.

Όταν έφτασε στο Παρίσι γύρεψε και βρήκε ένα μοναχικό σπιτάκι.

Τα μέσα τα είχε άφθονα, από τα πλούσια εισοδήματα του πατέρα του.

Το σπιτάκι που έπιασε ο Έρρίκος βρισκότανε στην άριστοκρατική γειτονιά των Παρισίων.

Πάνω στα Ήλύσια.

Στίχοι και λεφτά ήταν η ζωή του και μόνον μ' αυτά περνούσε την αδιάφορη προς όλα τα άλλα ύπαρξή του.

Μα όπως συμβαίνει πάντοτε, όταν θρέθηκε ανάμεσα στα λεφτά, τότε βρέθηκαν και φίλοι πολλοί, οι όποιοι προθυμοποιήθηκαν να τον κολακεύουν και να τον συντροφεύουν παντού και πάντοτε.

Ένα θράδυ, λοιπόν, που όλο το Παρίσι καιγότανε από το γιόρτασμα της εθνικής εορτής, οι φίλοι παρασύραν τον Έρρίκο στην άνεμαζάλη της γιορτής και τον γύρισαν παντού.

Ανακατώθηκαν με τα κορίτσια του λαού, με τις άριστοκρατίσες κυρίες.

Ο Έρρίκος ήπια και χόρεψε πολύ εκείνο το θράδυ. Έμεινε μαζί τους ως την αύγή.

Καμιά όμως από όλες τις γυναίκες που πλησίασε το θράδυ εκείνο ο Έρρίκος δεν είχε το μεθυστικό άρωμα της Ζακελίνας.

Καμιά δεν είχε την κορμωστασιά της, ούτε και τα παιχνιδιάρικα πράσινα μάτια της.

Τα πράσινα εκείνα μάτια που μοιάζαν πότε με σμαράγδια και πότε με αστέρια άπριλιάτικης νύχτας.

Α, εκείνο το θράδυ

ΧΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

...Ιστορίες

Εκείνο όμως που θυμάται περισσότερο ήταν η άγκαλιά της. Ίσως να ήταν και το πιότε!

Ίσως και η άπορία του που για πρώτη φορά έπαιρνε στην άγκαλιά του γυναίκα.

Θυμάσαι που την έσφιγγε στην άγκαλιά του, κι' εκείνη μεθυστικά, ανάλαφρα του έδινε όλες τις χάρες του κορμιού της.

Και με το στρογγυλό στοματάκι της, με τα παχούλα φιλήδονα κοραλένια χείλη της, του ψιθύριζε κοντά στ' αυτί τόσα πολλά γλυκόλογα.

Ω, τέτοια λόγια ποτέ του δεν είχε άκούσει ο Έρρίκος.

Πρώτη φορά, μέχρι τη μαγεμένη εκείνη νύχτα δεν του τα είπανε άλλοτε τα λόγια αυτά.

Κανένα στόμα, πρώπάντων γυναικείο στόμα.

Ήταν μιά νύχτα μαγεμένη, έξωτική.

Γύρισε σαστισμένος και την κύτταξε.

Αντίκρουσε τις κόρες των σμαραγδένιων ματιών της.

Γύρεψε να εξηγήση αυτά που του έλεγε.

Μα οι χρυσαφένιες βλεφαρίδες πεισματάρικα του σκέπαζαν τον κόσμο των ματιών της.

Οι ολόξανθες μπούκλες των μαλλιών της σκέπαζαν τα ροζ κοχύλια που σχηματίζαν τ' αυτάκια της.

Κι' ίσως ούτε έμαθε, ούτε είπε τίποτα εκείνη τη βραδυά, ως την αύγή.

Δεν είπε τίποτα ο Έρρίκος στην γυναίκα εκείνη που τον έκανε να νοιώση το πρώτο δάγκωμα της αγάπης.

Κι' από τότε, από τη βραδυά εκείνη πέρασαν πολλές μέρες και πολλές νύχτες ως που να την ξαναδῇ.

Δέκα μέρες, ένας μήνας... Ίσως και περισσότερο πέρασαν από τη βραδυά εκείνη.

Και κάθε βράδυ ο Έρρίκος έτρεχε στους δρόμους και στους δρομίσκους χωρίς να την ξανασυναντήσει.

Φυλούσε το μυστικό μέσα του βαθειά και δεν το έμπιστεύθηκε σε κανένα από τους φίλους του.

Δεν μπορούσε όμως να μην το έμπιστευθῇ και στην πέννα του και να μη γράψη τα ωραιότερα τραγούδια της ζωής του.

Κι' άρχισε τότε να ρωτά. «Ήθελε να μάθῃ που σύχναζε κάπως δημόσια ή άριστοκρατία του Παρισιού

Και τούπανε στην Όπερα.

Και πήγε ένα βράδυ στην όπερα.

Πήγε ίσως στην τύχη, λυπημένος και με τη λαχτάρα στην ψυχή.

Πράγματι εκεί την είδε.

Βρισκότανε με δυο φιλενάδες της.

Βρισκότανε ψηλά σ' ένα θεωρείο.

Δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της μέχρις ότου τον είδε.

Την έλκυσαν τα μάτια του, τον θυμήθηκε και του χαμογέλασε. Κι' έπειτα.

»Επειτα τούγγεψε ν' άνεβῇ.

Τα πόδια του είχαν φτερά, η καρδιά του όμως ήταν λιγωμένη όταν ανέβαινε τις σκάλες.

»Ανοίξε την πόρτα του θεωρείου διακριτικά και μπήκε μέσα. Οι δυο φιλενάδες της έκαναν πώς κύτταζαν κάτω στην πλατεία.

Αυτή του έδωσε το χέρι της και το φίλησε.

Από κείνο το βράδυ δεν έχωρησαν πια ποτέ.

Η Ζακελίνα που ήταν μιά από τις πιο όμορφες και κοσμικές χήρες αγάπησε τον Έρρίκο και τον τράβηξε έξω μακριά στην έπαυλή της στο Μπέλφορ.

Ο Έρρίκος την αγαπούσε κάθε μέρα και περισσότερο, κάθε μέρα και πιο πολύ, μ' όλη τη δύναμη των τριαντάδω της χρόνων.

Φαινότανε όμως τόσο μικρή, τόσο παιδί.

Είχε το παιδί όμως αυτό μέσα του όλη την πήρα της ζωής.

Μα δεν μπορούσε ο Έρρίκος να συνηθίσῃ αυτή την άτέλειωτη ζωή του έξω και των επισκέψεων.

Και ένας άτέλειωτος πόνος του σταματούσε τη σκέψη τα όνειρα και την αγάπη του για τη ζωή.

Μπροστά στα πόδια τώρα της αγαπημένης του χωρίς να μπορῇ να την ακολουθήσῃ πια.

Γι' αυτό και η Ζακελίνα τον εγκατέλειπε κι' ακολουθούσε το θόρυβο και τη χαρά.

✱

Το βράδυ εκείνο ο Έρρίκος ήταν πια αποφασισμένος να δώση ένα τέλος.

Ερχότανε με την απέφασιν να της μιλήσῃ να της πῇ τον πόνο του, το καθημερινό του μαρτύριο.

Γυρμένος στην άγκαλιά της τον έπνιξε ένας λυγμός και σόπαινε. Ξαφνικά ο νεανικός του εγωϊσμός επαναστάτησε.

Τα μάτια του άστραψαν.

Πάνω στο τραπέζακι βρισκότανε ένα γράμμα που η Ζακελίνα ίσως να μην πρόφθασε να κρύψῃ, η αδιαφορούσε για το περιεχόμενό του.

Οι πρώτες γραμμές πέσανε μπρός στα μάτια του και τα μάτια του βουρκώσαν σαν του μικρού παιδιού.

Έτριψε τα μάτια του πάνω στις δαντέλλες κι' άνασκηκώθηκε.

—Ζακελίνα, δεν μ' άνασπας Ζακελίνα με καρδιέριες. Δεν μπο-

»Εκείνη τον κύτταξε περίεργα σαν να μην καταλάβαινε τί της έλεγε.

»Ο Έρρίκος σηκώθηκε άπότομα.

Μεγαλύτερη ταπεινώσι δεν μπορούσε να υποφέρῃ.

Δε γύρισε ούτε να την κυττάξῃ και προχώρησε προς την πόρτα.

Σταμάτησε για μιά στιγμή και χωρίς να γυρίσῃ το κεφάλι έπρόφερε ένα άσθενικό:

—«Χαίρε».

Πολύ άναπάντεχος ήταν ο χωρισμός του Έρρίκου με τη Ζακελίνα.

Την άλλη μέρα σ' όλα τα κοσμικά κέντρα συζητούσαν μονάχα για το θάνατο του Έρρίκου.

Είχε μονομαχήσει με το Μαρκίσιο Ντ' Ερινύ και σκοτώθηκε έκθέτοντας το κορμί του χωρίς να υπερασπισθῇ καθόλου άπέναντι του αντίπαλόν του.

ΔΙΑΝ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Είχε μονομαχήσει με το Μαρκίσιο Ντ' Ερινύ και σκοτώθηκε έκθέτοντας το κορμί του χωρίς να υπερασπισθῇ καθόλου άπέναντι του αντίπαλόν του.

...μία στιγμή

Μιά ζωή μιὰ αγάπη

Χωσμένη στα πουπουλένια μαξιλάρια του ντιβανιού ή "Ελεν δάγκωνε με θυμό, τότε το μεταξένιο μαντηλάκι της και τότε μονολογούσε με λυγμούς. "Ω, είνε φοβερό.

"Ένας τιποτένιος, ένας παλάνθρωπος να σέ βλέπη τόσο σοδαρά στο δρόμο κι' επειδή του γουστάρει, αδιαφορώντας για όλα να σέ φιλή και να ξεαφανίζεται "Ω! δέν είνε δυνατόν να υποφέρε τέτοια προσβολή. Πρέπει! ναί! πρέπει να τὸ πῶ στο Βάνια. Μά πάλι πῶς θὰ τὸ πάρη; Βέβαια, γιατί να βγῶ σήμερα δίχως τ' αυτοκίνητό μου;

Καλά να πάσω, μ' ἄξιζε...
"Α! τὸ κουδούνι. Θέ μου, είνε ὁ Βάνιας.

Τί πρέπει να κάμω;
"Η πόρτα ἀνοίγει σὲ λίγο κι' ἕνας κύριος, σωστό ρηγόπουλο, παρουσιάζεται. Φαίνεται πολύ νευριασμένος ἀπ' τὶς κινήσεις του. Τοποθετῇ τὸ καπέλλο του με βία στο πόρτ-μάντῶ και βγάζει τὸ παλτό του σχεδὸν τραδώντας το.

"Η "Ελεν τρέχει και ρίχνεται στο λαιμό του. Περιμένει να τὴν σηκῶσι στοὺς ὤμους του, ὅπως κάνουν στο μωρό κι' ἐκείνη να σκύψη, δίνοντάς του τὰ χεῖλη της. Εἶνε τὸ καθημερινό τους φίλημα τόσο παράξενο, ὅπως παράξενη εἶνε κι' ἡ αγάπη τους.

Παίζουν διαρκῶς σὰν μωρέλια, τοὺς εἶνε τόσο εὐχάριστο.

Μά τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ σήμερα. Τὴν σπρώχνει μ' εὐγένεια και προχωρεῖ σὰν πληγωμένο λιοντάρι.

"-Ελεν! φωνάζει κι' ἡ φωνή του ἔχει ὅλη τὴν ἀγριότητα, ὅλη τὴν ἐπιβλητικότητα τῆς ράτσας του.

"Ελεν! μοὶ κατέστρεψες τὴν εὐτυχία μου. Μά ποῖο δικαίωμα; "Ὡς τώρα ἤμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, γιατί νόμιμα πῶς βρῆκα μιὰ ἐξαιρετική γυναίκα. Ένα οὐρί παραδείσιο.

-Βάνια, μὰ τί ἔχεις;

-Σῶπα, θὰ προτιμούσα νὰ κλαῖς, ἔστω και ψέμματα, παρά νὰ σέ βλέπω μ' αὐτὸ τὸ θεαρινίστικο ὕφος σου.

Θυμάνεις, αἱ; Βγαίνει σὰν τρελλοκόριτο στοὺς δρόμους, ἐνῶ ἔχεις τ' αὐτοκίνητό σου. Δέχεσαι τὸ φίλημα τοῦ ἐραστοῦ σου, χωρίς καμιά συστολή μπρὸ στὸν κόσμο και τρέχεις νὰ χωθῆς στο πρῶτο ταξί εὐχαριστημένη γιὰ τὴ διαγωγή σου.

"Α, Ελεν, "Ελεν, γιατί νὰ τὸ κάμης αὐτό; Δέν σκέφτηκες ἂν ἔχῃ ἔμένα, τὴν κοινωνία, τοὺς γονεῖς σου, τὴν θέσι σου; "Εσὺ ἀπ' τὴς ἀριστοκρατικότερες οἰκογένειες, ποὺ ἔχει νὰ δείξῃ ἡ Γαλλία, κυλᾶς στο βόρβορο σὰν ἄρσεκτη μοδι-στρούλα. Εἶχαν δίκαιο οἱ φίλοι μου σὰν μὸβλεγαν «μιὰ Γαλλίδα δέν μένει ποτὲ σταθερή».

-Βάνια, ἀρκετὰ εἶπες. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω καλύτερα.

-Ὅχι! Δέν θέλω ἐξηγήσεις. Πρὸς τί

μὴ τὰ μάτια μου με γέλασαν; Μά ἔνοια σου, ὁ φίλος σου θὰ πληρωθῇ. Τὸν ἀκούθισα. Ξέρεις ποῖος εἶνε;

-Βάνια. Βάνια μου, τὸν ξέρεις; "Ας τρέξωμε. Θὰ δῆς πόσο εἶμαι ἀθῶα.

-Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης, εἶνε νὰ φύγης. Πήγαινε σιὸς δικούς σου, ἴσως σε πιστέψουν. Παίξεις ἄλλωστε τόσο σπουδαία τὸ ρόλο σου. Κρίμα νὰ χαθῇ τέτοιο ταλέντο.

Μὲ γρήγορα βήματα ἡ "Ελεν τρέχει στὴν κάμαρά της. Χώνει γρήγορα τὴ γούνα της, τὰ μάτια της ἔχουν μιὰ τρομερὴ λάμψη.

-Εἶσαι στὸ ἐξῆς ἐλεύθερος νὰ ζήσης ὅπως θέλεις. Δέν θὰ με ξαναδῆς. Τὸ παιδί μου θὰ τὸ κρατήσω. Τῶχα στείλλει ἀπ' τὸ πρῶτὸ στη μαμά. Εὐχομαι νὰ μὴ μετανοήσης.

Βουδός, ἀμίλητος ὁ Βάνιας, χωρίς καμιά ἔκφρασι στὸ πρόσωπο, τὴν ἀποιδιώνει. Φύγε πρὶν μᾶς νοιώσουν οἱ ὑπηρέται.

"Η "Ελεν κλείνει με θυμὸ τὴν πόρτα, κατεβαίνει σὰν τρελλὴ τὰ σκαλιά και χώνεται στὸ πρῶτο ταξί, ποὺ βρίσκεται μπροστὰ της.

Μονάχος τώρα ὁ Βάνιας πέφτει σωστὸ πῶμα στὸ ντιβάνι κι' ἀφήνεται ὅλος του ὁ πόνος νὰ κυθῇ σὲ δάκρυα. "Αχ! "Ελεν, πόσο σ' ἀγάπησα. Γύρισε πίσω, κλάψε, θὰ σέ συγχωρήσω. Σὲ γνώρισα φτωχὴ ἀριστοκράτισσα. Σοὺ χάρισα παλάτια, ὑπηρέτες, αὐτοκίνητα, πλοῦτο, ὅσο δέν εἶχες διη ποτὲ σου και μιὰ καρδιά γεμάτη ἀγάπη.

"Ελεν, μικρή μου "Ελεν, γύρισε νὰ δῆς πῶς με κατάντησες.

"Εγώ! "Ο γυιὸς τοῦ μεγάλου δουκός, νὰ δέχωμαι τὰ γέλια τῶν φίλων μου γι' ἀντάλλαγμα στὴς ἐξαγρύπνιες, στοὺς κόπους, ποὺ ὀντέφερα. "Ω, πῶς θυμάμαι! Τότε, φτωχὸς φοιτητής, καταστραμμένος πρόσφυγ, με μόνο πλοῦτο τὸν τίτλο μου, γυρνοῦσα τὴ νύχτα κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου γιὰ νὰ ἐξαγρυπνήσω πάνω στο βιβλίο.

"Ελεν... Πές τί σοῦκάμα γιὰ νὰ με πληρώνης ἔτσι;

*

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ κείνη τὴ βραδυά. Ζοῦν κι' οἱ δυὸ χωσμένοι στὴν παρεξήγησι. "Η "Ελεν φαντάζεται πῶς ὁ Βάνιας τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ψεγάδι νὰ τὴν διώξῃ, και νὰ ζήσῃ με κάποια ἄλλη ὁ Βάνιας πάλι με τὴν ἀπαίσια εἰκόνα μπροστὰ του, τοῦ μοιραίου φιλήματος.

Κι' ὅμως κανένας ἀπ' τοὺς δυὸ δέν ἔχει τὴν δύναμι νὰ υποβάλῃ αἰτήσι διαζυγίου.

Εἶνε σούροπο. "Η "Ελεν ἀκουμπισμένη στὸ πρεθάκι τοῦ παρθουριού, κυττάζει τὸν ἥλιο ποὺ τυλίγεται στὰ γαλάζια συντόνια του κι' ἀκούει τὰ νέλια μιᾶς εὐθυμίας πρὸς τὸν γυναικῆ ἀπ' τὸ τέρας.

τραβηγμένη ἀπ' τὶς μεγάλες ἔννοιες, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ κοσμικὴ κίνησις. Ζῇ μέσα στὴν ἀβεβαιότητα τοῦ αἵριο. Ζῇ σὲ μιὰ διαρκὴ ἀνησυχία. "Ὡς πότε μπορεί νὰ τὴν φιλοξενῇ ἡ νύφη της; Πρέπει νὰ ἐργαστῇ. «Μ' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους, ποὺ δέν εἶνε συνηθισμένοι νάχουν ἀνωτέρους και ἀναγκάζονται νὰ διευθύνονται ἀπ' ἄλλους.

Σὲ μιὰ γυναίκα, σὰν τὴν "Ελεν, ἡ ζωὴ δὲ φαίνεται διόλου ὑποχρεωτική. Κι' ἡ "Ελεν δέν ἦταν ἀπ' ἐκείνες, ποὺ μποροῦνε νὰ δέχονται εὐεργεσία δίχως ἀνταπόδοσι.

Τέτοιες μύριες σκέψεις πλημμυρίζαν τὸ μικρὸ κεφαλάκι τῆς "Ελεν, ὅταν αἰφνης ἀκούει μιὰ στριγγιλία φωνῆ.

"Η νταντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ πάγκου φωνάζει:

-Τὸ παιδί, κυρία, τὸ ἔκλεψαν, τρέξετε. Τρελλή ἡ "Ελεν ἀπ' τὸν τρόμο, συνεπαίρνει ὅτι βρίσκεται μπροστὰ της και τρέχει.

-Ποιοί; Ποῦ; ρωτᾷ τὴν ὑπηρέτρια.

-"Ενας με μᾶσκα φαίνεται ὄχι γιὰ λωποδύτης.

-Κράτησα τὸ πρῶτο ταξί, ποὺ πέρασε ἀπὸ μπρὸς μου. Τρέχομε, θὰ τοὺς προφθάσωμε.

Χώνεται ἡ "Ελεν με τὴν νταντὰ στὸ ταξί και χώνονται μέσα σὲ σύννεφα σκόνης.

-Νά, πρὸς τὰ ἐκεῖ, φωνάζει ἡ νταντὰ.

-Νά! Νά! στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου βάλε, σωφέρ. ὅλη σου τὴν ταχύτητα, θὰ τοὺς προφθάσωμε.

"Η καρδιά τῆς "Ελεν κτυπᾷ δυνατὰ.

Κανένας κίνδυνος δέν τὴν φοβίζει. Ποιὸ κίνδυνος φοβήθηκε ποτὲ ἡ καρδιά τῆς μάννας;

Σὲ ποῖο κίνδυνο δὲ γίνηκε λείαινα; Μονάχα στὴν ἀρρώστεια νικιέται κι' ἀποκάνει. Εἶνε ἴσως, γιατί μονάχα μ' αὐτὴ δέν μπορεί νὰ παλέψῃ.

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔχουν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο σταματήσει. "Η "Ελεν κατεβαίνει με ὀρμη και σταματᾷ μ' ἀποφασιστικότητα μπρὸς στὴν πόρτα τ' ἄλλου αὐτοκινήτου.

"Η σκηνὴ ποὺ βλέπει, τὴν κάνει ν' ἀνοῖξῃ τὰ μάτια της διάπλατα. "Ο γυός της, ποὺ δέν εἶνε παραπάνω ἀπὸ πέντε χρόνων, καθισμένος στὰ πόδια του πατέρα του, κρατᾷ μιὰ μᾶσκα, τὴ δοκιμάζει στὰ μάτια του και ἔρωτᾷ τὸν πατέρα του ποῖος ξέρει τί.

-Βάνια, μοὶ τὰ στέρησες ὅλα και τὸ παιδί μου;

"Ο Βάνιας ἀφήνει τὸν μικρὸ στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του, βγαίνει κι' ἀρπάζει με λατῶρα τὴν "Ελεν.

-"Ελεν, αγάπη μου, δέν θὰ στερηθῆς πιά τίποτε και τὴν φιλεῖ, τὴν φιλεῖ ἀδιάκοπα.

Χρυσὴ μου γυναικούλα, εἴμαστε θύματα μιᾶς παρεξήγησης κι' ὁ ἐγωισμός μας, αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐγωισμός, δέν μ' ἄφηνε νὰ συρθῶ στὰ πόδια σου και νὰ σοὺ ζητήσω συγγνώμη γιὰ ὅσα σ' ἔκαμα νὰ υποφέρης.

Σκέφτηκα αὐτὸ τὸ τέχνασμα. Κι' εἶδες πόσο ὁμορφα πέτυχε; Μόλις ἀνακάλυψα τὴν ἀβώδητά σου, ἔτρεξα νὰ σὲ ἱκανοποιήσω.

Δάκρυα, γέλια, φωνὲς ἀκούγονται μέσα στὸ αὖσιμο πιά σούρουπο. Εἶνε γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῆς εὐτυχίας, ποὺ τὴν δέχονται τρεῖς ὑπάρξεις τόσο ἀγαπημένες.

-Θυμάσαι, "Ελεν, λέει ὁ Βάνιας κείνο τὸ βράδυ; Δέν σοῦδωσα τὸ συνηθισμένο μᾶς φίλι, ἔλα νὰ σ' ἀνεβάσω στοὺς ὤμους μου, ἔλα νὰ μᾶς δῇ τὸ φεγγάρι, τὰ λουλούδια, τὰ νυχτοπούλια πόσο εἴμαστε εὐτυχισμένοι.

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ὑπαιόλερο ἱππολίκον μυθιστόρημα

ΖΩΝΑ ΚΑΡΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

»Βλέπεις, εἶπε ὁ Πεισματάρης, ὅτι εἶχα δικήν σου νὰ σοὺ λέγω νὰ μὴ περιφρονῆς τὴ συνδρομὴ μου.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ κωδωνοκρούστης ἐφαίνεται ὅτι ἐπλησίαζε νὰ δώσῃ πολλὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συντρόφου του, ὅστις και ἐκατάλαθε αὐτό.

-Ἐχεις πεισθῇ; ρώτησε.

-Δέν θέλω στὶς τάξεις μας, εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης, οὔτε Ραβαϊγιάκ, οὔτε "Ι-ἄκωδον Κλημέντιο.

-Αὐτὸ σημαίνει γιὰ ἐκείνον ποὺ καταλαβαίνει με δύο λόγια πῶς δέν θέλεις νὰ σκοτώσῃς τὸν βασιλέα;

-Ὅχι, τὸ βασιλικὸ αἷμα δέν πρέπει νὰ κυθῇ.

-Τότε τί ἔλεγε λοιπὸν ὁ καρδινάλιος, ὅταν μίλουσες προχθὲς τὴ νύκτα με...

-Μὲ ποιόν; ρώτησε ζωηρὰ ὁ κωδωνοκρούστης.

-Μὲ τὴν μητέρα τῆς Α. Μεγαλειότητος!... Μὲ τὴν βασίλισσα "Αννα τὴν Αὐστριακή!

-Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

-Θὰ μπορούσα νὰ ἀρνηθῶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά σου, ἀρχηγέ μου. "Αλλ' ἐπειδὴ εἴμαστε στὶς ἀποδείξεις τῆς ἐμπιστοσύνης πρὶν νὰ κλείσουμε ὀριστικῶς τὴ συνθήκη, δέν θὰ σοὺ κρύψω πλέον τίποτα.

»Ξεῦρες ὡς τώρα ὅτι ὁ καρδινάλιος θέλει νὰ μ' ἔχῃ σκοπὸ στὴν ἀντικάμαρά του, ἀλλὰ ἐκείνου ποὺ δέν ξεῦρες, εἶνε ὅτι ἡ Α. "Εξοχότης προτιμᾷ νὰ εἶμαι τῆς ὑπηρεσίας τὴν νύκτα. Τί νὰ σοὺ πῶ, ἀρχηγέ μου, ὁ καρδινάλιος πληροφορεῖ κανεὶς νὰ τὴν διατάξῃ.

»Λοιπόν, εἶπε ὁ Πεισματάρης, βρισκόμουν προχθὲς τὴν νύκτα στὴν ἀντικάμαρα και ὁμολογῶ ὅτι κοιμῶμαι σὲ μιὰ γωνιά, ὅταν μ' ἐξύπνησε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ βήματα σιγαλά. "Αμέσως μοὺ ἐφάνη ὅτι εἶδα δύο σκιές, ποὺ γλυστορούσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ γραφείου τοῦ καρδινάλιου. Δέν ἐσάλεψα. "Αλλὰ ἄμα ἔκλεισε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου, ἐκόλλησα τὸ αὐτί μου στὴν τρύπα τῆς κλειδαριάς.

»Καὶ ἀκούσα ὅτι μιλοῦσαν δυνατὰ, σὰν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι κανεὶς δὲ θὰ τοὺς ἀκούσῃ. Λοιπόν, ρώσε τὴν βασιλίσσα ὅτι ἤθελαν νὰ ἐμπερδέψουν τὸ Λουθεδικὸ "ΙΔ' με κάθε θυσία, ὅτι ἦτο ἐνήμερος ἀπὸ τὴν κατάστασι, ὅτι γινώριζε τὴ συνωμοσίαν και ὅτι ἤξερε καλά, ποὺ νὰ θρῖ τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἀπειλητικῆς αὐτῆς στάσεως.

«-Πρέπει νὰ τοὺς συλλάβουν τώρα ἀμέσως!» φώναξε ἡ "Αννα ἡ Αὐστριακή.

«-Υπομονή, κυρία!» τῆς ἀπάντησε ὁ καρδινάλιος με ἀδύνατη φωνή, τὴν σθεναρὴν σχεδόν, ποὺ ἔχει ἀπ' ὅτου ἡ ἀρρώστεια τὸν τρώγει.

»Κωδωνοκρούστης εἶχε σηκωθῇ.

»Ἐκρατήθη ἐν τούτοις γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν σύντροφό του.

-Ὁ Μαζαρίνος ὠνόμασε κανένα; εἶπεν.

-"Ενα μόνο πρόσωπο!

-Τὸ ὄνομά του;

-Τὸν κ. Φουκέ, τὸν ὑφυπουργὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

»Ὁ κωδωνοκρούστης δοκίμασε ὅλη τὴν ἀγωνία τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μὴ δείξῃ τὴν ἐντύπωσι, ποὺ τοῦ ἔκαμε τὸ ὄνομα τοῦ Φουκέ.

προσποιοῦμενος ὅτι ἔσκυψε γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν χαλινὸ τὸν ὁποῖο εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ διαφύγῃ. "Αλλ' ὁ Πεισματάρης δέν ἠπατήθη ἀπὸ τὸ στρατήγημα αὐτό.

«-Ἀκουσέ με, εἶπε, και ἔδασα τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ συντρόφου του, ἔδρα πολλά γι' αὐτὸ τὸν καλὸ κ. Φουκέ, και πράγματα ποὺ ὁ πλουσιώτατος ὑφυπουργὸς θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ μάθῃ ἂν ὑποπτευτο ὅτι ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὸ ὀψηλὰ ὑποκείμενα.

»Ἐχῶ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἑκατομμυριοχὸς θὰ ἔδινε με εὐχάριστον δέκα πιστόλες γιὰ κάθε λέξι ποὺ θὰ τοῦ ἔλεγαν ἀπὸ τὴ συνομιλία ποὺ ἄουσα γιὰ λογαριασμὸ του.

-Μήπως μοὺ προτείνετε καμμιὰ ἀγορά; ρώτησε ὁ κωδωνοκρούστης με ζωηρότητα.

-Ὅχι! "Εκείνο, ποὺ θὰ πωλοῦσα πολὺ ἀκριβὰ στὸ Φουκέ θὰ σοὺ τὸ πῶ γιὰ τίποτε. ἂν ὄχι ἄλλο, γιὰ νὰ σοὺ δώσω μιὰ περισσότητος ἀπόδειξι ἀπὸ τὴν συμπαθείαν, ποὺ σοὺ ἔχω.

-Μιλήσατε τότε! εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης με τὸν ὄντον διαταγῆς.

-Ὁ καρδινάλιος θέλει νὰ καταστρέψῃ τὸν ὑφυπουργόν. Τὸν ἐξωγράφισε στὴν θασίλισσα ὡς ἕνα ἄσωτον, ὁ ὁποῖος ἐξαντλοῦσε τὸ βασιλικὸ ταμεῖο και πλούτιζε εἰς βάρος τοῦ βασιλέως και τοῦ λαοῦ.

-Τὸ ἤξερα αὐτό, εἶπε ὁ κωδωνοκρούστης.

»Ἡξερεις ἐπίσης σὺ, ἀρχηγέ μου, εἶπε ὁ Πεισματάρης, ὅτι ὁ καρδινάλιος γνωρίζει τὶς σχέσεις, ποὺ διατηρεῖ ὁ Φουκέ με τὶς εὐπατρίδας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν «Δυσηρεστημένων», ὅταν θὰ ἐφθανε ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀποφασιστικῆς μάχης;

»Ἡξερεις πρὸ πάντων, ὅτι δέν συνέλαβαν σκόπη τὸν Φουκέ γιατί ὁ βασιλεὺς ἀντιστάθηκε ρητῶς; "Ὁπωσδήποτε, αὐτὸ δέν εἶνε, παρά μιὰ ἀναβολή. Ὁ καρδινάλιος τὸ ἐβεβαίωσε στὴ θασίλοιμήτορα.

-Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε, εἶπαν ὁ κωδωνοκρούστης, με ἀσυλλόγιστο παραφορά.

-Ὅχι δά! φώναξε ὁ Πεισματάρης, νὰ μιὰ φράσις ποὺ δὲ θὰ ἔλεγα ποτὲ, ἀρχηγέ μου.

»Ὁ κωδωνοκρούστης δάγκασε τὰ χεῖλη του μέχρις αιματος, γιατί εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ διαφύγῃ τὸ μυστικὸ τῶν σχέσεων τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Κράτους με ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συνωμοτοῦν ἐναντίον τοῦ ὑπουργοῦ Μαζαρίνου, και ἐναντίον ἐπίσης τοῦ νομάρχου, ὁ ὁποῖος εἶχε και τὸν ὑπεστηρίξει ὁ θρόνος.

"Αλλ' ἦτο ἀδύνατο νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Πεισματάρη, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο πλέον πολὺτιμος νεοσύλληκτος γιὰ τὸ κόμμα «τῶν Δυσηρεστημένων», ὑπὸ τὸν ὄρον ἐν τούτοις, ὥστε ἐκείνος ποὺ ἐπροβίδε τὸν καρδινάλιο νὰ δώσῃ ἐγγυήσεις γιὰ τὴν πίστι του στοὺς νέους του ἀρχηγούς.

»Ὁ κωδωνοκρούστης, λοιπόν, δέν ζήτησε πιά νὰ χρονотρίβῃ με ἐκείνον ποὺ τοῦ προσφερότανε γιὰ σοδαρὸς και γιομάτος ἀφροσύνης σύμμαχος.

-Ἀς εἶναι! εἶπε, σὰς δέχομαι ὡς στρατιώτη στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ μας.

-Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ στρατός;

-Παντοῦ και πουθενά.

-Καταλαβαίνω. Θέλεις νὰ πῆς πῶς ἡ δυσἀρεσκεία εἶνε γενική και πῶς σ' ὅλη τὴν ἔχτασι τῆς χώρας ἔχετε ἄνθρωπους, ποὺ εἶνε ἐντελὲς ἔτοιμοι νὰ βαδίσουν με τὸ πρῶτο σὺνθημα. "Ωραία!... Θαυμάσια!... Μὰ ὁ στρατός εἶνε ἄόρατος ἴσως

ἕνας ἀρχηγος, στὸν ὁποῖο θὰ μπορῇ κανένας χωρὶς ἄλλο νὰ μιλήσῃ;

-Εγώ! φώναξεν ὁ κωδωνοκρούστης. Λέγοντας τὴ λέξι τούτη με σταθερὴ φωνή, εἶχε σταματήσει ἀπότομα τ' ἀλόγόν του. Τὸ ἴδιο ἔκαμε και ὁ Πεισματάρης.

Μὰ ὁ κωδωνοκρούστης τώρα εἶχε βρῇ τὴν ψυχραιμία του, ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά του, ὅλη τὴν ἐξουσία του.

Πῆρε μάλιστα ὕψος ἐνὸς μεγάλου ποὺ μίλαγε στὸν κατώτερό του. Καὶ στρεφόμενος στὸν Πεισματάρη:

-Αφοῦ δέχεσαι νὰ ὑπηρετήσῃς τὸν ἄγωνα μας ἀπὸ τούτη τὴ στιγμή οἱ ρόλοι ἔχουνε ἀλλάξει... Δέν εἶμαι πιά αἰχμάλωτός σου και γίνεσαι κατώτερός μου...

»Ὁ Πεισματάρης σοδαρεύτηκε.

-Ναί, πρόστεσε ὁ κωδωνοκρούστης, τώρα θὰ εἶμαι γὰ κείνος ποὺ διατάσσει και σὺ κείνος ποὺ θ' ἀκούῃ, πάντοτε, χωρὶς ἀντιλογία, τυφλά!...

-Δέχομαι!

-Τώρα μάθε καλά πῶς παντοῦ και πάντοτε ὅταν θάχῃ ἀνάγκη νὰ βρεθῶ μπροστὰ σου, θὰ παρουσιασθῶ σὰν θελήσω, ὁποιοσδήποτε και νᾶναι ὁ τόπος ποὺ θὰ βρίσκεσαι.

...Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶσαι ἔτοιμος και νὰ ἐκτελῆς πρόθυμα τὶς διαταγές ποὺ θὰ σοῦδινά προφορικῶς ἢ θὰ σοὺ ἔστελναν.

-Θὰ εἶμαι ἔτοιμος σὲ κάθε ὥρα και στιγμή.

Λέγοντας τὰ λόγια τούτα ὁ Πεισματάρης ἔμεινε, νὰ ποῦμαι ἔτσι, σὰν ν

—Ναί, ένα σταυρό και μιάν άγκυρά.

Ο Πεισματάρης δέν περίμενε πώς θα τόν μεταχειρίζοντουσαν γι' αυτή τή δουλειά. Πίστωση δέν άφηνε πεία τόν άρχηγό και ότι θα μπορούσε να δουλέψει για να πραγματοποιηθί τή τολημροή σχέδιο, πού με τό μυαλό του είχε σχηματίσει, και τό όποιο ήτανε, να κάμη γρήγορα λεφτά και να γίνη ό τέταρτος φύλακας του θησαυρού τών «Δυσαρρεστημένων».

Γιά μιά στιγμή ρώτησε τόν έαυτό του, άν θα τίναζε με μιά πιστολιά τά μυαλά του τόσον αυθαίρετου αυτού άρχηγού. Άλλά άμέσως έδωσε τήν άπόκρουσι πώς τουτό δέν θάτανε τό μέσο για ν' άνακαλύψή τό μέρος πού βρίσκεται ό θησαυρός και τό όποιον τόσο πολύ επιθυμούσε ό Μαζαρίνος ν' άποχτήση.

Δέν έδειξε λοιπόν κανένα σημείο στενοχώριας, όταν ό σύντροφός του, άφοι γίνηκε άρχηγός, του είπε :

—Θά πάρης άμέσως τό δρόμο για τόν Άγιο Γερμανό.

Ο Πεισματάρης έκαμε ύπόκλιση και σπηνουιάζοντας τ' άλογο για να καλπάση, στράφηκε σάν κωδωνοκρούση και φώναξε :

—Καλήν άντάμωσι!

Ο κωδωνοκρούστης δέν άποκρίθηκε. Παρακολούθησε με τό μάτι τόν καθάλλάρη ίσαμε πού χάθηκε.

Υστερα σπηνούνησε κι' αυτός τ' άλογό του.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΘΥΜΑΤΑ

Μιά φορά πού λευτερώθηκε από τόν ξυλοκόπο, πού δέν μπόραγε ν' άργοπορήσει τό ταξείδι του, ό μαρκήσιος ντέ Κριβεγί είχε δώσει διαταγή σόν άμαξά να φύγη για τό Παρίσι με μεγάλη ταχύτητα.

Ευπατρίδες τότε και στρατιώτες κάλπασαν τ' άλογά τους, και ήτανε πραγματικά ένα θέαμα φανταστικό αυτό τό ίππικό, πού κάτω από τή λάμψη τών πυρών ίππευε.

Ξέρουμε πώς ή Ίωάννα είχε κλεισθή σ' άμάξι κοντά στη Μαγδαληνή.

Αφοι βρέθηκαν μαζί οι δύο δυστυχισμένες, είχανε μείνει άγκαλιασμένες, χωρίς να μπορούν να πουνε καμιά λέξη, πνιγμένες και οι δύο τους από λυγμούς πού φουσκώνανε τό στήθος των.

Η Μαγδαληνή ύπέμενε σθούν τελευταίους τιναγμούς τής ταραχής, πού τήν είχε τόσο πολύ ταραξεί.

Άλλά ή αντίδρασις δέν άργησε να ρθή και ή δυστυχισμένη έπεσεν άμέσως σ' ένα είδος νάρκης. Τά μπράτσα της, με τά όποια είχαν άγκαλιάσει τό λαϊμό τής Ίωάννας, χαλαρώθησαν, μιά καυστική πνοή ξέφυγεν από τά χείλη της. Υστερα, άφοι κατεβλήθηκε από δυνατή άπονάρκωσι, στήριξε τό κεφάλι της πάνω σόν δμα τής φιλενάδας της.

Η Ίωάννα δέ δοκίμασε να διακόψη τόν ευεργετικόν αυτόν ύπνο.

—Ο Θεός έρχεται βοηθός μου, σκέφτηκε, να με άπαλλάξη από τό να βρεθώ μπροστά στην άπελπισία αυτής τής δυστυχισμένης!...

Και βλέποντας τό πρόσωπο τουτό, στό όποιο ή άνάπαυσις είχε άποδώσει τή γλυκειά έκφραση, πού είχε τής ευτυχισμένες μέρες τής παιδικής της ηλικίας, ή Ίωάννα πρόσθετε με τό νοι της :

—Κοιμήσου, αγαπητέ μου άγγελε, κοιμήσου όσο μπορείς περισσότερο, γιατί τό ζύπνημα θα σου είνε τρομερό, δυστυχισμένο θύμα, δυστυχισμένη μάνα!—Τί μπορώ ν' άπαντήσω, όταν θα μ' έρωτήσης τί γίνηκεν ό άντρας σου!... "Όταν θα με ρωτήσης τί κάμανε τό παιδί σου!..."

Απορροφημένη από τίς σκέψεις αυτές ή Ίωάννα, είχε πρός στιγμή ξεχάσει τή συμφορά της' ότι τήν είχανε χωρίσει από τόν πατέρα της, πού ίσως δέ θα ξανάβλεπε ποτέ πιά και πού δέ τόν είχανε

και τρομερόν θάνατον.

Άξανα ή θύμησι από ό,τι τής είχε συμβεί ξανάρθε στό νοι της και μεγάλωσε τίς άγωνίες της.

Συλλογιζότανε τί μπορούσε να συμβή τώρα και πόσα φριχτά πράγματα θα ήτανε ίσως άναγκασιμένη να ήν γίνονται, χωρίς να βρεθί κανείς να τά μπόδισή. Άλλά ή λιποψυχία της αυτή βάσταξε λίγο. Η δραστήρια Ίωάννα, πού είχε σκεφθί τό στρατήγημα εκείνο, για να χαλάση τά σχέδια του μαρκησιού ντέ Κριβεγί, δέν ήτανε δυνατόν να χάση τό θάρρος της.

Έλεγε μόνη της πως ό ρόλος της τώρα ήταν να έπαγρυπνή τήν Μαγδαληνή, να τήν παρηγορή, περιμένοντας να ρθούνε άλλοι να τήν λυθερώσουν. Ο Κλαύδιος πραγματικά ήτανε φυλακισμένος, άλλα σκεφτότανε πώς ό Λουδοβίκος και ό κωδωνοκρούστης είχανε κατορθώσει να διαφύγουν από τούς στρατιώτες του μαρκησιού. Και οι δύο αυτοί άντρες μόνι ήταν ικανοί να κάμουν μεγάλη πράγματα, όταν θα έπρόκειτο να βοηθήσουνε τή Μαγδαληνή και να έλευθερώσουνε τόν Κλαύδιο. Μήπως δέν είχανε και άλλες φορές άπελευθερώσει τήν Μαγδαληνή;

Στίς σκέψεις αυτές, ή ταραχή της ήσυχασε, και με τήν έλπίδα αυτή έκαμε τήν προσευχή της στό Θεό.

Εν τούτοις ή πορεία εξακολουθούσε με τήν ίδια ταχύτητα και ήτανε πολύ, αν στίς άνηφορίες ό άμαξάς βράδυσε τό βήμα τών άλόγων.

Στίς στιγμές αυτές, ή Ίωάννα άκουγε κάποτε λίγες φράσεις από τή συνομιλία τών καθάλλάρηδων.

Λέγανε πώς ή πυρκαϊά είχαν όλόγυρα άνάψει και τή στιγμή αυτή ή καλύβα του ξυλοκόπου είχε καεί' άν δέ ή δεσποινίς (έννοουσε τή Μαγδαληνή), είχε πή τήν άλήθεια, τό παιδί καθώς και ό μεθυσμένος θα είχανε καή.

Ακούγοντας τά λόγια τοϋτα ή Ίωάννα, είχαν άνασκιρτήσει, πληροφορουμένη για τήν τύχη του παιδιού τής Μαγδαληνής, πού βρισκότανε μόνο και έρημο στή καλύβα, πού καιγότανε, με ένα δυστυχισμένο, πού ή μέθη είχε καταβάλει.

Εσκέπτετο ότι άν ό Μαθουρέν δέν ήταν μεθυσμένος, θα είχε τουλάχιστο τήν έλπίδα πώς θα μπορούσε να σώση τή μικρή Μαρία.

Άλλά τόν είδε να πέφτη άναίσθητο από τή μέθη και έπομένως δέν θα μπορούσε να έλπίζη τίποτ' άπ' αυτόν.

Άλλά και ή Ίωάννα έτριβε τά χέρια της από άπελπισία και γυρίζει τό πρόσωπό της άπ' άλλου, για να μη θλέπη τήν Μαγδαληνή, ή όποια έξηκολούθει να κοιμάται.

Η άμαξα έτρεχε διαοκώς περισσότερο. Ξαφνικά ή Ίωάννα άνασκιρτησε, γιατί είδε τήν μορφή του μαρκησιού ντέ Κριβεγί να προβάλλη από τή θυρίδα τής άμάξης.

Ηθελε φαίνεται να καθισχύσση τή συνείδησί του.

Η Ίωάννα έκλεισε τά μάτια για να δείξη πώς κοιμότανε.

Ο μαρκήσιος πήρε τήν θέσι του στό πλευρό τής άμάξης και ή νέα μπόρεσε ν' άκούση πού συνωμιλούσε με δυνατή φωνή σόν ίππέα πού τόν συντρόφευε.

Επρόκειτο για τήν Μαγδαληνή, τήν όποια ό ίππεύς φαινόταν πώς τήν έλυπότανε.

Άλλά ό μαρκήσιος ντέ Κριβεγί έθεβαίνε ότι ή άδιαθεσία τής Μαγδαληνής ήταν παροδική και ότι ό γιατρός του θα τήν έγιατρευε.

Εκτός τούτου, ό μαρκήσιος έλεγε ότι θα έπιτάχυνε τίς διατυπώσεις του γάμου.

Μέχρι τής στιγμής εκείνης ή Ίωάννα δέν είχε σκεφθί παρά μόνάχα τήν τύχη τής κόρης, τής Μαγδαληνής.

Τώρα όμως μιά τρομερή ταραχή έκυρίευσε τό μυαλό της.

Ο γάμος αυτός τόν όποιο ήθέλησε ό βασιλεύς και ό όποιος θα έόριχνε τί σύ-

μερών, καθότι ό μαρκήσιος ντέ Κριβεγί έθεβαίνε ότι θα ένεργούσε άμέσως άστε να μήν έπήρχετο καμιά άργοπορία.

Η έξυπνη νέα άναρωτιότανε δέ ήν άφινε να γίνη αυτός ό γάμος!

Με τή ζωηρή φαντασία της σκεπτότανε ότι θα μπορούσε πιθανόν να προλάβη μιά άνεπανόρθωτη συμφορά, διότι δέν άμφέβαλε πώς ή Μαγδαληνή θα προτιμούσε ν' άποθάνη μάλλον παρά να γίνη γυναίκα του Μαρκησιού.

Και ή Ίωάννα έτοι έπήρε τήν άπόφασι να έμποδισή με κάθε τρόπο αυτό τό γάμο.

—Ναί, σκεπτότανε. Θα πάω να πέσω στά πόδια του βασιλιά και να του πω τήν άλήθεια. Είνε βασιλιάς μας και πρέπει να είνε δίκαιος για όλους έξ ίσου. Θα με άκούση και θα άποδώση τή Μαγδαληνή σόν άντρα της.

Αυτά σκεπτότανε ή Ίωάννα, αλλά δέν έσκέφθη και τό πώς θα έφθανε μέχρι τό βασιλιά.

Δέν έόλεπε παρά ένα πράγμα, πώς να σώση τή Μαγδαληνή.

Η εύγενική αυτή νέα άφινε κατά μέρος τή δυστυχία της, λησμονούσε ότι ή τύχη του πατέρα της εξηρτάτο από τήν όρεξί του βασιλιά, σόν όποιο ό μαρκήσιος δέν θα έλειπε να διηγηθί τό άτύχημά του και να ζητήση τήν τιμωρία του ξυλοκόπου.

Η Ίωάννα ή όποια άφινε στή Θεία Πρόνοια τή φροντίδα να εύσπλαχνισθί αυτήν και τόν πατέρα της, ήταν έτοιμη ν' άποθάνη, άν ήταν άνάγκη, για τή Μαγδαληνή.

Η γλυκειά και άγία φίλη, πού τήν έωνε με τήν παιδική της φίλη, φαινόταν ότι είχε μεγάλώσει, από τή στιγμή πού οι συμφορές είχαν προσβάλει τή Μαγδαληνή.

Ενών ή Ίωάννα συλλογιζότανε όλ' αυτά, τ' άμάξι είχε προχωρήσει αρκετά.

Ο δροσερός άέρας τής νύχτας, ό όποιος χτυπούσε στό πρόσωπο τίς δύο φυλακισμένες έίλκυσε τήν προσοχή τής Ίωάννας πρός τό Σηκουάνα πού περνούσανε τή στιγμή εκείνη.

Η νεαρά έσκυψε από τή θυρίδα του άμαξιού και έβριζε ένα θλέμμα πρός τό ποτάμι πού τό φώτιζε τό φεγγάρι.

Τήν ίδια στιγμή είδε τόν όγκο μιάς θάρκας, πάνω στήν όποια διέκρινε κάποιο σύμπλεγμα.

Μιά τρομερή προαίσθησις τής έσφίξε τήν καρδιά.

Τά μάτια της μείνανε κολλημένα πάνω στή θάρκα.

Η προαίσθησις τής Ίωάννας είχε τό λόγο της, γιατί ό Κλαύδιος ό ξυλοκόπος άποτελούσε μέλος του συμπλέγματος πού έόλεπε.

Όταν ό Κλαύδιος είχε άκούσει τό σύνθημα πού του έστειλε ό κωδωνοκρούστης, είχαν έλπίδες.

Εγνώριζε καλά τήν ικανότητα και τήν αξία του άρχηγού του, ώστε να έχη πεποίθησι ότι αυτός θα έκανε τ' άδύνατα δυνατά για να τόν βοηθήση και τόν έλευθερώση.

Ο αίχμαλτος λοιπόν περίμενε τήν έκδοσι τής μονομαχίας με τούς ίππείς.

Η καρδιά του μάλιστα είχαν άνασκιρτήσει, όταν άκουε τούς πληγωμένους να καλούν τούς συντρόφους τους.

Πράγματι, μέχρι τό σημείο αυτό όλα φαινότουσαν πώς έπήγαιναν καλά.

Άλλά όταν ό τελευταίος φύλακας του Κλαυδίου ξεκένωσε τό πιστόλι του και τράβηξε πρός τό ποτάμι, τότε άρχισε να χάνη τίς έλπίδες του.

Αντί του θαρκάρη πού άνηκε στό σύνδεσμο τών «Δυσαρρεστημένων» τόν όποιο έπίστευε να θρή, θρήκε άπέναντί του έναν άγνωστο, τότε πιά ό Κλαύδιος έχασε κάθε έλπίδα και άφησε να τόν ρίξουν μέσα στή θάρκα σαν όγκο.

Ηξερε πιά ότι πήγαινε κατ' ευθείαν για τό δήμιο.

Τότε άρχισε για τόν ξυλοκόπο μιά δοκιμασία.

Τί είχε άρα γε άπογίνει ό κωδωνοκρού-

Πάντως δέν τόν έπερίμενε πιά.

Όποσδήποτε ύψος και μπροστά σόν κίνδυνο ό ξυλοκόπος δέν δειλιάζε.

Ο άνθρωπος αυτός, μολοντί φιμωμένος, δεμένος, άνίκανος να κάνη τήν παραμικρή κίνησι, διετήρησε όλο τό θάρρος του.

Εν τούτοις τό θάρρος αυτό έπρεπε να περάση από δοκιμασία.

Ο φύλακας του και ό θαρκάρης ήρχισαν να κουβεντιάζουν.

—Διάβολε, έφώναξε ό Μαρτινιάκ ό φύλακας, λίγο έλειψε να μās ξεφύγη αυτό τό κτήνος ό ξυλοκόπος.

—Μά τί συνέβη; ρώτησε ό θαρκάρης.

—Δίκες έχεις, ήσουν μακρυσά και δέν μπόρεσες να δής τίποτα.

—Όχι, αλλά άκουσα μιά πιστολιά.

—Λοιπόν, αυτή ή πιστολιά άξίζει περισσότερο από κάθε τι. Γιατί δέν άστειεύότανε αυτός ό θρωμιάρης.

—Επλήγωσε κανένα από τούς δικούς μας;

—Επλήγωσε μόνο; Μπορείς να πής ό τι σκότωσε.

—Ποιόν;

—Πρώτα τό Βάσκο.

—Τό Βάσκο; Αυτόν τόν πανούργο;

—Ναί, έπειτα τό Βανταγιού.

—Α!

—Επειτα τό Λαριές!

—Και τό Λαριές;

—Και τό Ριγκομπέρ.

—Τί λές;

—Δίχως να λογαριάσωμε και τόν Πεισματάρη.

—Πώς; τόν Πεισματάρη; Μά δέν είνε δυνατόν αυτόν!

Ο θαρκάρης είχε τέτοια πεποίθησι σόν Πεισματάρη, πού δέν μπορούσε να τό πιστέψη.

—Ναί! Ο Πεισματάρης θα σκοτώθηκε σαν και τούς άλλους. Αυτός μου φώναξε να φύγω τό γρηγορώτερο μαζί με τούς άλλους.

Ακούοντας τά άνδραγαθήματα του κωδωνοκρούστη ό Κλαύδιος, είχε πλημμυρίσει από χαρά.

Σκεπτότανε πώς άν ό άρχηγός είχε νικήσει, τότε θα μπορούσε να έλπίζη.

Άλλά ή χαρά του ξαφνικά σταμάτησε γιατί άκουσε τόν Μαρτινιάκ πού συνέχιζε τήν κουβέντα του.

—Άλλά, είπε, ευτυχώς, τούς έκδικήθηκα όλους.

—Σύ; Πώς αυτό;

—Διάβολε, δέν είμαι κουλός! Του κοπάνησα μιά σφαίρα στην καρδιά...

—Πράγματι σε άκουσα πού πυροβόλησες.

—Και χτύπησα καλά. Τό πουλί έπεσε άμέσως κάτω.

Ο Κλαύδιος τεντώθηκε. "Ετρίξε τά δόντια του για να μήν άκούσουν ένα θρηχυθμό.

Όλο τό αίμα του άνέθηκε στό κεφάλι. Του έφάνη ότι έφθασε ή τελευταία του στιγμή.

Ξαφνικά ό θαρκάρης του είπε:

—Και χαίρεσαι γιατί σκότωσες αυτό τό καληόσκυλο και δέν λυπάσαι πού σκοτώθηκανε τόσο άνθρωποι δικοί μας;

—Δέν τούς έκδικήθηκα;

—Είσαι καλά θέβαιος;

—Αφοι τόν είδα να πέφτη έτσι όπως σε θλέπω και με θλέπεις!

—Άλλά... δέν νομίζεις ότι ένας δέν θάνει να έκδικήσουμε πέντε άνθρώπους;

—Κρατούμε έδω ένα δεύτερο.

—Άλλ' αυτόν νομίζω πώς δέν μπορούμε να σκοτώσουμε.

—Έχεις δίκιο! Άλλά δέν θ' άργήση να πεθάνη.

—Τό έρώ πώς ό λογαριασμός του θα πληρωθί πολύ γρήγορα. Πάντως, ό καρδινάλιος πριν τόν σκοτώση, θα τόν κάνη να μιλήση.

Ο Κλαύδιος τέντωσε τ' αυτιά του.

—Πιστεύεις να μιλήση; ρώτησε ό θαρκάρης.

—Και βέβαια, σαν του θγάλουν τό φί-
ατρο.

—Καταλαβαίνω καταλαβαίνω, αλλά

Θά τά πη όσα ξέρει;

—Εάν καταλαβαίνω... Άλλά μήπως δέν υπάρχει στή Βασιλίλη ένα μικρό δωμάτιο, όπου φυλάν όλα όσα χρειάζονται για να έξαναγκάσουν να μιλήσουν οι άνθρωποι πού θελουν να σωθήσουν;...

—Διάβολε, θέλεις να πής για τό δωμάτιο τών θασανιστηρίων!

—Ναί, σύντροφε, και εκεί σε περνούν από τά θασανιστήρια!

—Θά είνε καμιά νόστιμη τελετή καθώς φαίνεται!... Έτυχε ποτέ να θρεθίς σ' αυτή, Μαρτινιάκ;

—Όχι' αλλά ένας πατριώτης μου Γασκόνος είδε να περνούν ένα σφενδονιστή από δύο θασανιστήρια πριν να όμολογήση.

—Και θα σου διηγηθήκε χωρίς άλλο τό πράγμα.

—Όλα καταλεπτώς!

—Είνε φρικτό, δέν είνε έτσι;

—Αν θέλεις να κρίνης, σύντροφε, άκουσε με.

Ο θαρκάρης έστηρίχθη στό κοντάρι, τό όποιον του έχρησιμευε για να προχωρή τή θάρκα.

Κατά τό χρόνο αυτό, ό Μαρτινιάκ μη άντέχων να μένη όρθιος, έκάθησε πάνω στις πλατές του αίχμαλώτου, χωρίς να σκοτιοζή πολύ.

Και άφοι έσταύρωσε τά χέρια, άρχισε

—Ο σφενδονιστής για τόν όποιον σου μιλω, ήταν ένας ευπατρίδης, ό όποιος έκρυβε τό όνομά του και τούς τίτλους του.

Είχε κάμει ένα σωρό άνδραγαθήματα, όταν ύπηρετούσε στό στρατό του Κονδέ.

Άλλά αυτό δέν ήμώδισε να τόν πιάσουν οι ίππείς του βασιλέως και να τόν οδηγήσουν στό στρατόπεδο του κ. ντέ Τυρέν.

...Ο Στρατάρχης άνεγνώρισε ότι ήταν ευπατρίδης και τόν έστειλε στό Σατελέ για να τόν δικάσουν.

Άμέσως τόν έπέρασσαν από άνάκρισι, αλλά δέν ήθελε να μιλήση, τότε τόν ώδήγησαν...

—Είς τό περίφημο δωμάτιο τών θασανιστηρίων; διεκοψε ό θαρκάρης, ό όποιος έβιάζετο να μάθη τόν τρόπον πού έθασάνιζον ένα κατηγορούμενον.

—Ακριβώς, απήντησε ό Μαρτινιάκ.

Και στην αρχή τόν έφοβέριζαν να μιλήση. Άλλά έπειδή άρνείται, κρίζουν τόν δήμιο και του δίνουν διαταγή να λύση τή γλώσσα του φυλακισμένου, περνώντας τον από τό θασανιστήριο του νερού.

Αρχισαν λοιπόν να τόν καθίζουν τόν φυλακισμένο σ' ένα σκαμνάκι πέτρινο...

Αυτό ήταν ευγένεια, είπε ό θαρκάρης ειρωνικώς.

(Η συνέχεια στό έρχόμενο).

Η Ίωάννα ήλπιζε ότι θα προλάβει να περνούσε από το ποτάμι με το ποτάμι και να σώσει τη Μαγδαληνή.

1) Αναγνώσται μας στο Μπέη Σοφάδες.— 2) Όμας Ούδωρ Πόλο Θεσσαλονίκης.— 3) Πλάτ Μπαζέ Τσιφλίκι Θεσσαλονίκης.— 4) Από μία μακεδονική γιορτή στη Νάουσα.— 5) Ναουσαί με τη γραφική στολή τους.— 6) Μετά το γάμος Αρατσίου Θεσσαλονίκης.— 7) Ένθουσιον εἰς Νῆες (ἀποστ. Ν. Κουτσανή).— 8) Εὐκδρομὴ στὸ Μαραθῶνα.— 9) Αναγνώσται τῆς «Α. Κουτσανή» (ἀποστ. Π. Μασβένι).— 10) Ναυτάκια πηγαίνοντας στὸ Κορὰ Μπουρνά.— 11) Πόρτο Ράφτη (ἀποστ. Γ. Τοπούζη).— 12) Εὐκδρομὴ στὴ Σύρο (ἀποστ. Π. Τοπούζη).— 13) Αναγνώσται τῆς «Ατλαντίδος» στὸ Με-

ΤΕΛΟΙΕΙΣ Φωτογραφὶς νὰ μᾶς ἐλθῶνετε

σοχώρι τῆς Μεθώνης.— 14) Ἐργασιὲς Ἐθνικοῦ Ὁρφανοτροφείου στὴν Κομοτηνή.— 15) Θέρμα στὴ Δυτικὴ Μακεδονία.— 16) Αναγνώσται τῆς «Ατλαντίδος» στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.— 17) Πόρτ Σάιτ (ἀποστ. Κ. Σιμωαίου).— 18) Ὁ ποιητὴς κ. Φιλίσκος ἑτοιμὸς δι' ἀναχώρησιν πρὸς ἀνακαταφυγὴν χρυσοῦ.— 19) Πλάτ Περταίος Θεσσαλονίκης.— 20) Τὰ ἀδελφάκια Σαρόγλου.— 21) «Ἡ Χαρούμενη Νεολαία» Ἀλεξανδρείας στὸ Ἀμπουκίρ.— 22) Ἀτόδραχτο τοῦ Χορτιάνη Θεσσαλονίκης.— 23) Χρ. Μπέκας καὶ ἡ παρέα του.

— Σ' αγαπώ, γάκη, ειπεν ή Νέλλα στο συνοδό της. Σ' αγαπώ μά δεν μπορώ να τό σκάζω από τό σπίτι συχνά καί νάρχωμαι να σέ βλέπω. Φοβούμαι, ή εύτυχία κρατεί τόσο λίγο καί άν μιά μέρα μάς άνά-αλύσουν δεν θά μπορέσω πιά ποτέ να σέ ξαναδώ, θά μέ περιορίσουν στο σπίτι καί τότε...

— Κουτή πού είσαι, Νέλλα...Μ' αυτό τόν χαρακτήρα πού έχεις, ποτέ δεν θά μπορέσης να νοιώσης τέλεια τήν εύτυχία, τόν έρωτα. 'Η αγάπη είνε γλυκειά όταν μορής να τήν απολαυθάνης σ' όλες τις φάσεις. 'Η αγάπη είνε στην ψυχή, τό παραδέχομαι, αλλά πρό πάντων στο κορμί. Τό κορμί είνε εκείνο, πού μάς συγκρατεί καί σέ μιά γυναίκα περισσότερο από κάθε τι.

— Γιατί μου μιλάς έτσι, αγάπη μου. Μου φαίνεται πώς δεν μ' αγαπάς καθόλου ή μ' αγαπάς διαφορετικά. 'Αγαπας τήν ήδονή, πού σου χάρισε τό κορμί μου κι' όχι έμέ τήν ίδια. Ενώ έγώ, κάθε φορά πού θά κυττάξω στον ούρανό, βλέπω τά μάτια σου να μέ κυττάζουν γλυκά - γλυκά. Όλα τά βλέπω γαλάζια, αγάπη μου.

Προχωρώντας έφτασαν σ' ένα μικρό δωμάτιο της Πλάκας. 'Εκείνος έθγαλε ένα κλειδάκι κι' άνοιξε κουρασμένος τήν πόρτα.

— Έχω κάτι πολύ σοβαρό να σου πώ, Νέλλα, ειπεν, καθώς τήν βοηθούσε να βγάλη τό καπέλλο της. 'Ελπίζω να είσαι λογική.

'Εκείνη τόν κύτταξε άμίλητη καί μέ τό βλέμμα της προσπαθούσε να μάθη...

— Πόσο καιρό αγαπιώμαστε, Νέλλα;

— Μά δυό χρόνια μου φαίνεται, άν δεν κάνω λάθος, ειπεν ή Νέλλα, σαστισμένη. Γιατί μέ ρωτάς;

— Γιατί γύρισαν από τήν έπαρχία οι γονείς μου καί θέλουν να μέ παντρέψουν. Μου ήθραν λένε ένα πολύ ήθικό καί πλούσιο κορίτσι καί τήν ζήτησαν εκ μέμου μου, χωρίς να ξέρω έγώ τίποτα. Βρέθηκαν πρό τετελεσμένου γεγονότος.

— Καί φυσικά άρνήθηκες, ή Τάκη;

— Άρνήθηκα; Καί γιατί να άρνηθώ; Μην είσαι κουτή, εκείνη έχει 10 εκατομμύρια στο ένεργητικό της, θά τήν παντρέψω καί θά γλεντήσουμε μαζί τά λεφτά της.

Κι' έμένα; Έγώ πού σοι ύβηκα χωρίς κανένα ύπολογισμό, σκέπτεσαι να μέ κάνης έρωμένη σου; Σ' εύχαριστώ, Γάκη, ποτέ δεν φανταζόμουν πώς σύ, σύ πού άσχημα τόσο θά μου φερνόσουν μ' αυτό τον τρόπο.

Όλες οι γυναίκες δεν είναι ίδιες

τό τον τρόπο. Τί θά πώ έγώ στο σπίτι μου; Πώς θά δικαιολογηθώ στους γονείς μου; Θά μέ πετάξουν στον δρόμο καί ή κοινωνία θά μέ φωνάξη παλιογυναίκα, χωρίς έπιείκεια.

'Εκείνος τήν κύτταξε ειρωνικά καθώς μιλούσε μ' έξαψι.

— Σου είπα δεν τώξερα καί τώρα θρέθηκα δεμένος, έδωσα τόν λόγο μου. Τί να κάνω πρέπει να τό πάρης απόφασι πώς δεν μποροῦσαν οι σχέσεις μας να διατηρηθούν επ' άπειρον καί έπειτα οι γονείς μου δεν θά μ' άφηναν ποτέ να παντρευτώ μιά...

— Μιά γυναίκα πού είχες πριν έρωμένη σου;

— 'Εκείνος δεν μίλησε. Τήν είδε πού έθάζε σιγά - σιγά τό καπέλλο της, τήν είδε πού σκούπιζε απ' τά μάτια της τά δακρυά, όταν άνοιξε τήν πόρτα κι' έφυγε, χωρίς να κυττάξη πίσω της σκυφή, σαν θά σήκωνε στους ώμους της μιά όλόκληρη έκατοντάδα χρόνια...

— Πάει κι' αυτή! φώναζεν αλαφρωμένος. 'Η αλήθεια είνε πώς ή Νέλλα δεν ήταν σαν τις άλλες γυναίκες, ήταν γλυκειά, άπαλή. 'Ηταν περισσότερο άδελφή μου, παρά έρωμένη μου. Κρίμα άν δεν θρισκόταν αυτή ή Ρένα Μπέτσι με τά έκατομμύρια, θά ήμουν πολύ εύτυχισμένος δίπλα της.

Τί τά θές, συμπλήρωσε, ό... οι γυναίκες κατά θάθος είνε «τέτοιες».

Σέ οκτώ μέρες μέσα σ' ένα γραφικό έκκλησάκι γινόνταν οι γάμοι του Τάκη Μπέτσου, μέ τήν ώμορφη κ' έκατομμυριοῦχο Ρένα Μπέτσι. 'Η εύτυχία πλημύριζε τό πρόσωπο όλων, τά άφθονα λουλούδια, τά ακριβά πέπλα κι' άρώματα της νύφης έκαναν τήν μικρή έκκλησούλα να λάμπη όλόκληρη. Μόνο οι γονείς του Τάκη ήταν άσχετικοί καί κάτι μπουρμούριζαν μεταξύ τους.

Τά χτεσινά λόγια της νύφης των τους έκαναν να λυπη'ούν καί να μετανοήσουν σκληρά.

— 'Η περιουσία μου, τούς ειπεν, θά μείνι άνέγγιχτη στην Τράπεζα επ' όνόματί μου κι' έγώ μέ τόν Τάκη θά νοικιάσω μιά βίλλα στην Κηφισιά να μένω με χειμώνα - καλοκαίρι. 'Εσεις βέβαια, συμπλήρωσε με κακία, θά νυρίσετε στο χωριό. 'Ε, βέβαια τί να κάνετε έδώ.

Κάτι πήγε να πη ό πατέρας του Τάκη γιά τά εισοδήματα τά λίγα του παιδιού τόν, γιά τό όνειρό τους τώρα στα γεράματα να μένουν μαζί όλοι... Μά δεν τόπε, δεν μπόρεσε. Έκλεισε τό στόμα του σφικτά μπροστά σ' άγέρωχα λόγια της νύφης τους...

— 'Ας είνε τίμια, ειπεν ή μητέρα του, καί δεν παύει γιά μάς. Λίγα χρόνια έχουμε ακόμα να μένουμε έδώ στον κόσμο. Θά τά περάσουμε όποις-όπως...

κρυά, σχεδόν κανέναν δεν πρόφτασε να τούς δη.

Καθώς προχώρησαν οι γονείς του Τάκη γιά να φύγουν απ' τήν έκκλησία, ένας διάλογος τούς τράβηξε τήν προσοχή.

Δυό νέοι κουβέντιαζαν μεταξύ τους κοροϊδευτικά.

— Πέτυχεν, ειπεν ό ένας. Χτές αυτή γλεντούσε μαζί μας, σήμερα γίνηκε νύφη σ' άλλον. Σπουδαία όμως γυναίκα, φίλε μου, έχει ένα κορμί, άριστούργημα.

— Μά δεν ξέρεις πώς αυτές οι γυναίκες χρειάζονται έναν θλάκα γιά να παντρευτούν... Πού να ξέρη αυτός!... 'Ηθικό κορίτσι, φίλε μου, ήθικό, άπειραχτο...

Οι «γέροι» δεν μπόρεσαν ν' ακούσουν άλλα, γιατί ό κόσμος πού έφευγε καί τούς συγκαίρονταν τούς άποτραβούσε τήν προσοχή... 'Ηταν όμως άρκετά γιά να πάρουν μιά ιδέα γιά τήν νύφη τους.

— Κάτι καταλάβαινα έγώ, ειπεν ό γέρω Μπένος, αλλά πού να φαντασθώ!...

Τήν ίδια μέρα δεν πήγαν στο σπίτι τους, άφηκαν τά «παιδιά» μονάχα τους.

Τήν δεύτερη μέρα μονάχα αποφάσισαν να πάνε με βραρεία καρδιά...

'Η ύπηρεσία τούς ειπεν οτι «τά παιδιά» μείναν τήν νύκτα εκεί καί τώρα μόλις φύγαν σ' ένα ταξιδάκι μικρό...

— Υστερα από ένα μήνα οι έφημερίδες έγραφαν πώς ό κ. καί ή κ. Μπένου χώρισαν γιά «άσυμφωνία χαρακτήρων».

Αλλωστε αυτό ήταν τό σχέδιο της Ρένας.

Ο Τάκης, μόλις γύρισε στην έπαρχία, ειπε στους γονείς του πώς στην 'Αθήνα είνε ένα κορίτσι καλό, εύγενικό καί θά του γράψη νάρθη στο χωριό, να τό κάνει γυναίκα του...

— Έπιασε πράγματι τήν πέννα καί της έγραψε βιαστικός...

Γλυκειά μου Νέλλα,

Μόλις σήμερα αναγνωρίζω πώς είσαι ή μόνη γυναίκα, πού αγάπησα στον κόσμο, καί πού αξίζει να γίνης γυναίκα μου... 'Αμα λάθης τό γραμμα μου, πάρε τό θαπόρι κι' έλα να μέ ρής. Θά σέ περιμένω με τούς γονείς μου γιά τό γάμο...

Νέλλα, πόσο άργά αναγνωρίζω πώς όλες οι γυναίκες δεν είνε ίδιες... 'Υπάρχουν γυναίκες τίμιες καί πού... καλύτερα να μη σου γράψω τί είνε καί άλλες πού σου δινονται, γιάτι σ' αγαπούν πραγματικά καί ή ψυχή τους είνε άγνή, κατάλευκη όπως καί τό κορμί τους... Αυτό όμως θά τό ποίμε άργότερα.

Έλα σέ περιμένω.

Τάκης

Ο κόσμος

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Σ' ένα μέρος πού τά σκυλιά ύποφέρουν περισσότερο από κάθε άλλο μέρος είνε στο Βόρειο Πόλο με τούς 'Εσκιμώους.

Κάθε σκύλος από μικρός γυμνάζεται δερόμενος καθημερινώς πώς να άκούη, να άντιλαμβάνεται, να τραβή έλκυθρο καί να... συνήθισι ακόμα καί στη σκυλοφάγια.

Διότι συνήθως όταν αποκλείονται από τούς πάγους, αναγκάζονται, άφοῦ δεν έχουν τροφή, να τρώη τό ένα τό άλλο.

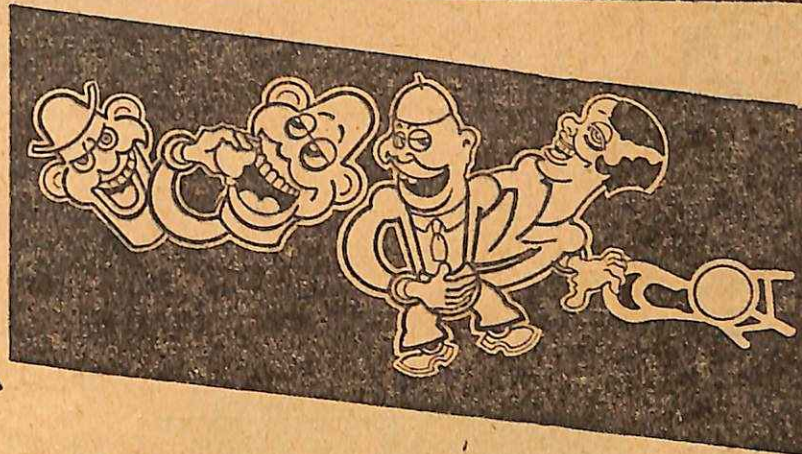
ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Μέσα στα τόσα άλλα περίεργα της σημερινής επιστήμης, ένας Γερμανός φυσικομαθηματικός, ό Γιόχαν Λάμεν, ανέκαλυψε ένα είδος καθρέφτη, στον οποίο έδωσε τό όνομα «Καθρέφτης κατάσκοπος».

Ο καθρέφτης αυτός έχει τήν ιδιότητα να άποτυπώνη πίσω του σέ κάποιο ευάσθητο χαρτί σαν τή φωτογραφία τις διάφορες εικόνες πού περνούν από μπροστά τους, χωρίς να τις υπερβεί.

Τό χαρτί αυτό ξετυλίγεται σαν κινηματογραφική ταινία καί άποδίδει τό κάθε τι με τις λεπτομέρειές του.

ΝΕΤΟΣ ΣΚΕΤΟΣ ΚΛΕΤΟΣ ΤΑΙ ΣΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥ
ΣΟΦΟ
ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ

Αφοῦ ή 'Εταιρεία Νέτος, Σκέτος, Κλέτος καί Σία άπέτυνε κατά σιγαν καί στις δύο έπιχειρήσεις της, δηλαδή στο γραφείο γάμων καί διαζυγίων καί στο καλλιτεχνικό στάδιον, άρχισε να σκέπτεται να δοκιμάση τήν τύχη της σέ μιά τρίτη έπιχείρησι.

— Οι γάμοι καί τά διαζύγια δεν είχαν ψωμί, ειπε ό Νέτος.

— Ούτε τό θέατρο, συνεπλήρωσεν ό Σκέτος. Γι' αυτό πρέπει να βρούμε ένα νέο στάδιο, στο όποιον θά μπορέσωμε να καλλιεργήσωμε τις άναμφισβήτητες ίκανότητές μας. Γιατί είνε κρίμα τόσο ίκανοί άνθρωποι, σαν κι' έμάς, να κατατριβώμαστε σέ δουλειά πού δεν έχουν ψωμί.

— Έκάθισαν δυό όλόκληρες ώρες καί έσκέφθηκαν γιά να βρουν σέ ποιο στάδιο θά επιβιδούν τώρα γιά να βγάλουν άλλα λεπτά. 'Επειτα από τή μεγάλη αυτή σύσκεψι, κατά τή διάρκεια της οποίας κατηναλώθησαν άφθονα ποτήρια νερό έλλείψει χρημάτων γιά καφέ, άνεκαλύφθη ή νέα έπιχείρησις.

— Θά ιδρύσουμε ένα γραφείο διαφημίσεων, ειπε ό Νέτος.

— Καί τί θά κάνη αυτό τό γραφείο;

— Θ' αναλαμβάνη να διαφημίση κάθε έπιχειρηματία, πού θέλει να κάνει μιά ώρα καί καί πρωτότυπη διαφήμιση. Θάρχωνται, θά μάς αναθέτουν τή διαφήμισι τους καί μείς θά παίρνουμε ποσοστά από τήν άπόδοσι πού θά έχη ή διαφήμισις.

— Ωραία ιδέα, ειπε ό Κλέτος, αλλά με τί θ' άνοίξουμε τό γραφείο;

— Υπάρχουν κάτι φιλά άκόμη.

Καί άμ' έπος, άμ' έργον, όπως έλεγαν καί οι αρχαίοι.

Τά φιλά έτέθησαν ως κεφάλαιον καί σέ λίγες μέρες ή «πρωτότυπος έταιρεία διαφημίσεων τό «Αψε-Σβόσε» είχε συσταθί. Ο Νέτος καί ό Σκέτος έτύπωσαν έντύπους διαφημίσεις της έταιρείας καί τις έμοίρασαν σέ μαγαζιά, σέ γραφεία καί σέ θέατρα.

Η διανομή των διαφημίσεων αυτών έφεραν γρήγορα άποτελέσματα.

Τρεις ήμέρες κατόπιν στα γραφεία της έταιρείας παρουσιάσθηκε ένας κύριος.

— Είμαι διευθυντής κινηματογράφου, ειπε.

— Τιμη μας. Τί θέλατε;

— Θέλω να διαφημίσω ένα καινούργιο κινηματογραφικό έργο, πού θά παίζω. Θέλω μιά διαφήμιση καλή. Μπορώ να τήν έχω;

— Μάλιστα! άπήντησεν ή έταιρεία. Αύριο θά είνε έτοιμο. Τό έργο είνε δράμα ή κωμωδία;

— Κωμωδία.

— Φθάνει! Δεν χρειάζεται τίποτε άλλο. Αύριο περάστε να πάρετε τή διαφήμισι σας.

Η έταιρεία έκανε νέα σύσκεψι γιά να βρή τήν πρωτότυπη ρεκλάμα πού θά έδινε γιά τό έργο. Καί δεν άρνησε να βρή ή έταιρεία γιά τήν προέτασι.

δες καί τούς τοίχους είχε δημοσιευθί καί τοιχοκολληθί μιά μεγάλη διαμήμισις, πού έγραφε τά εξής:

«Κύριοι Κύριοι θεαταί,

»Σας αναγγέλλομεν ότι όποιος θεατής δεν γελάση εις τήν κωμωδία «τό πράσινο ποντίκι», πού θά παιχθί εις τόν κινηματογράφον μας από της Δευτέρας, θά λάθη άμοιών 50.000 δραχμών».

Ο διευθυντής του κινηματογράφου έίχε μείνει κατενθουσιασμένος από τήν πρωτότυπη αυτή διαφήμιση, πού τήν εύρισκε πολύ πρακτική. Πραγματικώς δέ, ό κινηματογράφος του έδούλευε καλά.

Τήν τρίτη ήμέρα όμως της προβολής του έργου, στον διευθυντή του κινηματογράφου παρουσιάσθηκε ένας σοβαρός κύριος.

— Είδα τή διαφήμισι σας, ειπε, σύμφωνα με τήν όποιαν δίνετε 50 χιλιάδες δραχμές σέ όποιον θά δη τό έργο πού προβάλλετε καί δεν γελάση.

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, έγώ είδα τό έργο καί δεν κατώρθωσα να γελάσω.

— Λοιπόν;

— Όθλω τις πενήντα χιλιάδες!

Ο διευθυντής του κινηματογράφου έμεινε γιά πέντε λεπτά ξερός. 'Επειτα συνήλθε καί ειπε:

— Μά ή ύπόσχεσις αυτή είνε τρόπος του λέγειν. Είδος διαφημίσεως.

Αυτό ακριβώς ίσχυρίσθη καί ή έταιρεία Νέτος, Σκέτος, Κλέτος καί Σία, στην όποιαν έπήγαν άμέσως μαζί γιά να λυθί ή διαφορά.

— Μά έπήρατε στα σοβαρά αυτή τή ρεκλάμα, κύριε; ειπών όλοι γελώντας.

— Ωστε δεν δίνετε τις 50 χιλιάδες;

— Όχι.

— Πολύ καλά. Χαίρετε!

Ο άνθρωπος πού δεν έγέλασε κατέφυγε στα δικαστήρια καί υπέβαλεν άγωγήν με τήν όποιαν ζητούσε τις 50 χιλιάδες, επί τή βάσει της ύποσχεσεως της διαφημίσεως.

Στό δικαστήριο, τόσο ό διευθυντής του κινηματογράφου, όσο καί τά μέλη της διαφημιστικής έταιρείας έπέμειναν στον ίσχυρισμό τους ότι επρόκειτο περί ρε-

κλάμας. 'Αλλά ό πρόεδρος του δικαστηρίου δεν έπαιρνε από λόγια.

— Έγράψατε αυτή τή διαφήμιση;

— Μάλιστα.

— Έσεις, κύριε, ειπε, στρεφόμενος προς τό μινυτή, είδατε τό έργο;

— Μάλιστα.

— Γελάσατε;

— Όχι.

— Τότε ό κ. διευθυντής του κινηματογράφου καταδικάζεται να πληρώση τις 50 χιλιάδες καί τά έξοδα της δίκης!

Ο διευθυντής του κινηματογράφου άναγκάσθηκε να πληρώση. Κατόπιν έκλεισε τόν κινηματογράφο καί έτέθη εις καταδωξιν των μελών της πρωτοτύπου διαφημιστικής έταιρείας, ή όποία έχει έξαφανισθί σύσσωμος, λαβούσα άγνωστον διευθυνιν...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

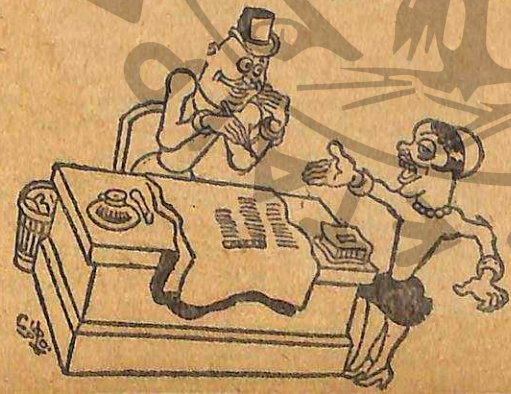
Τά μαργαριτάρια στην Έρυθρά θάλασσα

Ένα από τά πολυτιμότερα άντικείμενα αλλά καί τά πιο δυσκολόβρετα, τά όποία εβάζονται από τούς θυθους των θαλασσών είνε τά μαργαριτάρια. Οι κίνδυνοι τούς όποιους διατρέχουν οι άλιεις τών μαργαριταριών με θυσία τή ζωή τους, γιά να άλιεύσουν τό περιζήτητο αυτό κοσμητικό πετράδι γιά να τό δώσουν μετά να στολίση τούς αλασάστρινους θραγίονας ή τά στήθη των γυναικών είνε πολλοί.

Είνε γνωστόν ότι τά μαργαριτάρια δεν εβρίσκονται όπως οι άλλοι πολύτιμοι λίθοι υπό τή γή, αλλά παράγονται από κάτι περίεργα ζώα ή μάλλον πρωτόζωα, τά λεγόμενα στρείδια, τά όποία εκκρίνουν σιγά-σιγά μιά λευκή ούσια, ή όποια άπολιθούται καί σχηματίζει εις τό σώμα των τό μαργαριτάρι.

Τά μαργαριτοφόρα αυτά στρείδια θρίσκονται στα βάθη των θαλασσών προσκολλημένα σέ θράχους καί στην έρυθρά θάλασσα, ή όποία προσφέρει άφθονο ύλικό στους άλιείς καί στους έμπόρους των μαργαριταριών.

Οι δούτα λοιπόν πού κατέρχονται στη θάλασσα γιά να άνεύρουν τά περίεργα αυτά πρωτόζωα, διακυβεύουν πολλές φορές, καθώς είπαμε, τή ζωή τους, πεθαίνοντας από άσφυξία ή κατασπαρασσόμενοι από άγρια σκυλόψαρα πού ένεδρεύουν καί κάθε γυναίκα πού μέ τόσο άφέλεια σήμερα στολίζεται μ' ένα κολλιέ μαργαριταριών, έξοδόντας πολλές φορές άμύθητα ποσά γιά τήν αγορά του, θά άνατριχίλαζε άν ήξερε με τί θυσίες έφθασε στην αγορά, καί ότι πάνω σέ κάθε ένα μαργαριτάρι έχει χυθί έστ καί μιά στάλα αίμα.

ΑΥΓΑ... ΑΝΑΙΜΙΚΑ

Υπάρχουν και αυγά αναιμικά. Καθώς είναι αναιμικοί και οι κάτοικοι των πόλεων έτσι και των κλειστών δρυϊνών οι δρυϊνές γεννάνε αυγά, τα οποία δεν περιέχουν τα ανάλογα συστατικά. Όταν δηλαδή τον κρόκον του αυγού νάχη χρώμα ανοιχτό κίτρινο, πρέπει να θυμάστε το συμπέρασμα πως το αυγό δεν έχει αρκετή ποσότητα από σίδηρο και δεν τρέφει τόσο καλά, όσο το από βαθύ και σαν χρυσό χρώμα που έχει ο κρόκος.

★

ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, γράφανε Ιπποπόταμο στα ιερογλυφικά τους και σήμερα γιατρός. Πραγματικά ο Γαλιήνος αναφέρει πως οι γιατροί διδασκάνε τη φλεβοτομία από τους Ιπποποτάμους. Τα ζώα αυτά, αιματώδη, όταν καταλάβουν πως χρειάζονται να κάμουν φλεβοτομία, τρίβονται πάνω στις μυτερές πέτρες, όταν δε ανοιχτούν οι φλέβες τρέχουν για να κάνουν να τρέχει έτσι πιο γρήγορα το αίμα, ύστερα δε πέφτουν στο νερό για να πάψει η αιμορραγία.

★

ΠΟΛΙΣ ΑΠΟ ΑΛΑΤΙ

Στην Αυστρία, κοντά στη Κρακοβία βρίσκεται μια μικρή πολιτεία που τη λένε Βιελίτσκα, κάτω δε απ' αυτήν βρίσκεται υπόγειος πόλις που σ' αυτήν κατεβαίνει κανείς με σκάλα ζγκ-ζάγκ που έχει 500 σκαλοπάτια. Κάτω από τη σκάλα υπάρχει μια μεγάλη πλατεία. Στην πλατεία αυτή φτάνουν οι στοές της πόλεως, που φωτίζονται από λυχνάκια και πυρσούς. Οι δρόμοι και οι στοές της έχουν μήκος 680 χιλ. μ.

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Εκ 254 Παπών της Ρώμης 33 ήταν Έλληνες, 15 Γάλλοι, 8 Σύριοι, 6 Γερμανοί, 5 Ισπανοί, 2 Αφρικανοί, 2 από τη Σαβόια, 2 Δαλματοί, 1 Άγγλος, 1 Πορτογάλλος, 1 Ολλανδός, 1 Έλβετός, οι δε λοιποί Ιταλοί.

★

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

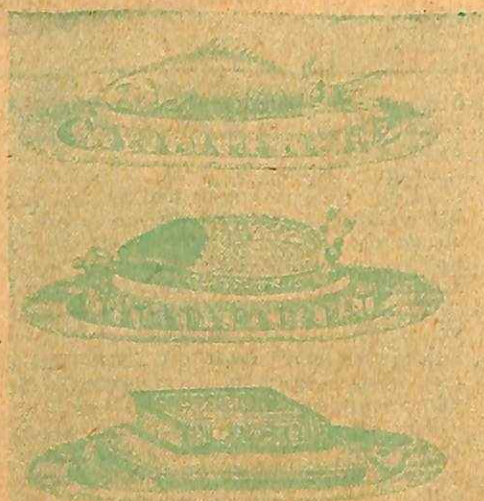
Διά πρώτη φορά έφέτος εξεδόθησαν στο Λονδίνο Χριστουγεννιάτικα επισκεπτήρια για τους τυφλούς. Φέρουν τας εικόνες και τας επ' αυτών λέξεις τυπωμένες με προεξέχοντα γράμματα, ώστε διά της αφής οι δυστυχείς τυφλοί ν' αναγινώσκουν τας εγχάς και να αντιλαμβάνονται διά των οφθαλμών της ψυχής των τας εικόνες των.

★

ΜΙΑ ΙΔΙΟΦΥΪΑ

ΤΟΥΡΤΕΣ

Οι πιο παράξενες τουρτες που έχουν γίνει μέχρι τώρα είναι οι τουρτες που έφτιαξαν οι μαγείροι του Λουδοβίκου 14ου. Τουρτες βιβλίου, τουρτες ψάρια, τουρτες πορτοφολία, φασιανούς και διάφορα άλλα ζώα.

★

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Έκτιμάτε πάντοτε τη γυναίκα που σιωπά, ή μεγάλη σύνεσι της γυναίκας είναι να χαλινωγώση τη γλώσσα της.
—Φοβήθητε τη μάταιη γυναίκα, γιατί θέλει να θυσιάση τα πάντα για την υπερηφάνειά της.
—Η άλλαζονική γυναίκα σκοντάπτει, γιατί αδυνατεί να δη τί βρίσκετε μπροστά της.
—Η μητέρα που δε μιλάει καλά στα παιδιά της είναι έχθρος της πατρίδος.
—Γυναίκα χωρίς παιδιά δεν έχει το πιο πολύτιμο στολίδι.

★

ΓΙΑΤΙ ΓΕΡΝΟΥΝ ΓΡΗΓΟΡΑ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πολλοί θα παρατηρήσανε πως οι γυναίκες γερνάνε πιο γρήγορα από τους άντρες. Η γυναίκα στα σαράντα φαίνεται γρήγα, ενώ ο άντρας είναι σχεδόν νέος.
—Ένας γιατρός είπε πως ατία του γήρατος των γυναικών είναι η στενοχωρία. Μαλώνουν με τους άντρες του, με τις δούλες τους, με τα ψάνια τους και τελικά με το τίποτα χαλάνε την καρδιά τους.
—Η γυναίκα, καθώς είναι γνωστό, έχει λεπτόν οργανισμό και εκείνες που έχουν τέτοιον οργανισμό γερνάνε γρήγορα. Το καλύτερο γιατρικό για τη γυναίκα είναι να μη στεναχωριέται και να το ρί-

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ο πατέρας του γαμπρού γράφει στοί πατέρα της νύφης:
«Γονατιστός σάς παρακαλώ να δεχθήτε την χυδαία αυτή αίτησι και ν' ακούσετε τα λόγια της προζενήτρας και να δώσετε την κόρη σας στον σκλάβο γιό μου, ώστε το ζευγάρι δεμένο με μεταξώτη κλωστή ν' απολαύση την πιο μεγάλη χαρά. Στον ώμορφο της άνοιξης καιρό θα χαρίσω ένα ζευγάρι χήνες. Άς ελπίσουμε μακρινή και ταχτικήν εύτυχία και ως αποβλέψουμε σε ατελείωτες γενιές για να εκπληρωθή η γνήσιος έρωτας. Γονατιστός σάς παρακαλώ να κρίνετε ευνοϊκά την αίτησί μου και να ρίξετε σαν καθρέφτης τη λάμψη των ματιών σας σε τούτες τις γραμμές».

Και ο πατέρας της νύφης απάντησε:

Θά φροντίσω για το μερδικό της φωχής και άμοιρης κόρης μου, για να μη μείνη χωρίς στρωσίδια, ασπρόρουχα και στολίδια. Έλπίζω πως θάχουνε μεγάλην εύτυχίαν.

★

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ 300 ΧΡΟΝΩΝ

Στη βιβλιοθήκη των αρχείων του Στείνου της Γερμανίας ανακαλύφθη τελευταία ή συλλογή μιας εφημερίδος που έβγαίνε στο Βερολίνο τω 1618. Ο τίτλος της ήταν ο εξής:

«Έκθεσις εκείνων που έφέτος συμβαίνουνε στη Γερμανία, στη Γαλλία στη χώρα των Άγγλων, στην Βοημία, στην Ουγγαρία και στις κάτω χώρες».

Και κάτω από τον τίτλο τα εξής λόγια:

«Θά βγαίνη κάθε εβδομάδα, αν ο Θεός μας χαρίση ζωή».

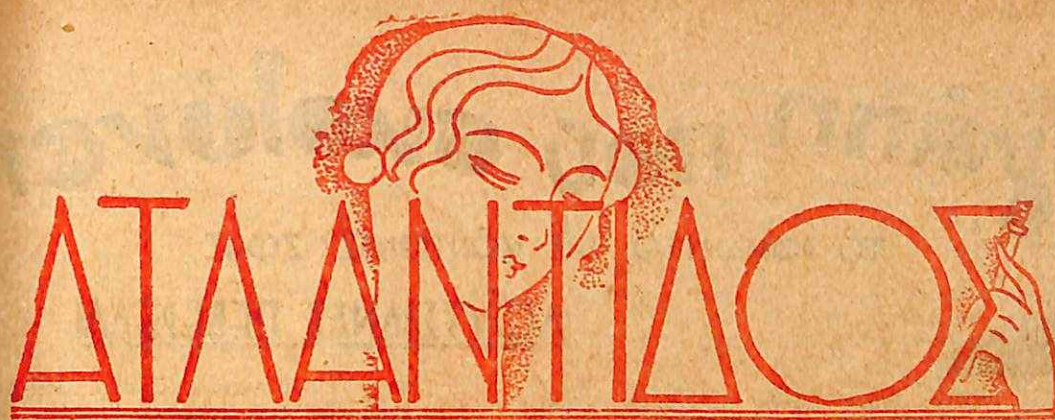
★

ΟΙ ΛΥΟ ΦΙΛΟΙ

Ένας άχώριστος σύντροφος της χελώνας του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου είναι ένα παράξενο σκυλάκι της Ίνδοκίνας.

Από το πρωί μέχρι το βράδυ, το σκυλάκι κάθεται στη ράχη της χελώνας, ή οποία το μεταφέρει από το ένα μέρος

ΘΑΥΜΑΤΑ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ένας Γάλλος κατάρθωσε να αντιγράψη πάνω σ' ένα επιστολικό δελτάριο 100 σελίδες βιβλίου. Ένας άλλος έγραψε πάνω σε επιστολικό δελτάριο 4 σελίδες μεγάλης εφημερίδας. Ένας Ολλανδός χάρισε στη βασίλισσά του ένα λεπτοκάρυδο, που μέσα είχε ένα ψιλό χαρτί, πάνω στο οποίο είχε γράψει ολόκληρη τη θεία λειτουργία. Ένας καλόγερος Ιταλός, έγραψε πάνω σε σπυρί σταριού ολόκληρη φράσι από αρκετές λέξεις. Άλλά πιο περίεργο απ' όλα είναι το εξής: Κάποιος Φινλανδός μαθητής έγραψε πάνω σ' ένα φτερό της μύγας μίαν έξυπνη παροιμία για τη ματαιότητα των ανθρώπων.

★

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

Ο Μάξιμος Γκόρκυ, ο Ρώσος συγγραφέας, παρεκλήθη από κάποιον εκδότη να του δώση την αυτοβιογραφία του.

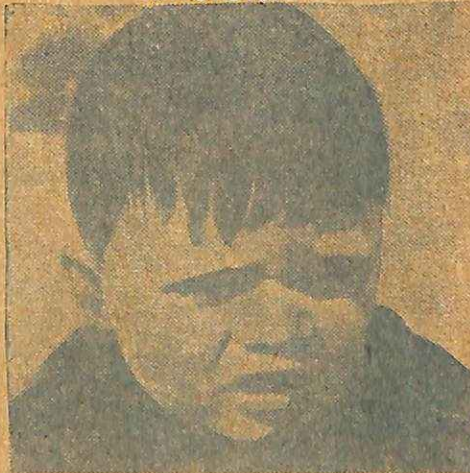
Ο Γκόρκυ του έγραψε τούτα:

«1878 μαθητευόμενος υποδηματοποιός, 1879 έμπορουπάλληλος, 1882 υπομάγειρος σε καράβι, 1883 βοηθός άρτοποιού, 1884 άρτοποιός, 1886 περιπλανώμενος τραγουδιστής, 1887 πούλαγα στους δρόμους μήλα 1888 υποψήφιος γι' αυτοκτονία, 1889 υπάλληλος δικηγόρου, 1891 στη Ρωσία αλήτης, 1893 άχθοφόρος σε σιδηροδρομικό σταθμό, 1894 δημοσιεύτηκε το πρώτο μου έργο».

Μάξιμος Γκόρκυ

★

ΗΛΙΘΙΟΤΗΣ

Τζών Κάρλωφ λέγεται το παιδί που παριστάνει ή εικόνα.

Αυτό το παιδί είναι δεκαπέντε έτών και δεν μπορεί μέχρι σήμερα ούτε να καταλάβη ούτε να μιλήση τίποτα.

Βλέπει διαρκώς κάτι που του παρουσιάζουν.

Χαμογελά μπροστά στα πράσινα χρώ-

ΠΟΣΤ - ΡΕΣΤΑΝΤ ΙΔΙΩΤΙΚΑ

Σε πολλές πόλεις της Αμερικής υπάρχουν αίθουσες μεγάλες μέσα στις οποίες έχουν εγκαταστήσει ειδικά μηχανήματα αυτόματα διανομής επιστολών.

Ο άποστολός και ο παραλήπτης δεν έχει παρά να πάη στην Ταχυδρομική αίθουσα της γειτονιάς του κι εκεί να σταματήσει μπροστά στο ειδικό κουτί.

Πιέζει ένα κουμπί και από κει πέφτει το γράμμα που του έχει σταλή.

Χρειάζεται όμως να ξέρη τον ειδικό χειρισμό του κουμπιού για να πάρη το γράμμα του. Δεν μπορεί θέσθαι να το κάνη ο καθένας για να ιδιοποιηθή μία επιστολή.

ΚΩΛΟΦΩΤΙΕΣ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ ΚΟΥΝΟΥ-ΠΙΑ

Το Υπουργείο της Γεωργίας των Ηνωμένων Πολιτειών έυστηματοποίησε έναν περίεργο πόλεμο έναντιών της μαλάριας.

Δηλαδή ανέκαλυψε ένα είδος από κωλοφωτιές, οι οποίες έχουν την ιδιότητα να τρώνε τα κουνούπια.

Συστηματοποίησε λοιπόν την καλλιέργειαν αυτού του είδους κι' έτσι παρέτηρησε ότι στα μέρη που υπάρχουν κωλοφωτιές δεν υπάρχουν κουνούπια.

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΜΕ 10 ΦΑΚΟΥΣ

Μας αναγγέλλουν από το Μεξικό ότι ο Κάρλο Ντιούριχ μηχανικός, έφευρε μια πολύπλοκη φωτογραφική μηχανή με δέκα διάφορους φακούς για να φωτογραφίση εκ των άνω από αεροπλάνα.

Ειδικώς ή μηχανή αυτή έχρησιμοποιήθη από την Κυβέρνησι του Μεξικού για την κατασκευή των τοπογραφικών χαρ-

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΕΘΕΡΩΝ

Στο Άμαρίλλο, του Τεξάς της Αμερικής, κάθε χρόνο αφιερώνεται μία μέρα για τις πεθερές.

Την ημέρα αυτή μαζεύνονται όλες οι πεθερές σε μία πλατεία από όπου ξεκινάνε και πάνε στην έξοχή.

Την ημέρα εκείνη είναι υποχρεωμένοι δώρα για να εξιλεώσουν το θυμό όλης της χρονιάς.

Το γλέντι ανάδει και το βράδυ όταν έπιστρέψουν σπίτι, δεν πρέπει να θρούνε κανένα, γιατί εξαγριωμένες όπως είναι, υπάρχει φόβος να ξεθυμάνουν σε ξυλοκόπημα.

★

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥΤΛΩΣΣΟΣ ΠΑΠΑΣ

Απέθανε στην Αγγλία σε ηλικία 78 έτων ο άρχιερέυς Δόν Γουλιέλμος Κέντ, ο οποίος εδιάβαζε και έγραφε 52 διάφορες γλώσσες.

Η άστυνομία συχνάκις άπεινινο σ' αυτόν για να της εξηγήση διάφορα έγγραφα γραμμένα σε άγνωστες γι' αυτήν γλώσσες.

★

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Ο κεραυνός συχνάκις χτυπά στα δέντρα και γι' αυτό όταν έρχεται καταιγίς, το καλύτερο είναι να αποφεύγουμε να κρουώμαστε κάτω από τα δέντρα.

Ειδικώς ο κεραυνός κυνηγά τα πεύκα.

Ο καθηγητής Ντάρκ, του Ίνστιτούτου της Βοτανικής του Λονδίνου, έχει κάνει ολόκληρη μελέτη για τα δέντρα, τα οποία άγαπά ο κεραυνός περισσότερο.

★

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

Αυτός είναι ο τίτλος ενός καινούργιου έργου, που ανέλαβε να πρωταγωνιστήση η Μαρί Μπέλλ.

Τόσο ως πρωτοτυπία, όσο και τα σκηνικά του έργου αυτού, μάς δίνουν την εντύπωσι μιας καταπληκτικής προόδου του ήχητικού και όμιλούντος κινηματογράφου.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΣΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Ο μέγας κτηνίατρος αλλά και φυσικός Κάρλο Ντιούριχ έφτιασε ένα μηχανήμα ήλεκτροθεραπείας των ζώων πολύ πρωτότυπο στο είδος του.

Αυτό άποτελείται από μία κλούβα τριγυρισμένη από συμπατόπλεγμα.

Ο Ντιούριχ θάζει μέσα σ' αυτή την κλούβα το άρρωσθημένο ζώον, το όποιον ύφίσταται την ήλεκτρική θεραπεία δι' άκτίνας.

Οι άκτίνες είναι έντονες και ίκανες να

Η αγάπη που σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

υπο

ΛΟΝΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Τρόμαξε τόσο πολύ από τη μοναξιά της, και αναζήτησε ξαφνικά τη Νέρα.

«Έστειλε και τη φώναξε. Με άνακούφισι άκουσε τη φωνή της στο διάδρομο.

Μιλούσε με κάποιον.

«Η πόρτα άνοιξε.

—Τί ώραία έκπληξις! Τάμαθες; «Ηρθε δ πατέρας σου, αναφώνησε η Νέρα. Και ή έκφρασις του προσώπου της ήταν γελαστή, ευχάριστη.

«Η Νέρα μού είπε ότι είσαι αδιάθετη. Τι σου συμβαίνει; ρώτησε ο πατέρας της με στοργή.

«Εκείνη τράβηξε τη ματιά της από πάνω τους. Ξαφνικά θυμήθηκε τα μάτια της. Μοιάζανε απαλά, σαν τα μάτια της γάτας της. Θυμήθηκε τη στιγμή εκείνη και τα λόγια του Μάρκο: «Τα μάτια της είνε άγνά».

—«Α, δεν σ' όφελεισε καθόλου ο άέρας της θάλασσας, κόρη μου. Έσύ άδυνάτισες, γέμισες μάτια, μονάχα γούδες από μάτια, είπε άστεεινόμενος ο πατέρας της.

—«Ω, δεν είνε τίποτα, είπε σηκώνοντας τους ώμους. Αύριο θά είμαι πολύ καλά.

Δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί ο πατέρας της βιάστηκε να ρθή. Από την φυσιογνωμία του όμως κατάλαβε ότι κάτι το δυσάρεστο θά είχε να της πη.

—Χαριτωμένα αυτά τα δωμάτια... Πώς τα περάσατε; Οι κατακτήσεις;... Δούλεψε καθόλου η Νέρα;...

—Καθόλου, απάντησε η Σίλλη.

—«Έκανα τρία, τέσσερα σκίτσα μονάχα... είπε η Νέρα.

—Πότε;... ρώτησε με έκπληξις η Σίλλη.

—«Όταν έσύ κολυμπούσες στη θάλασσα με τούς πολυπληθείς σου φίλους.

Πράγματι είχε κάμει μερικά σχέδια πολύ νόστιμα. Σκίτσα προσώπων γεμάτα ζωντάνια.

Είχε σκιστάρει τη μικρή Άμερικανιδούλα με το μακρύ λαϊμό της.

«Επίσης μία κοντούλα με προτεταμένους άγκους κορμιού, επίσης μία νεαρά Ρωσίδα με τριγωνικό πρόσωπο και τα τρία ύπεροχα σκυλιά της.

—Υπέροχα, θαυμάσια, εξακολουθούσε να λέη ο πατέρας της Σίλλη.

«Αργότερα κατέβηκαν και οι τρεις μαζί για το πρόγευμα.

«Ήταν έκπληκτικό πώς ο πατέρας της Σίλλη, όπου έμπαινε, γινόταν ή ήτανε γνωστός με το περιβάλλον.

«Ακόμα κι' έδω άρχισε να χαιρετά άριστερα, δεξιά, τόν Γερμανό βιομήχανο, τόν Ναπολιτάνο μαρκήσιο, τήν κόρη ενός διάσημου συγγραφέως, αλλά και τήν μεσόκοπη τυχοδιώκτρια.

«Έπειτα από ένα τέταρτο πληροφορούσε τη Σίλλη και τη Νέρα, ότι εκείνη εκεί πάνω ήταν ή Λόττη Μένας, μία βιεννέζα ήθοσιος, ότι ή μικρή κυρία με τα μεγάλα μάτια ήταν ή Λουιζίλα Πιτόεφ και ο χοντρός κύριος με τα άσπρα παπούτσια ήταν ο συγγραφέας Τζόρτζ Μίσελ.

«Όλος όμως αυτός ο κόσμος γίνηκε ξαφνικά ξένος και αδιάφορος για τη Σίλλη.

«Η περιέργεια έσβυσε για να μπη μέσα της ένα καινούργιο αίσθημα μίσους.

Τής φάνηκε πώς μέσα της, τα μάτια της δέ βλέπανε τίποτε άλλο, παρά τήν άνησυχία της.

«Από τόν τραπέζι της Μάριον Ντάβις λείπανε αρκετά πρόσωπα: Ένας νέος Άμερικανός, τρεις-τέσσαρες κυρίες.

Μετά τόν φαί ή Σίλλη σηκώθηκε για να πάη στο δωμάτιό της.

«Ο πατέρας της όμως της είπε: —Πάμε να κάνουμε δυό βήματα μαζί. Δεν θέλεις να μείνης λίγο με τόν πατέρα σου;

«Ήταν ένας πρόλογος για κάποια συνουμία ασφαλώς.

Γιατί να τόν αναβάλη; «Η Νέρα τούς άφησε μόνους κι' εκείνοι προχωρήσανε μέχρι τήν εξέδρα.

«Ο καιρός είχε σιάξει, ή θάλασσα όμως ήταν άκόμα λιγάκι ταραγμένη.

—«Ήθελα να σοι μιλήσω, πώς θά γυρίζαμε στο Μιλάνο. Σκέφθηκα όμως να σοι τά πω από τώρα. Πήγα τήν μητέρα σου στήν κλινική.

—Γιατί; είπε με άγωνία στήν ψυχή. Μά τι συνέβη;

—Τίποτα, αγαπητή μου, τίποτα τόν νεώτερο. Τό συμβούλιο τών τεσσάρων γιατρών τόν άποφάσισε. Για τά νεύρα της, για τήν ήσυχία της, είπαν πώς έπρεπε να τήν βγάλωμε από τόν περιβάλλον τού σπιτιού και να τήν έμπιστευθώμε στίς φροντίδες τών Ιατρών.

—Κ' εκείνη τόν θέλησε; ρώτησε ή Σίλλη κάπως άγριεμένη.

—Κατ' άρχάς, θέβαια, όχι. Δεν μπορούσε να συνηθίση εύκολα. «Ο γιατρός όμως είνε της γνώμης, ότι άμα περάση ή πρώτη έντύπωσι, θά συνηθίση και θά όφεληθ ή Νέρα πολύ.

—Υποθέραμε τις άρρώστειες της άρκετό καιρό, μπορούσαμε να υποφέραμε άκόμα. Σε μένα δεν άρέσουν αυτές οι μεταλλαγές.

Κ' ένω έλεγε αυτά, σκεπτότανε: «Μά μήπως άπάνω μου, μέσα μου, δεν άλλαξαν ήδη όλα;»

—Σε θεβαιώ ότι και σε μένα κακοφάνηκε αυτή ή εγκατάλειψις, γι' αυτό και ήρθα έδω να σε παρακαλέσω να γυρίσης στο Μιλάνο μαζί μου. Και ή Άπίνα θά γυρίση μεθαύριο, γιατί ή μαμά σου πρέπει να πάη να κάνη τά λουτρά της. Κι' έγώ είχα σκεφθί...

Σταμάτησε μία στιγμή.

Τήν άμμουδιά δεν όπληχε κανείς και ή άντανάκλασις τού ήλιου ήταν πολύ δυνατή.

—Κάτι πού θά σοι κάνη ευχάριστοι... πρόσθεσε.

«(Αυτή τη στιγμή θά μού πη κανένα ψέμμα, σκέφτηκε ή Σίλλη).

«Η φιλενάδα σου ή Νέρα θά μπορούσε να ρθή να κατοικήση μαζί μας σπύι για μερικό διάστημα.

«Εκείνη δεν τόν άφησε να τελειώση και τόν διέκοψε:

—«Όχι, όχι, δεν θέλω!

«Έτσι λοιπόν, ή ίδια τήν είχε διαλέξει για φιλενάδα της, μολοντί οι γονείς της άσο και ή Άπίνα τήν άντιπαθούσαν, κι' έν τούτοις τώρα αυτή ή ίδια τήν μισούσε.

—Γιατί; Τί σοι έκανε; Έμένα μού φαίνεται πώς είνε ένα ύπεροχο κορίτσι. Δεν πρέπει να έινε μόνάχος σου τή ζωή. Έσύ έχεις ανάγκη από ένα πρόσωπο σοδαρό στο πλάι σου. Έξ άλλου, συνεννοήθηκα ήδη με τη Νέρα, ή όποία...

—Κ' έγώ δεν τήν θέλω καθόλου.

Είπε κι' άρχισε να τρέχη πάνω στήν εξέδρα, κουνώντας τόν κεφάλι και τά χέρια από θυμό.

Σε λίγο τήν έφθασε ο πατέρας της.

—Μά, έπι τέλους, τί σημαίνουν αυτά τά νευρικά; ρώτησε με αυστηρότητα.

«Όπως δεν ήσαν, παρά μία νευρική κρίσις αυτό τόν συναίσθημα, κάτι, πού σαν να έσπαζε μέσα της;

—Γιατί; Τί σοι έκανε; Έμένα μού φαίνεται πώς είνε ένα ύπεροχο κορίτσι. Δεν πρέπει να έινε μόνάχος σου τή ζωή. Έσύ έχεις ανάγκη από ένα πρόσωπο σοδαρό στο πλάι σου. Έξ άλλου, συνεννοήθηκα ήδη με τη Νέρα, ή όποία...

—Κ' έγώ δεν τήν θέλω καθόλου.

Είπε κι' άρχισε να τρέχη πάνω στήν εξέδρα, κουνώντας τόν κεφάλι και τά χέρια από θυμό.

Σε λίγο τήν έφθασε ο πατέρας της.

—Μά, έπι τέλους, τί σημαίνουν αυτά τά νευρικά; ρώτησε με αυστηρότητα.

«Όπως δεν ήσαν, παρά μία νευρική κρίσις αυτό τόν συναίσθημα, κάτι, πού σαν να έσπαζε μέσα της;

Μείνανε στο Λίντο μέχρι τήν έπομένη τόν άπόγευμα, ο πατέρας της όμως δεν της είπε τίποτα ξανά για τόν ζήτημα της Νέρας.

«Η Σίλλη άνέκτησε και πάλι τήν ήσυχία της, έτσι, σά να έχασε γι' αυτήν τόν κάθε πράγμα τήν σημασία του.

«Όλα άπείχαν απ' αυτήν χιλιάδες χιλιομέτρα.

Στήν ταρατσα, τήν ώρα τού δείπνου, στή συνουμία, μπροστά σ' άστέρια, στίς άραχνούφαντες, αιδέριες τουαλέττες, στόν κινηματογράφο, σέ κάθε τι μπροστά, ή Σίλλη θρυσκότανε άποχωρισμένη μακριά, σά να μη μπορούσε τίποτα να συνδεθί πιά μαζί της.

Τήν έπαύριο τόν πρωί, τήν ώρα της άναχωρήσεως, κ' ένω άνέβαινε στήν άτμάκατο, έφθασε ο Μάρκελος μ' ένα μπουκέτο λουλούδια.

«Η Σίλλη τόν χαμογέλασε, τόν εύχαρίστησε, τόν ύποσχέθηκε ότι θά τόν γράψη, γυρεύοντας να πνίξη κάποιο άλλόκοτο συναίσθημα, πού έννοιώθε γι' αυτόν.

Τόν μισούσε, χωρίς να καταλαβαίνει γιατί τόν μισεί, κι' όταν αυτός της έσφιξε έγκάρδια τόν χέρι, εκείνη τόν άποτράβηξε άπότομα με συχαμάρα.

Μόλις έμπήκε στο γκρίζο και μισοσκότεινο σταθμό, όμοιο με όλους τούς σταθμούς τού κόσμου, της φάνηκε ότι ή Βενετία, τά πράσινα νερά, τά χρυσά μωσαϊκά, τά φτερουγίσματα τών περιστερών, ότι εξαφανίζοντο μέσα σ' ένα τίποτα από τήν αδιαφορία της.

Θυμήθηκε ότι είχε δεχάσει άκόμα και τά λουλούδια τού Μάρκελου μέσα στήν βενζινάκατο.

«Η Άπίνα, ή μικρή της αδελφούλα, χτύπησε στήν πόρτα τού μπάνιου.

—Τί κάνεις τόσο ώρα μέσα; Πέθανες; Έπειτα από λίγα λεπτά ή δυσάρεστη μένη φωνή της Σίλλη απάντησε:

—Θέλεις να μ' άφήσης ήσυχη; Κι' όταν έδωχέ και ή Άπίνα είδε πως τόν δωμάτιο ήταν πλημμυρισμένο από τούς άτμούς τού ζεστού νερού, της είπε:

—Διάβολε! Μά πήγες να ψηθής σαν τόν άστακό.

«Η Σίλλη κλείστηκε στήν κάμαρά της. Έπειτα από δέκα λεπτά ή Άπίνα πήγε πάλι και χτύπησε τήν πόρτα της.

—Σίλλη άνοιξέ μου. Θέλω κάτι να τόν πω.

Κι' έπειδή ή Σίλλη δεν άπάντησε, έκτύπησε και πάλι.

—Είσαι άντιπαθητική σαν τή μαίμου. Τι θέλεις να μού πής;

—«Ήθελα να σε ρωτήσω, αν κατώρθωσες χθές τόν θράδυ να μιλήσης με τήν μητέρα.

—«Όχι, απήντησε ψυχρά ή Σίλλη. Οι γιατροί μού άπαγόρευαν να τή δώ. Μού είπαν ότι τά νεύρα της ήταν πολύ ταραγμένα και ή παραμικρή ταραχή θά της έκανε κακό. Είνε χασασειδή όλοι αυτοί οι γιατροί και δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Δεν καταλαβαίνουν ότι ή μαμά θά γιατρευόταν μονάχα άμα μ' έβλεπε.

—Εσύ όμως γιατί δεν έπέμενες, δεν έφώναζες; Άν έρχόμουνα κ' έγώ, σέ θεβαιώ, ότι κάτι θά κατώρθώναμε.

—Τή στιγμή εκείνη χτύπησε τόν τηλεφώνο. Τότε ή Σίλλη, σέρνοντας διά της βίας από τόν χέρι τήν αδελφή της, της είπε:

—Απάντησε εσύ, κι' αν είνε ή Νέρα, πές της πώς δεν είμαι έδω.

Αυτό τόν ψευματάκι άρεσε στήν Άπίνα. Έκανοποιημένη πού έξυπνητούσε τήν αδελφή της, ρώτησε τη Σίλλη:

—Θά με πάρης μαζί σου στόν περίπατο;

—Μά, βέβαια. Πήγαινε ντύσου γρήγορα!

«Επειδή ή ημέρα ήταν ζεστή, όπως είνε μερικές ημέρες τού Σεπτεμβρίου, ή Σίλλη σκέφθηκε να πάη τήν άδερφή της στο πάρκο.

Τά παιδιά στριγγίλανε, κυνηγώντας τόν ένα τόν άλλο. Μόνον πού τάβλεπε ή Σίλλη και τήν έπιανε μία άγωνία.

«Εξ άλλου δεν όπληχε και τίποτα, πού να μη ήν έπαναφέρη και να μη της θυμίζη τήν έμμνη ιδέα της. Μία μητέρα με τόν παιδί στήν άγκαλιά της, ένα ζευγάρι έρωτευμένων, άσπρόρρουχα και φορεμένα με μία θιτρίνα, ή ταμπέλα ενός γιατρού.

«Όλα τά σχετίζε γύρω της.

«Η Άπίνα στενοχωριότανε στο πάρκο, πού της θυμίζε τά πολύ παιδιάτικα της χρόνια. Εκείνη θά ήθελε να περιέρη τόν φορεματάκι της με τά καρέ πιά στήν λεωφόρο, ανάμεσα σε άλλες κομψές δεσποινίδες και κυρίες, πού θά έβλεπανε και τόν φόρεμά της.

Και τόσο έπέμενε, πού ή Σίλλη τήν πήγε σ' ένα ζαχαροπλαστείο, πού συχνάζε ή αριστοκρατία.

Υπήρχε πολύς κόσμος μέσα στο μπάρ και στίς άλλες αίθουσες.

«Ο ίδιος κόσμος, πού γύρισε έξω από τις λουτροπόλεις και τις έδεχές, έννοιώθε τήν εύχαρίστησι να συγκεντρωθί εκεί και να έθανάρη τις συνήθειες της πόλεως.

Και, μολοντί έκανε άκόμα ζεστή, οι κυρίες φορούσανε τά φθινοπωρινά τους.

«Η Σίλλη συνάντησε πολλές γνωριμιές της: Τήν κυρία Τσιριάνι (πού παρά λίγο να πέθαινε πάνω στη γέννα), τήν Όλγα Κριβέλλι, τήν ώραία και έαυθή, (άρραθωνισμένη μέν, αλλά για τήν όποία τόσα πολλά έπιθυρίζοντο εις βάρος της), τή Βαλέντι, ήλιη, λιγνή, με τόν πονηρό προσωπάκι της (λέγανε γι' αυτήν πώς είχε πολλούς έρωμένους. Άλλά πώς μπορούσε να είνε τόνσον ήρεμη;)

Κι' ένω πήγαινε να πάη μία πάστα

«Ποιά είνε ή Σουλδάνα Ντάτζι; —«Η έρωμένη τού Κάρολο;

«Άλλοτε μία τέτοια φράσι θά τήν πρόσβελνε, θά τή γέμιζε πίκρα για τήν κακντρέχεια τών άλλων.

Τή στιγμή όμως εκείνη δεν της έκανε πιά έκπληξις. Τής παραξενοφάνηκε μονάχα πού ήταν τόσο κουτή και πίστευε στα λόγια τών άνδρών.

Τήν ώρα πού θγαίνανε από τόν ζαχαροπλαστείο συναντήθηκε με τόν Βιμερκάπ, ένα παλαιό της φλέρε.

—Καλημέρα, Σίλλη. Τί κάνεις; Μού φαίνεσαι πολύ άδύνατη. Φαντάζομαι. Θά υπερμυπάντεψες κεί κάτω στή θάλασσα.

Και γρήγορα της είπε με σιγανή φωνή για να μη τόν άκούση ή Άπίνα πού τόν κύτταζε προσεχτικά.

—Είδες τόν καινούργιο μου αυτοκίνητο; Έκατό χιλιόμετρα τήν ώρα, χωρίς να τόν διαζώ. Θά ήθελα να τόν δοκιμάζες. Θάρθω να σε πάρω τόν άπόγευμα να πάμε όπου θέλεις. Άν θέλεις μπορούμε να πάμε στο «Γκόλφ-Κλούμπ» της Μόντσα.

«Εκείνη θυμήθηκε σχεδόν με άηδία τόν τελευταίο της περίπατο μαζί του, τόν σπατάσμα της μηχανής σ' ένα δρόμο άπομακρυσμένο και τά φιλιά πού τόν άφησε να της δώση.

—«Όχι, όχι, δεν μπορώ, απάντησε με νευρικότητα.

—Διάβολε, τί ύφος είνε αυτό; Είσαι άρραδωνισμένη;

Αυτή ή λογική έρώτησις πού της φάνηκε ειρωνική, τήν έπροσβαλε σε τέτοιο σημείο, πού παρά λίγο να της έλθουν τά δάκρυα.

«Ποιά είνε ή Σουλδάνα Ντάτζι; —«Η έρωμένη τού Κάρολο;

«Άλλοτε μία τέτοια φράσι θά τήν πρόσβελνε, θά τή γέμιζε πίκρα για τήν κακντρέχεια τών άλλων.

Τή στιγμή όμως εκείνη δεν της έκανε πιά έκπληξις. Τής παραξενοφάνηκε μονάχα πού ήταν τόσο κουτή και πίστευε στα λόγια τών άνδρών.

Τήν ώρα πού θγαίνανε από τόν ζαχαροπλαστείο συναντήθηκε με τόν Βιμερκάπ, ένα παλαιό της φλέρε.

—Καλημέρα, Σίλλη. Τί κάνεις; Μού φαίνεσαι πολύ άδύνατη. Φαντάζομαι. Θά υπερμυπάντεψες κεί κάτω στή θάλασσα.

Και γρήγορα της είπε με σιγανή φωνή για να μη τόν άκούση ή Άπίνα πού τόν κύτταζε προσεχτικά.

—Είδες τόν καινούργιο μου αυτοκίνητο; Έκατό χιλιόμετρα τήν ώρα, χωρίς να τόν διαζώ. Θά ήθελα να τόν δοκιμάζες. Θάρθω να σε πάρω τόν άπόγευμα να πάμε όπου θέλεις. Άν θέλεις μπορούμε να πάμε στο «Γκόλφ-Κλούμπ» της Μόντσα.

«Εκείνη θυμήθηκε σχεδόν με άηδία τόν τελευταίο της περίπατο μαζί του, τόν σπατάσμα της μηχανής σ' ένα δρόμο άπομακρυσμένο και τά φιλιά πού τόν άφησε να της δώση.

—«Όχι, όχι, δεν μπορώ, απάντησε με νευρικότητα.

—Διάβολε, τί ύφος είνε αυτό; Είσαι άρραδωνισμένη;

Αυτή ή λογική έρώτησις πού της φάνηκε ειρωνική, τήν έπροσβαλε σε τέτοιο σημείο, πού παρά λίγο να της έλθουν τά δάκρυα.

(«Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Πεννιές

—«Ο ήππος διανύει 400 πήχεις εκτασιν εις τεσεράκιση λεπτά όταν θαδίζη, 400 πήχεις εις δύο λεπτά όταν τριποδίζη, και 400 πήχεις εις έν λεπτό όταν καλπάζη.

—Η έτήσια ζημία έκ πυρκαϊών στήν Άγγλία είνε 9 εκατομμύρια λίρων, στήν Γαλλία 3 εκατ. λίρων, στήν Γερμανία 6 εκατ., στή Ρωσία 21 εκατ., στο Βέλγιο 500 χιλ., στή Σκανδιναβική χερσονήσον ένος εκατομ. και σέν Καναά 4 εκατομ. λίρων.

—Οι Ιάπωνες στιγματιστάι όχι μόνον ζωγραφίζουν δράκοντας, άνθη και άλλα σχήματα επί τών προσώπων των, αλλά ζωγραφίζουν με χρώματα στήν έπιδερμίδα και τήν εικόνα παντός φίλου, τήν όποία κάθε κατάστικτος άνθρωπος θά έπεθύμει να φέρη έπάνω του.

—Τό έτος 1903 έγινοντο στήν Ιαπωνία 60.000 διαζύγια.

—Ένας φαρμακοποιός άρίθμισε και έβρε ότι υπάρχουν 16.000 γνωστά φάρμακα.

—Μερικά πυγμαία δένδρα στήν Ιαπωνία έχουν ύψος μόλις ένός μέτρου αν και ή ηλικία των είνε από πολλών αιώνων.

—Μία φάλαινα διέτρεξε εις 24 ώρας τήν έκ 2160 χιλιομέτρων άπόστασιν από Παρισίους μέχρι Μελίτης.

—Στήν Κίνα τά χρέη πληρώνονται κατά τήν νύκτα της έορτής της Σελήνης κατά τόν Μάιον.

—Η Λέοχη τών Σέρβων ριζοσπάστων της άκρας άπεφάσισε να διαλύση τόν άσ

ΘΕΑΤΡΟ

θαλασσ.

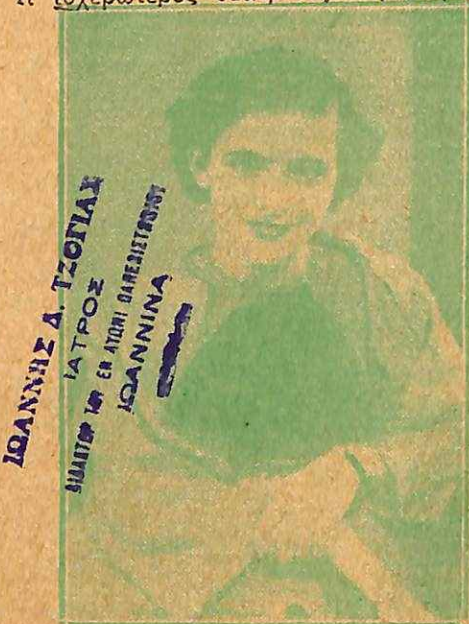
—Στήν αρχή τδ... «Βίνερ μπούλουκ»— έτσι ονομάσθη από τους ήθοποιούς μας— έκανε αρκετά καλές δουλειές, αλλά σιγά-σιγά περιήλθεν εις την αφάνειαν και σήμερα εργάζεται όσο και το τελευταίο από τὰ θεάτρα μας.

—Η Μάντρα του 'Αττίκ εξακολουθεί να σημειώνει άγριες πέννες και χωρίς την παρουσία του ποιητού κ. Κοκόροβιτς, ο οποίος διά λόγους περιέργους, έξηφανίσθη από το καλλιτεχνικόν στερέωμα.

—Από το γεγονός δέν εξημιώθηκε μόνον η Μάντρα του 'Αττίκ αλλά και πολλές καί όραιες κυρίες και δεσποινίδες του θεάτρου—σοβαρού και μη—οι όποιες έδειχναν ιδιαίτερη προτίμησην για την τέχνη—λέγεται ότι... δέν είχε τίποτε άλλο—του νεαρού «μαίτρ».

—Παρά τις απεπαλλήλες πρεμιέρες της τελευταίας έβδομάδος το «Καζινό» εξακολουθεί να σημειώνει εισπράξεις που να άποτελούν καθημερινώς... ρεκόρ.

—'Ετσι είνε έντελώς άναμφισβήτητο οτι τυχερώτερος θεατρικός συγγραφεύς—

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΥΛΙΑΡΙΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΥΛΙΑΡΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

δικαίως, δικαιοδότη— για την έφετεινή θερινή σαιζόν είνε ο Γιαννουκάκης.

—'Επ' ευκαιρία δέν θα ήταν άσκοπο να αναφέρω και ένα τελευταίο στιχουργικό δημιούργημά του, το όποιον έδημιούργησε ένας... φιλολογικός καυγάς στο Μουσείο μεταξύ του ποιητού κ. Κοκόροβιτς και του γνωστού θάρδα 'Αρθούρου.

—Ο Κοκόροβιτς ήθέλησε να «'Αρθουρήσει» τον θάρδα και τότε ο Γιαννουκάκης έπεμβας έδήλωσεν ότι:

«Και άν άκόμη είμεθα έλεεινοί και ράκη, >πρέπει να έμποδιζόμεν το 'Αρθουρείν >έστω και διά Κοκοράκη!»

—Στο περασμένο φύλλο της «'Ατλαντίδος» έδημοσιεύθη η φωτογραφία της κ. Κικής Βυζαντίου με λεζάνταν θεβαιούσαν ότι πρόκειται περί της Πέρας Βλάχου.

—Σπείδω να δημοσιεύσω έκ νέου την εικόνα της κ. Βυζαντίου, με την δήλωσιν ότι και την πρώτη φορά το πράγμα δέν την έθλαψε, γιατί το θεατρόφιλον κοινόν ήταν εύκολο να την ξεχωρίση.

—'Εξυπνη, καλογραμμένη και πρωτότυπη έφρεσε στο κοινόν, επί πλέον δέ είχε και το καλόν ότι έδημιουργήθη θόρυβος περί την πατρότητα της, διότι διεδόθη ότι έγραψε και ο κ. Τίμος Μωραϊτίνης, πράγμα όμως το όποιον διέψευσε τόνος ο ίδιος, όσον και ο συγγραφεύς της κ. Εύαγγελίδης.

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

—Οι Έλληνες ήθοποιοί φαίνεται ότι

Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΜΑΣ

Στά περισσότερα πολιτισμένα κράτη, δέν λέμε ότι τα άλλα είνε άπολίτιστα άφου άνήκουν μάλιστα και στην Εύρώπη, αλλά ο λόγος το λέει—αι κυβερνήσεις έχουν μεριμνήσει ιδιαίτερας για το μουσικό θέατρο.

Η όπερέττα έχει το κύρος της κι' αυτό το κύρος της το δίνουν οι καλές φωνές, τα καλά μπαλέττα.

Δυστυχώς στην 'Ελλάδα προμηθεύμεθα το κάθε τί έκ των ένόντων και για να θγάλωμε μια παράσταση να τη δώσωμε στο κοινόν. Κι' άν πιάση... όπως λέμε..

Μά γιατί να πιάση;

Και πώς να πιάση;

Ας μ'ην έχουν παράπονο οι θιασάρχαι όταν φτάνει ο ίδιος.

Λίγη καλή θέλησις, λίγη έπιμονή και το Κράτος θα παραδεχθή να υποστηρίξη την όπερέττα.

Τι χρειάζεται μια όπερέττα;

Σχολείο!

Τίποτε άλλο.

Μια σχολή που να περιέχη ειδικά τμήματα χοροδ, μπαλέττου, τραγουδιού και μακιγιαζ.

Θα είμαστε τότε θέβαιοι ότι τα έργα θα άρέσουν, δέν θα πέφτουν, θα άποφέρουν και δέν θα προσπαθούμε με άσχημίες να έλκύωμε τόν κόσμο.

★

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ

Η κρίσις των αθηναϊκόν θεάτρων εξακολουθεί. Ο θεατρόφιλος κόσμος είνε λίγος και καλός. Πολλές θραυδές συμβαίνει οι θεαταί να μετρούνται στα δάχτυλα και οι πλατείες των θεάτρων να παρουσιάζουν πένθιμη όψη. Σε κάποιο θέατρο μια θραυδά έρημιάς, δηγήθηκα κι' ένα παλόν σχετικά άνέκδοτο.

Κάποτε, σ' ένα θέατρο οι θεαταί που είχαν πάει ήταν έλάχιστοι. "Αν και λίγοι όμως έκαναν πολύ μεγάλο θόρυβο γιατί είχαν πάρει φαίνεται το ζήτημα στο σορολόπι. Τότε, ένας ευθικός ήθοποιός άγανακτίζας από την κατάστασιν αυτήν, έπροχώρησε δυο βήματα στο προσκήνιο και, άπευθυνόμενος προς τους όλίγους θεατάς, έφώναξε σε αύστηρό τόνο:

—Σας παρακαλώ να καθήσετε φρόνιμα γιατί είμαστε... περισσότεροι από σας κι' άν καταβούμε κάτω άλλοι μόνος σας!

Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

—Όπως ήταν φυσικόν, η φασαρία έσταμάτησεν ως διά μαγείας. Τί μπορούσαν να κάνουν δέκα θεαταί έναντίον... είκοσι ή 90ποιών;

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Ένα γιγάντιο άνάγνωσμα πάθους, αίματος και φρίκης

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

»Για να έπιδιώξω την τιμωρία του 'Ιωάννου Μώρ και του Ροσκώφ, χωρίς να μάθω ποιος είνε ο σκοπός των έγκλημάτων του, ποία είνε τα μυστηριώδη σχέδιά του, αυτά δέν μου άρκουν.

»Φοβούμαι μια μυστηριώδη περιπλοκή, την όποιαν ήθελα να λύση η δικαιοσύνη.

»Όταν μάθωμε καλά το σχέδιο του Ροσκώφ, υίότι ο μ'έν Ροσκώφ είνε ο νους, ο δέ Γιάννης Μώρ ο θραχίω, τότε θα έχωμε καιρό να λάθωμε μια άπόφασι και να ένεργήσωμε.

»Θα έχωμε καιρό κατά τις περιστάσεις και κατά τις άποκαλύψεις, τις όποιες θα κάωμε, να γίνωμε έμεις οι ίδιοι δικασταί, εάν κανένα μυστήριο μ'ας άναγκάση ν' άποφύγωμε κανένα σκάνδαλο ή να παραδώσωμε τους δυο κακούργους στη δικαιοσύνη, εάν είνε κοινοί δολοφόνοι.

»Ο Ζιλ σταμάτησε, άνέπνευσε λίγο διότι δέν είχε άνακτήσει τις δυνάμεις του, έπειτα έξηκολούθησε:

—'Επειδή κατά το σχέδιο του Ροσκώφ εγώ πρέπει να άποθάνω, εάν ο Ροσκώφ έμάθαινε ότι δέν άπέθανα, όλο το σχέδιο του άνατρέπεται. Είνε λοιπόν καλύτερο να φαντάζεται όλος ο κόσμος ότι άπέθανα!

»Τότε θα έχωμε μεγαλειτέρα έλευθερία, η δέ τιμωρία θα έλθη μια μέρα.

—Πώς να κάωμε να άποκρύψωμεν οτι ζήτη;

—Πρέπει να εξακολουθήσω να θεωρούμαι νεκρός, πρέπει να με ίδουν στο κρεβάτι μου με την όψιν και την άκίνησία λειψάνου.

»Πρέπει τέλος κατά το φαινόμενο να με ένταφιάσουν στην κρύπτη του πύργου, όπου ο Κρέβκερ και ο Μαυρίκιος άναπαύονται ο ένας κοντά στον άλλο και να μη ξέρουν την άλήθεια, ούτε οι ύπηρέτες μου ούτε οι φίλοι μου, ούτε η οικογένειά μου.

»Ο Πέτρος τόν κυττούσε κατάπληκτος, μη μπορώντας να καταλάβη ακόμα τόν κόμητα και ένόμιζε ότι ο θάιος κλονισμός, τόν όποιον είχε ύποστη, είχε εξασθενήσει τόν έγκέφαλό του.

»Ο Ζιλ κατάλαβε τις σκέψεις του Πέτρος και έγέλασε θλιβερά.

—Δέν τρελλάθηκα, είπε, ήσυχασε, παιδί μου, και άφησέ με να τελειώσω το σχέδιό μου.

»Η περιέργεια του Πέτρος ήταν μεγάλη.

—Θα π'ας στο δωμάτιό μου, θα θρής τα κλειδιά του γραφείου μου μέσα στο κινεζικό δοχείο.

»Θα άνοιξη το μικρότερο συρτάρι προς τ' άριστερά, με το μικρότερο κλειδί και εκεί θα θρής ένα μπουκαλάκι. Είνε γεμάτο λευκό υγρό, είνε δηλητήριο κατασκευασμένο στην 'Αφρική, από χόρτο δηλητηριώδες. Θα εδιάθασες, θέβαια, όσα έγραψε γι' αυτό ο σοφός επιστήμων Κλαύδιος Βερνάρδος.

»Το υγρό αυτό σε ώρισμένη δόσι έχει την ιδιότητα δηλητηρίου, αλλά σε μικρότερη δόσι όταν π'ω, οι χειροϋργοι μπορούν να μου κάμουν έγχείρησι χωρίς να άισθανθώ άπολύτως τίποτα. Η δικαστική αρχή θα ένεργήση αύτοψία. Η οικο-

ΡΟΣΚΩΦ

Υπό 'Ιουλίου Μαρού

το πρόσωπο του κόμητος με την άκρη του σεντονιού.

Το δωμάτιο αυτό είχε γίνει νεκρικός θάλαμος. Κανείς δέν φανταζότανε ότι ο κόμης έξοισε και 3τι οι δυο αύτοί άνδρες είχαν προετοιμάσει σε τόσο μικρό διάστημα την έκδίκησι την όποιαν ποθούσαν.

Κατά το διάστημα της νύκτας έφθασε ο κ. Πουλθερέλ, ο άνακριτής. Έκάλεσε και τόν Φλανκάρ. Άναγκάστηκε όμως ν' άρχιση τις άνακρίσεις χωρίς αύτόν, διότι ο Φλανκάρ δέν παρουσιάστηκε.

»Ο Πέτρος όμως και ο Καραντέκ, μάλιστα ο τελευταίος αύτός κατά συμβούλη του πρώτου, δέν έκριναν καλό ν' άναφέρουν στον άνακριτή για την έπιστολή την όποιαν είχαν λάβει από τόν άστυνόμο.

»Ο Πέτρος μάλιστα είχε δώσει και γι' αυτό οδηγίες στο γέρο ναύτη.

—'Επιθυμώ πολύ, είπε ο Πέτρος, να έδω τόν Φλανκάρ πριν ιδη αύτός τόν άνακριτή. Αυτό θα έχη σοδαρές συνέπειες για το μέλλον. Εάν λοιπόν ιδής αύριο τόν Φλανκάρ, γιατί καθώς μ'ας έγραψε, θα έπιστρέψη, σε παρακαλώ να τού π'ης όμα τόν δ'ης, ότι έλώ να τού μιλήσω.

»Η έπαύριο πέρασε χωρίς να συμβή τίποτα.

»Ο άνακριτής είχε μεταβή στο δάος Μαρσειά, αλλά δέν έβρισκε τίποτα, πλην τών άποτυπωμάτων της αρθύλλας που είχε άνακαλύψει και ο Φλανκάρ.

Την ίδια εκείνη ημέρα ένταφιάσθηκα και ο κόμης.

Το σώμα του Ζιλ έτοποθετήθη σε ποικωρινό φέρετρο και τόν έβαλαν στην οικογενειακή κρύπτη.

»Η Λευκή και η κόμησσα, καταβεβλημένες από τόν πυρετό, δέν μπορούσαν να παρασταθούν στην πένθιμη τελετή.

»Άλλως τε ούτε η μία ούτε η άλλη είχαν συνείδησι των συμβαινόντων.

»Ο Ροσκώφ άνήσυχος δέν άπεμακρύνετο από αυτές.

Μόνον οι άνθρωποι του πύργου μαζί με τόν Καραντέκ ήταν σιωπηλοί, άχρηστοί και κατηφέις. Ο Τεβάν, η μητέρα του και οι φίλοι πυργοδεσπότη των περιχώρων, οι όποιοι έθεωρούσαν τόν τραγικό θάνατο του κόμητος ως υπέρτατη έκδήλωσι της άθωότητάς του και έλυπούντο πολύ.

Μόνον ο Μοργκάν ήταν ήσυχος. Ύπεκρινετο όσον μπορούσε, για να μη προδώση το μυστικό του.

»Επ'είμενε άνυπόμονα την επάνοδο του Φλανκάρ.

Αύτός έφθασε το θάρδι.

»Ο δέ Καραντέκ, ο όποιος τόν περίμενε, τόν π'ηρε από το χέρι την στιγμή που έμπαινε στον κήπο του πύργου και τόν τράβηξε παράμερα χωρίς να π'η λέξι.

»Αφού π'ησαν σε μια άπομερη γωνία και ο γέρο ναύτης δέν φοβόταν πιά κανένα άδιάκριτο βλέμμα, είπε στον άστυνόμο.

—'Ενεργώ κατά διαταγή του κ. Μοργκάν.

—Α! συμβαίνει λοιπόν τίποτα σπουδαίον;

—Ο κ. Πουλθερέλ είνε στον πύργο.

—Είσαι θέβαιος; Πάω άμέσως να τόν ιδώ,

—Αυτό άκριβώς θέλει να έμποδίζει ο κ. Μοργκάν.

—Δεν καταλαβαίνω.

—Ο κ. Μοργκάν θα σας εξηγήσει.

—Μου είπε ότι είναι ανάγκη να μιλήσει μαζί σας πριν ιδίτη τον άνακριτή. Σε αυτό δίδει μεγάλη σημασία. Σας περίμενα για να σας ιδώ, τώρα που ήλθατε πάω να ειδοποιήσω τον κ. Μοργκάν. Μείνετε εδώ. Νά μη παρουσιασθήτε σε κανένα.

—Ο Ισκιος αυτός έδω σας κρύβει και κανείς δεν θα σκεφθή να έλθη να περιπατήση από δω στον κήπο. Περιμένετε μας.

Σε πέντε λεπτά ο Μοργκάν είχε φθάσει.

Οί δύο άνδρες έσφιξαν τα χέρια και πριν ο γλύπτης λάβη τον λόγο.

Αυτή τη φορά, είπε χαμηλόφωνα ο Φλανκάρ, πιστεύω ότι δεν θ' αφήσω με άτιμώρητο το έγκλημα.

—Έχετε ένδειξεις;

—Ναί, και με λίγη έπιτηδειότητα, θα έπιτύχωιμε.

—Ο Φλανκάρ με λίγες λέξεις είπε στον Μοργκάν το αποτέλεσμα των έρευνών του στο δάσος Μαρεσιό.

—Στο μαχαίρι, είπε, δεν έφαινετο ή έπιγραφή του έργοστασίου. Έχει φαγωθή από το άκονι και έπειτα στην περίπτωση αυτή το όνομα του έργοστασίου δεν θα ήταν και πολύ χρήσιμο.

—Διότι ήταν ένα από τα κοινά μαχαίρια, τα όποια πωλούν οι μικρέμποροι στα πανηγύρια.

—Δεν έφρόντισα τόσο γι' αυτό. Έμενε το κουμπί του πανταλιού, από το όποιο ήταν δεμένη ή λωρίδα, που κρατούσε το μαχαίρι. Έπάνω στο κουμπί είχα διαβάσει: «Ραμελώ, Παρίσι». Από τον οδηγό των Παρισίων έμαθα ότι το κατάστημα Ραμελώ ήταν στην οδό Λαφαγιέτ αριθ. 124.

—Ο Ραμελώ είναι έργοστασιάρχης. Τον ρώτησα εάν είχε πωλήσει εις Φουσερόλ ή εις Ραμπουγιέ κουμπιά όμοια με αυτά, όπου τού έδειξα. Μου απάντησε ότι ένας ράφτης της Ραμπουγιέ, που έλεγετο Πυρώ, είχε αγοράσει. Παίρνω άμέσως το σιδηρόδρομο και έπιστρέφω στο Ραμπουγιέ. Ο ράφτης Πυρώ πουλά έτοιμα ένδύματα, μου είπε ότι δεν του ήταν δυνατό να μου δώση τις πληροφορίες που τού ζητούσα.

—Μου είπε τότε με ποιό τρόπο πωλούσε τα ένδύματά του.

—Είχε ένα γυρολόγο, ο όποιος διατρέχει τα χωριά με άμάξι και πουλά τα ένδύματα και τα πανικά. Ήταν λοιπόν πιθανώτερο να πάρω τις πληροφορίες μου από το γυρολόγο. Βρήκα το γυρολόγο, ο όποιος άμέσως θυμήθηκε, ότι κατά το καλοκαίρι είχε πουλήσει ένα πανταλόνι γαλάζιο σε κάποιον ύπηρέτη του πύργου Φουσερόλ.

—Επομένως, το μαχαίρι που βρέθηκε, ανήκει στον Ίωάννη Μάρ. Τώρα πλέον, χωρίς άμφισβόλια, ο Ίωάννης Μάρ είναι ο δολοφόνος.

Και ο Φλανκάρ, περιήφανος για το αποτέλεσμα των έρευνών του, κύτταζε τον Μοργκάν και άπορούσε πώς δεν έβλεπε έκπληκτο το νέο.

—Τό ήξερα, είπε ο Πέτρος. Έπειτα;

—Πώς το ήξερατε; Τι συνέβη;

—Και άφου το ήξερατε, γιατί με αφήσατε να χάνω την ώρα μου με αυτά, που σας διηγήθηκα;

—Συνελήφθη ο Γιάννης Μάρ;

—Όχι άκόμη. Αυτά ήταν όλα, τα όποια είχατε να μου πείτε;

—Μά την αλήθεια, άφου έξερετε όσα και εγώ, είπε άπογοητευμένος ο άστυνόμος, δεν θα προσθέσω τίποτε περισσότερα.

—Μη λυπήθε, κύριε Φλανκάρ, είπε χαμογελώντας ο Μοργκάν.

—Ειδοποιήσατε τουλάχιστον τον κ. Πουλθερέλ;

—Τό απέφυγα με προσοχή.

—Λοιπόν, θα πάω εγώ να τού τώ πώ.

—Σας τώ άπαγορεύω, κύριε Φλανκάρ.

—Ω! διάβολε, και έχετε τώ δικαίωμα να μου άπαγορεύσετε να κάμω τώ καθηκόν μου; Έξερετε, ότι αισθάνομαι τύψεις συνειδήσεως και δεν ξέρω και εγώ πώς θα παρουσιασθώ στον κ. Πουλθερέλ;

—Γιατί, καθώς έξερετε, και εγώ συνετέλεσα να άποφυλακισθώ ο Γιάννης Μάρ.

—Δεν μου λέτε, παρακαλώ, τί θα πώ στον άνακριτή, όταν μου κάμη την παρατήρησι αυτή;

—Θ' αφήσετε να περάση ή θύελλα και θα σκέψετε τώ κεφάλι, χωρίς να άπαντήσετε, φίλτατε Φλανκάρ.

—Ω, αυτό δεν είναι δυνατό.

—Όταν σας παρακαλέσω να σιωπήσετε και να μην πείτε τίποτα στον άνακριτή από όσα γνωρίζετε;

—Α, μω έχι.

—Ακούσατέ με μέχρι τέλους. Θα σας αφήσω έπειτα ελεύθερο να ένεργήσετε όπως σας άρέσει. Μη νομίζετε, ότι τί σιγυμή αυτή εγώ σας παρακαλώ να σιωπήσετε. Ένεργώ κατ' έντολή του κόμητος.

—Λοιπόν, ο κόμης μίλησε πριν πεθάνη; ρώτησε ο Φλανκάρ άγχρως από τη συγκίνηση.

—Ο Πέτρος έσκυψε τώ κεφάλι του κοντά στο αυτό του και τού είπε σιγά:

—Ο κόμης δεν έπέθανε!

—Ο κόμης δεν έπέθανε!

—Ο Φλανκάρ με άπότομο κίνησι έπήρε τα χέρια του νέου.

—Ασφαλώς τον ένόμιζε παράφρονα.

—Ο Πέτρος τώ κατάλαβε και τού είπε:

—Δεν είμαι τρελλός.

—Μά έλεγαν εις Φουσερόλ ότι πρό όλίγου ένταφιάσθηκε και τώ έλεγαν χωρικοί, οι όποιοι έπέστρεφαν από την κηδεία.

—Δεν σας είπαν ψέμματα. Ο κόμης στο φέρετρό του άναπαύεται αυτή τη στιγμή στο βέλος της οικογενειακής κρύπτης.

—Λοιπόν, έπέθανε!

—Όχι, έχι!

—Ο Μοργκάν ήθελε να μη παρατείνη την κατάπληξι του άστυνόμου, και τού είπε σιγά ότι συνέβη.

Πώς ο κόμης λιποθύμησε, έκληφθεισε άπό τούς δολοφόνους ως νεκρός, πώς έπανήλθε στη ζωή έπειτα από τώ λήθαργο. Είπε στον Φλανκάρ ποιές οδηγίες τού είχε δώσει ο Ζύλ. Και ότι άπεκοιμήθη με ένα ισχυρό ναρκωτικό.

—Ο κόμης έζη ένθ όλοι τον θεωρούν νεκρόν και έπεριμένε στη νεκρική κρύπτη να πάνε να τον έλευθερώσουν ο Φλανκάρ και σύτός ο Μοργκάν.

—Ο Φλανκάρ είπε με άπλοϊκότητα:

—Πές μου, παρακαλώ, κύριε Μοργκάν, δεν με γελάτε; Γνωρίζετε ότι σας αγαπώ και είμαι άφωσιωμένος σε σας.

—Σας όρκίζομαι, ότι σας είπα την αλήθεια.

—Τίτε ο λαμπρός άστυνόμος έσφιξε τώ μέτωπό του, σά να ήθελε να χώσει μέσα τα δάκτυλά του.

—Μά αυτό είναι μυθιστόρημα, δεν είναι άσττυνομική ύπηρεσία. Λοιπόν ο κόμης είναι θεός για όσα λέει; Γνώρισε τον Γιάννη Μάρ; Γνώρισε τον Ροσκώφ;

—Ναί από αυτά να καταλάβετε, ότι δεν είναι σκέψεις δική μου, γιατί αν δεν μου άμυλούσε ο κόμης, πώς θα έμάθαινα εγώ ότι αυτοί οι δύο είναι ένοχοι.

—Εξαιτίαςάτα. Με συγχωρείτε που πρόσ στιγμήν ένόμισα ότι παραλογίζεσθε. Άλλά είνε τόσο παράξενα όλα! Άλλά δεν πειράζει! Λυπούμαι μόνο που ο κόμης έιδε τούς δολοφόνους.

—Έτσι χάνει την αξία της ή ιδική μου ή άνακάλυψις. Γνωρίζα τον ένα και γρήγορα θα έμάθαινα και τον άλλο.

—Ο Μοργκάν δεν μπορούσε να μη γελάσει, όταν άκουσε αυτές σκέψεις τού άστυνόμου.

—Μη λυπήθε, είπε. Παρηγορηθήτε. Δεν έτελείωσαν όλα άκόμη. Τα δυσκολώτερα μένουν πίσω. Ο κ. Μιρμόν δεν άρκείται να μάθη ποιοι είναι οι φονείς τού θείου του και τού υιού του, θέλει να μάθη ποιοι είναι οι φονείς τού θείου του και τού υιού του, θέλει να μάθη όλόκληρο τώ σχέδιο τού Ροσκώφ.

—Ναί, αυτό θά είνε άσυνήθιστο. Τότε θά έγειρη ύποψιας. Τότε θά γήκανε όλοι από τώ παρεκκλήσι άσπαστώντας από τα χέρια άψυχο τόν κόμητα.

—Έπειτα από ένα τέταρτο και με πολλούς κόπους φθάσανε στο ρήγμα τού τοίχου.

—Εξακολούθησαν τώ δρόμο τους μέχρι εις όχθες τού ποταμού Ύδεν και κρύφτηκαν εκεί άναμειο στους θάμνους όπου έμπούσαν να περιμένουν έως ότου συνέλθουν ο κόμης δροσιζόμενος από την ύγρη υγχα τέκειν τού Σεπτεμβρίου.

—Ο Μοργκάν είχε καθήσει κι' έβάσταζε στα γόνατά του τώ κεφάλι τού Ζύλ. Ή μάτι τού που ήταν συνθησισμένη να κυττάζε στο σκοτάδι, παραδοκούς πάνω στο πρόσωπο τού ευεργέτη του, για να δει, και τώ έλάχιστο σημείο ζωής.

—Ο Φλανκάρ πήγε στο ποτάμι, πήρε νερό μέσα στο καπέλλο του και έρριξε πάνω στο πρόσωπο τού κόμητος.

—Συγχρόνως ο Μοργκάν άνοιξε τα φορέματα του και άρχισε να τού τρίβη τώ στήθος και τή ράχι για να έπιταχύνη την κυκλοφορία τού αίματος.

—Έπειτα από μία ώρα άγωνία επί τέλους ο κόμης έκίνηθη έλαφρά.

—Ο Μοργκάν και ο Φλανκάρ τώ είδαν συγχρόνως και έβγαλαν μία φωνή χαράς. Τέλος, την πρώτη κίνησι διεδέχθη δεύτερα και τρίτη...

—Τώρα έσώθη...

—Γρήγορα θ' άνοιξη τα μάτια. Θα μάς δει και θα μάς άναγνωρίση. Άμφισβόλλω όμως αν θα μωρήση να σταθή στα πόδια του. Θα είναι νομίζω επικίνδυνο να παραμένωμε περισσότερο εδώ.

—Τό καλύτερο που έχομε να κάνωμε, είναι να έπωλεηθούμε της νύχτας και να μεταφέρωμε τόν κόμητα σπίτι μου. Έκει ο κόμης θα είναι εν άσφαλειά και θα μωρήσουν να βεβαιούν τα πράγματα τώ δρόμο τους.

—Ο Μοργκάν παρεδέχθη τή γνώμη του. Και χωρίς να χάνουν καιρό, έσήκωσαν τόν κόμητα και τόν έπήσαν μαζί τους.

—Διέσχισαν τώ δάσος Μαρεσιό, τώ άπαίσιο αυτό δάσος, τώ όποιον ύπήρξε τώ θέατρον τριών έγκλημάτων και έφθασαν στο αντίθετο άκρον αυτού άπέναντι στο χωριό Φουσερόλ.

—Έκει σταμάτησαν λίγες στιγμές, ο δε Φλανκάρ έπροχώρησε μόνος στην πεδιάδα, διευθυνόμενος προς τώ σπίτι του που θρισκότανε έξω από τώ χωριό, για να βεβαιωθή ότι δεν τούς έβλεπε κανείς.

—Δεν είδε τίποτα τώ ύποπτο, και ξαναγύρισαν άμεσως.

—Έπειτα από ένα τέταρτο δύο άντρες περνούσαν την πεδιάδα κουβαλώντας τώ πολύτιμο φορτίο τους, περπατώντας άναμειο στα δέντρα της όχθης.

—Ο άστυνόμος είχε τώ κλειδιά τού κήπου και τού σπιτιού.

—Καθόταν μόνος τού σ' αυτό τώ σπίτι. Δεν είχεν λοιπόν, να φοδηθούν τίποτα, ούτε θα τούς έτάραζε κανείς.

—Τόν άκούμπησαν λοιπόν πάνω στο κρεβάτι και ο Μοργκάν άρχισε τις έντριβές, ο δε Φλανκάρ τού δροσίζε τώ πρόσωπο με νερό.

—Τέλος ο δυστυχής άνοιξε τώ μάτια του. Τή στιγμή εκείνη άρχισε να θγαίνη και ο ήλιος.

—Ήταν ένα μαγευτικό πρωινό τού φθινοπώρου.

—Τό πρόσωπο τού κόμητος ήταν έστραμμένο προς την έξοχή, τώ μάτια του έλέπανε τώ άνοιχτό στόμα του, άνάπτεε.

—Προσπαθούσε ν' άνακαλέση τις άναμνήσεις του.

—Ο Φλανκάρ τόν έπλησίασε χαμογελώντας.

—Καλή είναι ή ζωή, δεν είν' έτσι, κύριε;

—Ο Φλανκάρ, ο άστυνόμος, ο άφωσιωμένος φίλος.

—Έπειτα πλησίασε κοντά στο κρεβάτι και ο Μοργκάν.

—Και μένα μ' άναγνωρίζετε;

—Πέτρο!

—Και φέρνοντας ο κόμης τώ χέρι στο μέτωπό του έσυνέχισε:

—Ναί... τώρα θυμάμαι τώ άλογο... που μ' έπνιξαν... έπειτα ο Ροσκώφ... Ναί, ναί, ο Πέτρος, τώ φιαλίδιο.

—Κύτταζε τούς δύο άντρες.

—Λοιπόν; Όλα γινήκανε όπως τώ προέβλεπα;

—Ακριβώς... Άφου ήπιατε τις λίγες σταγόνες τώ ναρκωτικό, έπέσατε σε λήθαργο, μοιάζατε έντελώς με νεκρό. Θα ξεγελιούσατε άκόμα κι' αυτούς τούς γιατρούς.

—Σας έθάψαμε στην κρύπτη τού Φουσερόλ.

—Και σας θγάλαμε μόλις άπόψε από τώ φέρετρό σας. Σας φέραμε εδώ που είναι έντελώς άδύνατο να σας ξαναβρή κανείς.

—Τότε ο κόμης έρώτησε.

—Ή γυναίκα μου, ή κόρη μου;

—Ο άστυνόμος όταν άκουσε τ' όνομα της γυναίκας του, έκανε ένα ιδιότροπο μορφασμό, αλλά ο Μοργκάν με ένα νεύμα τώ όποιον άντελήφθηκε μόνο αυτός τόν συγχάρησε.

—Δεν μωρώ να σας κρύψω είπε ο νέος ότι ή κόμησσα και ή Λευκή είναι άσθενείς. Τώ πλήγμα τού κόμητος, ύπήρξε βαρύ και για τις δύο.

—Βρισκονται σε κίνδυνο;

—Ύστερα από λίγες μέρες άνάπαυσι έλπίζω να ήμωρέσουν να υποφέρουν με γενναιότητα τώ τελευταίο δυστύχημα.

—Ποιός τις έπισκέπτεται και τις θεραπεύει;

—Ο τακτικός των γιατρός... ο Ροσκώφ;

—Ο κόμης με μία τρομερή έξαψι άνεπήδησε από τώ κρεβάτι του.

—Πέτρο, πρέπει να διωχθή ο άνθρωπος αυτός από τόν Πύργο... δεν θέλω να τόν βλέπω να κάνη τόσο συχνές έπισκέψεις πλησίον της γυναίκας μου και της κόρης μου... Δεν θέλω.

—Σκέψου, ότι μωρεί να κάμη και σ' αυτές τώ ίδιο που έκαμε, σε μένα, στο Μαυρίκο και στον Κρέθκερ.

—Ο Φλανκάρ έκίνησε μελαγχολικά την

κεφαλή του, ο δε Μοργκάν δεν άπάντησε.

—Ή άποδίδεις τού εκ τού πύργου, κύριε κόμη, είπε ο άστυνόμος, θα τού έγεννούσε ύπνους και τότε ή ύπόθεσις είναι χαμένη για μας.

—Αλήθεια έπιθύρισε ο κόμης, τί πρέπει λοιπόν να πράζωμεν.

—Νά περιμένουμε και να μη εμφανισθήτε καθόλου σε κανένα, γιατί δεν θα μπορούσαμε να κάνωμε τίποτε σε περίπτωση κατά την όποιαν θα έμάθαινε ο Ροσκώφ ότι βρίσκεσθε στη ζωή. Πρέπει λοιπόν να μείνετε εδώ, έμεις δε θα πάμε στον πύργο, γιατί ή παρουσία μας είναι άναγκαία. Είναι ανάγκη να μάθουμε τί συμβαίνει εκεί, εγώ δε δεν πρέπει να λησμονήσω ότι ο κ. Πουρθερέλ είναι προϊστάμενός μου και ήμωρεί να με χρειάζειται.

—Άφου οι δύο άνδρες άπεχαιρέτησαν τόν κόμητα, τόν αφήσαν και έλασαν κατευθυνσιν προς τόν Πύργο.

—Στον Πύργο έβασίλευε όπως και πριν ή ίδια λύπη και κατωσύγια. Ένθ ο Μοργκάν έπληροφορείτο τά άφορόντα την κόμησσα και τή Λευκή, ο άστυνόμος μετέβη διά να συναντήση τόν άνακριτή κ. Πουλθερέλ, ο όποιος άρχισε να άνησυχή από την άπουσία του.

—Ο Φλανκάρ έλαβε συνέντευξι με τόν άνακριτή και ύπέμεινε άναπολόγητος τας φοβέρας έπιπλήξεις που τού άπηύθυνε ο προϊστάμενός του.

—Έτόλμησε μόνον να δικαιολογηθή και να άπάντησι αυτά:

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λίγη ύπομονη γιατί ίσως λυπηθήτε άργότερα διά την άσστηρότητά σας έναντίον μου. Ότι συνέβη εις τόν πύργο, είναι βέβαια λυπηρό, αλλά και αν έλη αυτή ή ύπόθεσις είναι τόσο μπερδεμένη, έλπίζω ότι σε λίγο διάστημα θα μωρήσω να διασαφήσω τά πράγματα και έτσι να χυθή φώς εις τώ σκοτεινό δράμα τού πύργου.

—Κύριε άνακριτά, παραδέχομαι ότι είμαι εκ πρώτης άψεως άξιος των έπιπλήξεών σας, μωρώ όμως να σας παρακαλέσω να κάμετε λί

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΤΟΜ
ΚΟΕ

Κληρονομία 15.000.000.000 Δολ.

«Ο Τζόε εκείνο το θράδυ δεν μπορούσε να κλείση μάτι.

Τόν είχε πιάσει μιά τρομερή άπνία. Ντύθηκε και βγήκε έξω στους δρόμους.

«Εστριψε από την Πιάς 'Ιταλί, μπήκε στη δόδο Γκομπελέν κι' έρχότανε προς τα κάτω.

Δείξιά του άφησε το Μπουλνάρ Σαλν Μαρσέλ και προχώρησε με τό κεφάλι κρεμασμένο.

Πήγαινε προς τη Σιτέ.

Πού και ποιά κανέναν ξενύχτης περαστικός χανότανε σά σκιά μέσα στη νύχτα, και εκείνος εξακολουθούσε το δρόμο του.

«Ένα άεράκι δροσερό φύσηξε. Έκανε πώς πλησίαζε τόν κήπο του Λουξεμβούργου και δίπλα, παρακάτω, ο Σηκουάνας απλωνότανε φαρδύς, μαύρος, σιωπηλός.

«Ηρθε κι' ακούμπησε πάνω στο τοίχωμα κι' έρριξε τη ματιά του στο νερό εκείνο, πού από αιώνας θα έκρυβε και κρύβει ένα σωρό μυστήρια, τὰ μυστήρια της μεγαλοπόλεως των Παρισίων.

Ξαφνικά ή ματιά του, πού ήταν συνηθισμένη να διαπερᾶ τὰ σκοτάδια, αντίκρυσε πέρα, μακριά, πλάι στην όχθη, κάποια κίνησι.

Είδε μερικούς άνδρες να σκύβουν και να σηκώνονται, σαν να ήταν άπασχολημένοι από κάποια δουλειά.

Με τὰ ελαφρά θήματά του προχώρησε ακολουθώντας τὸ δρόμο πρὸς τὸ μέρος τῶν ανθρώπων εκείνων και, σκύβοντας ὅσο μπορούσε, πλησίασε.

Πράγματι, ήταν τρεις άνθρωποι.

Τρεις άντρες, οί ὅποιοι ἡσυχολοῦντο με τὸ νὰ δένουν κάποιο δέμα.

Δίπλα τους ήταν μιά βάρκα και παρακάτω μιά ξύλινη παράγκα.

«Η παράγκα τοῦ φόρου.

Αὐτὸ πὸν δένανε, δὲν μπορούσε νὰ εἶνε ἐμπόρευμα.

«Ήταν περασμένες δύο, πλησίαζαν οί τρεις.

Κάτι τὸ ὑποπτό ἀσφαλῶς θὰ συνέβαινε.

«Έφερε μηχανικά τὸ χέρι του στήν πίσω τσέπη του, ἀλλὰ ξαφνικά κιτρίνισε.

Δὲν εἶχε πάρει τὸ πιστόλι μαζί του.

Λοιπὸν;

«Έπρεπε ν' ἀφήση τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κακοῦργους νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ σκοταδιοῦ και νὰ συμπληρώσουν τὸ ἔργον τοῦ ἐγκλήματός των;

Κύτταξε τριγύρω του, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε πουθενά ψυχὴ ζωντανή.

Νὰ φύγῃ; Νὰ πάῃ νὰ ἀναζητήσῃ ἕνα χωροφύλακα;

«Αλλὰ... σὲ ἀναμεταξύ τί θὰ γινότανε;

Μήπως ἡ θάρκα δὲν τοὺς περίμενε δίπλα τους;

Νὰ ριμοκινδυνεύσῃ πάλι ἄδικα;

«Ο Τζόε δὲν εὗρισκε καμμιά λύσι.

«Αν ἦταν τοῦλάχιστον ὁ Τὸμ Κόε μαζί του!

«Εκείνος ὅμως ἔλειπε. Βρισκόταν μακριά, σὲ ἕξοχ.

«Ένα πράγμα μονάχα μπορούσε νὰ κάνει,

Νὰ βρῇ ἕναν ἄνθρωπο, νὰ τὸν στείλῃ νὰ φωνάξῃ ἕναν χωροφύλακα κι' αὐτὸς νὰ μείνῃ ἐκεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τίς κινήσεις των.

«Έψαχνε τριγύρω με τὴ σουθλερὴ ματιά του σὸ σκοτάδι.

Τὸ τραῖνο πὸν ἔφθανε στὴ Βιλνέβ, ἔφθανε με καθυστέρησι πέντε λεπτῶν.

Στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ ὁ Τὸμ Κόε περίμενε τὸ Τζόε.

Θυμήθηκε ὅτι κάπου ἐκεῖ, στὴ γωνιά, θὰ ὑπῆρχε μιά στήλη προειδοποιήσεως γιὰ τίς πυρκαϊές.

Θὰ χτυποῦσε τὸ κουδούνι, θὰ ἐρχότανε ἡ πυροσβεστικὴ ἀντλία και ἔτσι θὰ εἶχε κάποια βοήθεια.

«Ασκέτας ἂν ὁ θόρυβος τῆς ἀντλίας ἀπομάκρυνε τοὺς κακοῦργους. Θὰ τοὺς κυνηγοῦσαν μέσα σὸ ποτάμι.

«Έφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του και ἄρχισε ν' ἀναζητᾶ ἀριστερά, δεξιά.

Ξαφνικά ἀντίκρυσε ἕνα κόκκινο φανάκι.

«Έτρεξε γρήγορα, ἔσπασε τὸ τζάμι, χτύπησε τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι.

Τώρα ἦταν ἡσυχος. Σὲ λίγο θὰ ἔφθανε τὸ σώμα τῆς πυροσβεστικῆς ἀντλίας.

Γύρισε στὴ θέσι του, σὸ παρατηρητήριο του.

Τί ἀπογοήτευσί!

Οἱ τρεῖς ἄντρες εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά του, εἶχαν μπῆ στὴ θάρκα και ἔξκινούσαν νὰ χαθοῦν μέσα σὸ σκοτάδι.

«Ωστε;

«Έτσι θὰ ἔπνιγε ἡ νύχτα ἀκόμα ἕνα ἐγκλημα και θὰ ἔκρυβε ταυτοχρόνως τοὺς ἐγκληματίαι;

«Ο Τζόε ἔκανε σὰν τρελλός. Πήγαινε, ἐρχότανε, δὲν τολμοῦσε ὅμως και νὰ φωνάξῃ.

«Έπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά κατέφθασε ἡ πυροσβεστικὴ ἀντλία.

«Ο Τζόε ὤρμησε ἐπάνω τους. Οἱ ἐξηγήσεις του ὅμως δὲν τοὺς φάνηκαν ἀρκετὰ σαφείς και ὁ Τζόε ὠδηγήθη σὸ ἀστυνομικὸ τμήμα.

Μονάχα ἐκεῖ και ἀφοῦ ἔδειξε τὴν ταυτότητά του, κατάρθωσε νὰ ἐξηγηθῇ και νὰ δικαιολογηθῇ.

«Ο ἀστυνόμες τηλεφώνησε ἀμέσως σὲ ὅλα τὰ παρόχθια φυλάκια ὡς και εἰς τοὺς σταθμοὺς τῶν ἀστυνομικῶν θενζινακάτων.

Δυστυχῶς, με ὅλες τίς σύντονες προσπάθειες, δὲν ἀνευρέθη καμμιά ὑποπτὴ θάρκα με τρεῖς ἄνδρες και ἕνα δέμα.

Μιά ἀπὸ τὰς θενζινακάτους θοῖκε ἕνα μεταξὺ τῶν μαντήλι με τὰ ἀρχικά Ζ. Κ. «Ήταν ἕνα μεταξὺ γυναικεῖο μαντηλάκι.

Τίποτ' ἄλλο.

«Αλλό, Τζόε! ἀκούστηκε ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Κόε. Τί σοῦ συμβαίνει;

«Περιεργα πράγματα, ἀρχηγέ.

Οἱ δύο ἄντρες μῆλκανε σὸ μικρὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τὸμ και ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά μῆλκανε μέσα ἀπὸ τίς γρύλλιες τῆς πυκνοφυτευμένης ἐπαύλεως τοῦ Κόε.

«Η γυναικα τοῦ Κόε χαιρέτησε μ' ἐνθουσιασμό τὸν βοηθὸ τῶν ἀντρὸς τῆς.

«Ένα τραπέζι με πολλὰ ὀρεκτικά ποτὰ και διάφορα φρούτα βρισκότανε στρωμένο κάτω ἀπὸ τὴ σκιά μιάς μεγάλης και βαθίσιας λεύκας.

«Έφαγαν, ἤπιαν και ὅταν σερβιρίστηκε ὁ καφές, ὁ Τζόε διηγήθηκε τοῦ Κόε ὅλη τὴν περιπέτειά του τῆς νύχτας ἐκείνης με τίς τρεῖς σκίες σὸ Σηκουάνα.

«Αλλὰ ἐνῶ ἤλπιζα ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ ἔσθυνε ἐντελῶς ἔπειτα ἀπὸ δύο μέρες, ἐξακολούθησε ὁ Τζόε, ἐνῶ καθόμουν σὸ γραφεῖο σας, ψάχνοντας ἀνάμεσα στῆς ἐφημερίδας νὰ θρῶ τίποτε πὸν νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴ δουλειά μας, μῆλκε μιά νέα εἰκοσι ἑτῶν περίπου, ξανθὴ, ὡραία.

Μοῦ εἶπε πῶς λέγεται Ζιλντα Καρέν.

«Απὸ τὴν πρώτῃ στιγμὴ ἀναπήδησα στὴν πολυθρόνα μου.

Σκέφτηκα: «Αρα γε ἡ τύχη μᾶς βοηθῆσε τόσο πολὺ, ὥστε ἡ ψυχὴ τοῦ δυστυχοῦς θύματος νὰ μᾶς δώσῃ τὸ μέσον νὰ βρούμε τοὺς ἐγκληματίαι τῆς νύχτας ἐκείνης; Διότι Ζιλντα Καρέν εἶχε τὰ δύο ἀρχικά ψηφία Ζ. Κ. πὸν εἶχε τὸ μεταξὺ τὸ μαντήλι.

«Και τί ἤθελε ἡ κοπέλλα ἐκείνη; ἔρωτησε ὁ Κόε, γεμίζοντας τὴν πίπα του.

«Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν κόρη τοῦ ἱατροῦ Καρέν, και ὅτι ἔμεινε σὲ μιά ἑπταυλὴ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι με μιά οἰκονόμο.

«Μένει μόνῃ τῆς ὅλη τὴ ἑβδομάδα, κάθε Σάββατο ἔρχεται και ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὅποιος παραμένει και τὴν Κυριακὴ και ξαναφεύγει τὴ Δευτέρα.

«Τὸ περασμένο λοιπὸν Σάββατο δὲν ἦρθε. Οὔτε τὴν Κυριακὴ. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν τὴ Δευτέρα νάρθῃ σὸ Παρίσι και νὰ πάῃ κατ' εὐθείαν στὴν κλινικὴ τοῦ πατέρα τῆς.

«Ο βοηθὸς ἱατρὸς ὅμως τοῦ πατέρα τῆς τὴν πληροφορήσε ὅτι ὁ ἱατρὸς Καρέν εἶχε ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Σάββατο.

«Τότε εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία τηλεφωνικῶς, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐξήτησε ὅλα τὰ δελτία δυστυχημάτων τοῦ 48ῶρου, ἄρχισε ἀνακρίσεις, οἱ ὁποῖες δὲν τῆς ἔδωσαν καμμιά ὠφέλεια.

«Ο γιατρός ἔφυγε με τὰ πόδια ἀπὸ τὴν κλινικὴν στίς 12 μεσημέρι και θὰ πῆγαινε σὸ σταθμὸ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο γιὰ νὰ πάῃ στὴν κόρη του.

«Κανένα ἶχνος.

«Και ὅμως ἐμεῖς ἔχομε τὸ μαντήλι; ῥώτησε ὁ Κόε.

«Έπίσης τὸ μαντήλι και αὐτὸ πὸν εἶδα τὴ νύχτα.

«Αρα, εἶπε ὁ Κόε, τὸ δέμα πὸν εἶδες θὰ ἦταν ὁ κακομοῖρης ὁ Καρέν.

«Αναμφιβόλως.

«Και ἡ νέα πὸν θρίσκεται τώρα;

«Τὴν καθούχασα και τὴν ἔστειλα στὴν ἑπταυλὴ τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα με τὸ πρωῒνὸ τραῖνο οἱ δύο ἄντρες ἔπαιρναν τὸ τραῖνο τῆς Βελντβ γιὰ τὸ Παρίσι.

«Έχομε ἕνα μαντηλάκι, μονάχα ἕνα μαντηλάκι, ἐψιθύριζε ὁ Κόε.

«Κι' αὐτὸ ἀρκεῖ, ἀρχηγέ;

«Καμμιά φερά...

Πράγματι ὅταν ὁ Κόε ἔφτασε σὸ Παρίσι ἔστειλε τὸν Τζόε νὰ θρῇ κάποιον γνωστὸ του θαρκάρη νὰ τοῦ πῇ πῶς τὸν ἤθελε νὰ θρίσκεται ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι στὴν ἐξέδρα ἐκείνη, ἀπὸ τὸ μέρος πὸν ἔξκινῆσαν οἱ τρεῖς ἀγνωστοί με τὸ δέμα.

«Εκείνος δὲ πῆγε νὰ θρῇ τὴ νέα, ἡ ὁ-

ποία εἶχε χάσει τὸν πατέρα τῆς.

«Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, τῆς εἶπε, νὰ ψάξω τὰ συρτάκια τοῦ πατέρα σας.

«Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριε Κόε, στὴ διάθεσί σας εἶνε ὅλο τὸ σπῆτι φτάνει νὰ μάθω πὸν εἶνε ὁ πατεροῦλῃς μου.

Δυὸ δάκρυα κυλᾶν ἀπὸ τὰ μαῦρα μεγάλα μάτια τῆς.

Μισὴ ὥρα ἔψαχνε ὁ Κόε. Δὲν ἄφησε χαρτί γιὰ χαρτί νὰ μὴ τὸ διαβάσῃ με προσοχή, ὅπως ἐπίσης και ὅλα τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του.

«Ανάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ, δυὸ πράγματα βρῆκε πὸν τὸν ἐνδιέφεραν:

«Ένα παλὸν ἱστορικὸ βιβλίο τῆς οἰκογενείας Καρέν κι' ἕνα σχεδιάγραμμα, πάνω στὰ ὁποῖα κατηνάλωσε μισὴ ὥρα ἀκόμα μελέτης.

«Ὅλα τοῦ ἔλεγαν, τοῦ μαρτυροῦσαν τὴ ραδιουργικὴ πρᾶξι τῶν δολοφόνων.

Εἶχε γίνεῖ ἕνα ἐγκλημα. Μιά στυγερὴ δολοφονία. Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ πτωμα τοῦ γιατροῦ βρισκότανε στὰ βάθη τοῦ Σηκουάνα.

«Εὔγρυνε λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ ἐξ ὀνόματος τῆς δικαιοσύνης, ἐξ ὀνόματος τῆς μικρῆς αὐτῆς ὀρφανῆς, τῆς ὁποῖας ὁ πατέρας εἶχε πέσει θύμα μιάς τεραστίας περιουσίας;

Αὐτὸ πὸν τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστο πρὸς στιγμὴν, ἦσαν οἱ τρεῖς δολοφόννοι.

«Όταν ἐγύρισε σὸ σπῆτι πὸν βρῆκε τὸ Τζόε, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτελέσει τὴν ἐντολή του.

«Τζόε, πάρε αὐτὴ τὴν ἀγγελία και πῆγανέ τὴν νὰ δημοσιευθῇ στίς ἐφημερίδες.

«Ο Τζόε πῆρε στὰ χέρια του τὸ χαρτί και διάβασε:

«Αφίκετο σήμερον ἐξ Ἀμερικῆς ὁ ζᾶπλουτος κύριος Κάρλ Καρέν. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τοῦ χρυσοῦ προτίθεται νὰ παραμείνῃ εἰς Παρισίους, και ὡς μάλιστα μᾶς ἐδήλωσε, στὸν προγονικὸ του πύργο τῆς Λειλάνδης, δέκα χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Παρισίων.

«Ὡς γνωστόν, ὁ Κάρλ Καρέν εἶνε ἐξάδελφος τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ Καρέν και ἡ ἀφίξις του ἔχει σχέσιν με κάποιο συνοικέσιο μετὰ τινος ἡθοποιοῦ τῆς Κομεντὶ Φρανσέζ.

«Αὐτὰ μεταδίδομεν με πᾶσαν ἐπιφύλαξιν».

«Ο Τζόε ἄρχισε νὰ μὴ καταλαβαίνει πᾶ τίποτα.

«Ο Κόε τὸν κύτταζε με τὴν πίπα σὸ στόμα και χαμογελοῦσε.

«Τζόε, πάμε νὰ παίξουμε ἕνα τρομερὸ παιχνίδι. Κονδυνεύομε, θέβαια, ἀλλὰ ἡ σύλληψις αὐτῶν τῶν κακοῦργων θὰ γραφῇ μέσα στὰ χρονικά τῶν κατορθωμάτων μας. Πᾶμε ὅμως τώρα, γιὰτὶ θὰ μᾶς περιμένῃ ὁ θαρκάρης.

«Έπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ Κόε, ἀφοῦ ἔκανε μιά μικρὴ ἔρευνα στὰ περίξ τῆς δόχθης, μῆλκε μέσα στὴν θάρκα με τὸν Τζόε και ἔπεσε σὲ ρεμβασμούς.

Μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό του περνοῦσε σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ὅλη ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας Καρέν. Πρὸ 150 ἀκριβῶς ἑτῶν, κάποιος Καρέν, πρόγονος τοῦ γιατροῦ, ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πειρατὰς τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Εἶχε τὸ μεγαλύτερο κουρσάρικο καράβι. Δὲν ἄφηνε μικρὸ ἢ μεγάλο καράβι νὰ μὴ τὸ ἀναζητήσῃ καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔπαιρνε ὅτι εἶχε και δὲν εἶχε, τάφινε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορεία του.

«Ο πρόγονος αὐτὸς παντρεύτηκε μιά γυναῖκα τῆς Ἰνδοκίνας, με τὴν ὁποία ἐγέννησε δύο παιδικία κι' ἀπὸ τὰ παιδικία αὐτὰ ἀπέτῃσε δύο ἐγγόνια, τὸν Κάρλ Καρέν και τὸν ἱατρὸ Καρέν τῶν Παρισίων. Δὲν ζοῦσε θέβαια ὅταν γεννήθηκαν τὰ ἐγγόνιακα του, ἀλλὰ προέβλεψε νάφήσῃ στὰ παιδικία τῶν παιδιῶν του μιά κολοσσιαία περιουσία: 15.000.000.000 δολλῆνια.

«Ὅλος αὐτὸς ὁ θαρσαυρὸς εἶχε μεταφερθῇ σὸ Παρίσι και χώθηκε μέσα στὸν πύργο τῆς Λειλάνδης, ὅπως εἶχε ὀνομάσει τὸν πύργο πὸν ἔχτισε.

«Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ προγόνου εἶχαν

ἐκδοθῇ σ' ἕνα διβλίο και ἦταν γραμμένο ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ γιατροῦ. Ζωὴ ἡρωϊκώτατη, μέσα στὴν ὁποία ὁ πατέρας τοῦ γιατροῦ παρίστανε τὸν πρόγονο ὡς μυθικὸ ἥρωα.

«Μέσα ὅμως στὰ χαρτιά και ἐιδικῶς σ' ἕνα φάκελλο θρισκότανε ἕνα σχεδὶ: ἀγράφημα τοῦ πύργου και πρὸ πάντων τῆς κρύπτης τοῦ θασαυροῦ. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὸ σχέδιο ἦσαν γραμμένοι οἱ κάτωθι λέξεις:

«Φύλακας τῆς περιουσίας και ἐκτελεστής τῆς διαθήκης μου θὰ εἶνε ὁ μέγας μου γυιὸς, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ μοιραστῇ τὰ χρήματα και κοσμήματα με τὸν ἄλλο ἀδελφὸ του».

Στ' ἀναμεταξύ ὅμως ὁ ἀδελφὸς του πέθανε στὴν Ἀμερικὴ και ἔμεινε ὁ γυιὸς τοῦ παποῦ του και ἐξάδελφος τοῦ γιατροῦ.

«Ο γιατρός φύσει ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος δὲν σκέφτηκε ποτὲ οὔτε τὸν πύργο νὰ ἐπισκεφθῇ, οὔτε τοῦ θασαυροῦ νὰ ἐπωφεληθῇ.

Με τὸν ἐξάδελφο τῆς Ἀμερικῆς δὲν εἶχε ἀνταλλάξει παρὰ μονάχα δύο γράμματα.

Κι' ἔτσι, ὁ μὲν πύργος ἔμεινε ἀκατοίτητος, ὁ δὲ θασαυρὸς ἀγγίχτος.

«Τζόε, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Κόε. Πᾶρε τὰ δυὸ πιστόλια μαζί σου.

«Μάλιστα, ἀρχηγέ, πῆρα και τὰ ρούχα ποῦ μοῦ εἶπατε.

«Ο θαρκάρης τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄραξε σὲ μιά μικρὴ ἐξέδρα τοῦ Σηκουάνα, τρία χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

«Ένα μικρὸ παροχθιακὸ ξενοδοχεῖο τοὺς ἐδέχθη.

«Ο ξενοδόχος ἦταν φίλος τοῦ Κόε. Γνωρίζοντοσαν ἀπὸ κάποια ἄλλη ὑπόθεσι, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ ξενοδόχος εἶχε βγάλει 10.000 φράγκα, γιὰτὶ ἐξυπηρέτησε τὸν Κόε.

«Μπάρμπα Λεών, σοῦ τάζω ἄλλα 10.000 φράγκα σήμερα, ἀν κρατήσης μυστικὴ τὴν παρουσία μου ἐδῶ και στὰ περίχωρα.

«Τάφος θὰ γίνω, κύριε Κόε.

«Έπειτα ἀπὸ μιά ὥρα ὁ Κόε κατέθηκε με τὸν Τζόε στὴ μικρὴ τραπεζαρία.

«Ὅποιος κι' ἂν ἔβλεπε τὸν Κόε και τὸ σύντροφό του, ὅσο φίλος ἢ ἐπιτήδειος κι' ἂν ἦταν, μπορούσε νὰ νάσῃ ὅσα κι' ἂν εἶχε στοιχηματίζοντας ὅτι οἱ δύο ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἦταν ὁ Κόε και ὁ Τζόε.

Τόσο καλά εἶχαν μεταμφιεσθῇ.

«Και τώρα σερβίρίσέ μας ὅτι ἔχεις ἐκλεκτό. Θὰ φύγῃς δὲ ἀμέσως νὰ πᾶς νὰ μᾶς φέρῃς τὸ πολυτελέστερο αὐτοκίνητο τῶν Παρισίων. Πᾶρε αὐτὴ τὴν κάρτα μου και μὴ χασομερῇς καθόλου.

«Αρχηγέ, δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμα τὸ σχέδιό σου. Τί γυρεύομε σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

«Κάνε ὑπομονή, Τζόε, και τὸ μόνο πὸν ζητῶ ἀπὸ σένα εἶνε νὰ με φωνάξῃς ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ Μίστερ Καρέν.

«Καλά, πολὺ καλά, ψιθύρισε ὁ Τὸμ στενοχωρημένος.

Φάγανε, ὁ Κόε κάπνισε μαζί με τὸν Τζόε ποῦρα και δὲν ἐπεριμεναν καὶ πολὺ ὅσο κατέφθασε μιά ὑπέροχη καντιλάκι.

«Και τώρα ἀρχίζει ἡ περιπέτεια, εἶπε

Μέσα σὸ σκοτάδι διέκρινε τρεῖς ἄνθρωπους νὰ δένουν ἕνα δέμα δίπλα στὴν όχθη τοῦ ποταμοῦ

Μή θίγης... τα ημετερα

Ο διάλογος τής εβδομάδος

Εξομολογητήριο. Περιβάλλον υποβλητικό. Παντού, αγάλματα άξιας. Ο Ιερέας, άθελτος, πίσω απ' τις κουρτίνες, ακούει τα άμαρτήματα του ποιμνίου του και δίνει άφεισι έν όνόματι του Ιησού Χριστού.

Ένας νέος ώς τριάντα χρόνων, έχει έλθη για να εξομολογηθί. Φαίνεται πολύ συντηγμένος. Είνε άξυρίστος και φτωχικά ντυμένος. Περιμένει με ύπομονη να τελειώσουν όλοι και να εξομολογηθί τελευταίος.

★

ΖΟΖΕΦ (γονατιστός). Την εύλογία σου, πάτερ μου.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Την έχεις, τέκνον μου, σ' ακούω, λέγε.

ΖΟΖΕΦ. Είμαι, ένας άθλιος άμαρτωλός, ανάξιος να λέγώμαι χριστιανός.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Ο Θεός είναι μακρόθυμος και πολυέταιος. Συγχωρεί τούς μετανοούντας.

ΖΟΖΕΦ. Έχω ύποπέσει σέ πολλά άμαρτήματα.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Άρκει να μετανοή-

Με έπί κεφαλής τόν Τζόε, έξώρμησαν κατά τού πύργου.

Δυστυχώς δεν εύρήκανε κανένα.

Όλοι είχαν φύγει και τὰ δωμάτια ήσαν άδεια.

Όλα τὰ έψαξαν, έκτός από τὸ ύπόγειο.

Τὸ ύπόγειο όμως δεν άνοιγε, ήταν μιά περιεργη μυστική κρύπτη.

Δοκίμασαν τούς τοίχους μήπως θρискότανε έκεί κάπου κοντά κανένα κουμπί, κανέναν μοχλός, αλλά τίποτα.

Ο Τζόε από την άπελπισία του, μετανοιώνμένος πού δεν έτρεξε άμέσως επάνω μόλις άκουσε τὸ σφύριγμα, χτυπούσε τὰ χέρια του σ' ένα ξύλινο παραπέτασμα με τόσο δύναμη, πού εξαφνικά τὸ παραπέτασμα έφυγε κι' ανάμεσα σέ δυὸ τοίχους παρουσιάστηκε ένας μοχλός.

Η χαρά του ήταν άπερίγραπτη.

Τράβηξε τότε με δύναμη τὸ μοχλὸ και ὁ άπέναντι τοίχος σύρθηκε πίσω, παρουσιάζοντας μιά σκάλα.

Άναψαν άμέσως τὰ ηλεκτρικά τους φανάρια και κατέβηκαν σὸ ύπόγειο.

Πολλά δωμάτια όλα σκετείνά, άριστερά, δεξιά σκελετοί πολλῶν έτών και σέ ένα άπομακρυσμένο δωμάτιο ύγρὸ ανάμεσα σὸ νερά, ήταν πεταμένα δυὸ κορμιά σφιχτοδεμένα τόσο πολύ, πού άναγκάστηκαν νὰ κόψουν τὰ σχοινιά με τὸ σουγιά.

Δύο ζωντανά πτώματα.

Και οί δυὸ άνάσαιναν, αλλά ήσαν άνίκατοι νὰ περπατήσουν.

Τούς μετέφεραν σὸ επάνω πάτωμα, όπου με διάφορες περιποιήσεις τούς έκαναν νὰ συνέλθουν τελείως.

Ήταν ὁ Τόμ Κόε και ὁ Ιατρός Καρέν.

★

Δύο μήνες κυνηγητὸ τούς έκανε ὁ Κόε. Τέλος κατάρθωσε νὰ τούς πιάση στήν Ιταλία.

Μ' ένα περιεργὸ κόλπο τούς παρέσυρε μέσα στή Γαλλική πρεσβεία, όπου έπειτα με άεροπλάνο τούς έφερε και τούς παρέδωσε στὰ χέρια τής Γαλλικής Άστυνομίας.

Κατεδικάσθησαν εἰς Ισόβια δεσμά και έστάλησαν σὸ Νησί τοῦ Διαβόλου και οί τρεῖς.

Όσο γιὰ τὸ γιατρὸ Καρέν και τὴν κόρη του, αὐτοί έξέθαψαν έπί τέλους τὸν θησαυρὸ και έφυγαν γιὰ τὴν Άμερική, όπου θρήκαν τὸν πραγματικὸ έξάδελφό και παρέδωσαν σ' αὐτὸν τὸ ήμισυ του θησαυροῦ.

ΤΕΛΟΣ

Ι. FLEURBAEY

Έδω πληρώνονται όλα

Από σύζυγος έρωιμένος

(Ο κ. Ντέ Γκαρέλ, μόνος, ξαπλωμένος στή πολυθρόνα).

Κος Ντέ Γκαρέλ (μονολογεί).— Τώρα λοιπόν γκαρδόνι, μακριά από τὴν πρωτεύουσα σέ ταξείδι. Μά τὴν αλήθεια, δεν είμαι καθόλου μετανοϊωμένος. Και ή γυναίκα μου ξαναπαντρεύτηκε. Νά είναι τάχα εύτυχής, εκείνος ὁ βλάκας, πού τὴν τήρε ; Τί ώμορφη ; Άλλά και τί σατανάς ; Πώς ήξερε νὰ γοητεύη όλους τούς άλλους, έκτός από μένα ; Ιαχα στ' αλήθεια με άπατούσε ; Ποιὸς τὸ ξέρει ;... Επὶ τέλους και άν ύποτεθῇ ὅτι ύπῆρξα... δεν είμαι πιά... Ός τόσο, τί εύκολο τὸ διαζύγιο ; Μοῦ κόστισε μονάχα ένα μαστίγιο κι' ένα έλαφρὸ μούδιασμα τοῦ χεριοῦ. Μά τί απόλαυσις νὰ δέρνης εκείνη πού νομίζεις πὸς σέ άπατά !... Τώρα θα ξεχειμωνιάσω στή μεσημβρινή Γαλία. Τί ώραία νὰ ζῆς πάντα με τὴν προδοκία νέων έρώτων ; Πὸς νὰ εἶνε τάχατες ή νέα μου κατάρκτησις ; Ψηλή, κοντή, ξανθή, μελαχροινή, γελαστή ή σοβαρή ; Παχουλὴ σὰ βαρέλι ή αδύνατη σὰ στεκά ; Δεν γίνεται ! Κάτι απ' ὅλ' αὐτὰ θα εἶνε ! Χέ !... Τούς βλάκες πού πάνε και παντρεύονται !... Μπα ! μιά γυναίκα !...

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Άκούσατε, πάτερ μου, και φανήτε έπιεικῆς σ' ένα μετανοούντα.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Άκούω, λέγε.

ΖΟΖΕΦ. Άγάπησα τρελλά μιά γυναίκα παντρεμένη.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Άμαρτησες, τέκνον μου, ή περιώρισες τὸν άκ.)αρτο πόθο σου, στὰ όρια τής φαντασίας ;

ΖΟΖΕΦ. Άτυχώς, πάτερ μου, άμαρτησα και έγινα αίτιος διαζυγίου.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Έσφαλές, παιδί μου, εἶνε αλήθεια. Έπρεπε νὰ θυμηθῆς : τὸ «οὐ μοιχεύσεις». Οὐκ έπιθυμήσεις τὴν γυναίκα τοῦ πλησίον σου». Τέλος πάντων. Ό,τι έγινε δεν άπονίνεται. Μετανοεῖς τουλάχιστον μέσ' απ' τὴν καρδιά σου ;

ΖΟΖΕΦ. Όι μετανοῶ, πάτερ μου, μετανοῶ πικρά. Συναισθάνομαι βαθειά τὴν αδικία μου έκανα.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Έσο συγχωρημένος. Ο Θεός εἶνε μακρόθυμος.

ΖΟΖΕΦ. Δεν εἶνε μοναχά αὐτό. Και άλλο άμαρτήματα βαρύνει τῆς κατηραμένες μου πλάτες !

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Όι τέκνον μου ! Όποιὰ δλοισήματα έπί δλοισημάτων... Λέγε, σ' ακούω και θα μεσιτεύω γιὰ σέ στὸν Κύριο.

ΖΟΖΕΦ. Έλασά μέρος σέ κάποια συννομοσία.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. (Με φρίκη). Συννομοσία ; Και έθαψες, άθλιε, τὰ χέρια σου μ' ανθρώπινο αίμα ; Έχυσες αίμα άδελφικό ;

ΖΟΖΕΦ. Όχι, εύτυχώς δεν πρόφτασα. Μά... νομίζω, πὸς και ή διάσεις αὐτή, ή ανθρωποκτόνος εἶνε άμαρτημα.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Βέβαια, εἶνε άμαρτημα. Οὐδεις έχει τὸ δικαίωμα νὰ αφανίῃ τὴ ζωὴ τοῦ άλλου, παρὰ μόνον, εκείνος πού τὴν έδωσε. «Οὐ φονεύσεις». Λέγει ή έκτη έντολή.

ΖΟΖΕΦ. Παρακαλέσετε τὸν Θεὸ νὰ με έλεήσῃ.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Σέ συγχωρὸ και γι' αὐτὸ σου τὸ άμαρτημα, και μή διαλογίζεσαι τοῦ λοιποῦ αἰσχροά και πονηρά.

ΖΟΖΕΦ. Δεν τελείωσα, πάτερ μου. Διέπραξα και μιά κλοπή.

ΠΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ. Εἰ αὐτὸ εἶνε έλαφρότερο απ' τὰ άλλα. Πάντως δεν έπρεπε νὰ λησμονήσης τὴν έντολή «οὐ κλέψεις».

ΖΟΖΕΦ. Ναι, πάτερ μου, τὴν λησμονήσα ὁ ανήθικος και μάλιστα έκλεψα πρόσωπο σεβαστό. Ήμαρτον, ήμαρτον, πάτερ μου. Έγὼ ήμουν εκείνος πού έκλεψα τὰ λεφτά σας τὴν περασμένη βδομάδα. Άδικοα ύπωπιασθήκατε άλλον. Έλεος, συγχωρήσατέ με.

Η κουρτίνα τοῦ εξομολογητηρίου σηκώθηκε μονομιάς και φάνηκε ή έξαγρυωμένη μορφή τοῦ Ιερέως.

Άρπαξε τὸν φτωχὸ νέο απ' τὸ γιανκά, τὸν τίναξε με δύναμη και θρυχήθηκε σὰν πληγωμένο λιοντάρι.

Βρὲ τὸν παληάνθρωπο, βρὲ τὸν παληομασκαρά, τὸν κλέφτη... Θα σέ παραδώσω στὴν άστυνομία.

Και δυναμώνοντας τὴ φωνή του : Άστυνομία... Άστυνομία...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Τὸ βλέπετε λοιπόν : Όστε αξίζει νὰ με περιποιηθῆτε... Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Πιθανόν, αλλά δεν

θέλω νὰ σὰς βλέπω.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Ένῳ εγὼ δεν χορταίνω νὰ σὰς βλέπω.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Γὰ κομπλιμέντα σας μ' αηδιάζουν. Τὸ καλύτερο πού έχετε νὰ κάνετε, εἶνε νὰ μ' άδειάσετε τὴ γωνιά.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ. Σὰν πολλά μοῦ ζητᾶτε.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Μά τί θέλετε έπί τέλους τώρα ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Άκούστε. Ήμουν ζηλιάρης. Σὰς έδερνα. Άρα σὰς αγαπούσα τρελλά. Λοιπὸν άν εἰσθε καλή κι' εγὼ σὰς έδερνα, λυποῦμαι πολύ και...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Νὰ μὴ με λυπόσθε, παρακαλῶ...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Τότε θα πῇ ὅτι τὸ ξύλο σὰς αξίζει και ὅτι με άπατούσατε !...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Δεν θέλω νὰ σὰς πῶ αὐτό.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Άφήνετε όμως νὰ ύπονοηθῇ ὅτι ήμουν ένας κ.... Δεν εἶνε αλήθεια ; Ή, αφού εἶνε έτσι, σὰς λυποῦμαι και ή πρότασις πού εἶχα νὰ σὰς κάνω, δεν έχει πιά λόγον.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Ποιὰ πρότασις ;

(Μιά κυρία λιγερὴ περνάει από τὸ βάθος).

Τί κορμί, τί περπατησιά ! Για νὰ δῶ κι' από εμπρός...

(Εκείνη περνάει μπροστὰ του χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ).

Μπα, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! ή γυναίκα μου. Η γυναίκα μου ή μάλλον ὄχι, ή γυναίκα τοῦ Σαντεβέρ ! Άλλά τί ώμορφη ! Αὐτὸ μοῦ έλειπε τώρα νὰ τὴν ξαναπάρω. Αἱ ! αἱ ! κάθησε και πήρε έφημερίδα !... Η Γυναίκα μου μόνη ! Πὸς με συγκινεῖ !

Έδω κι' έναμυισ χρόνο τώρα δεν εἶνε δική μου. Ναι, έχει, έχει προσόντα. Τί γάμπες, τί στήθος ! Άλλά βρωμοῦσα... Μά έχῃ τάχα έρωιμένους ; Δε βαρύνει ! Τί με νοιάζει τώρα ;... Αφού τὴ βρῖσκω ώραία... γιατί τάχα νὰ ιιην γίνω έραστής της ; Νὰ τής μιλήσω ; Κι' άν θυμηθῇ τὸ ξύλο, πού έφαγε και φωνάζει «βοήθεια» ; Άλλά ως δείξω τόλμη. Θα εἶνε νόστιμο. Άς δοκιμάσω...

(Πηγαίνει κοντά της, ένῳ εκείνη βαδίζει).

—Μοῦ επιτρέπετε, κυρία, νὰ σὰς κρατήσω συντροφιά ;

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Όι ! σεις, τολμᾶτε !...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Τολμῶ... και δεν τολμῶ... Τέλος ὅπως θέλετε πάρτε το, ὅπως θέλετε... Άλλά ήθελα νὰ σὰς μιλήσω...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Τί θράσος ! Άλλά βέβαια, από έναν πού δέρνηει τὴν γυναίκα του, όλα μπορείς νὰ τὰ περιμένῃς...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Εἰσθε σκληρή, κυρία, νὰ μοῦ ύπενθυμίζετε περασμένα λάθη μου...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Δεν εἰσθε στὰ καλά σας !...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Δεν μ' έννοεῖται. Άρα εἰσθε πολύ δυστυχῆς.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Τί θέλετε νὰ πῆτε ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Ναι ! Άν περνούσατε καλά με τὸν άνδρα σας θα μοῦ χροατούσατε χάρι πού τὸ φέρισμό μου σὰς βοήθησε νὰ παρθῆτε !...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Παρακαλῶ, αφήστε τ' άστεῖα κι' άδειάστε μου τὴ γωνιά.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Έν τούτοις, κυρία, άν δεν σὰς έδερνα, θα περνούσατε άκόμη μαζί μου τὴν ἴδια μονότονη ζωή.

Κα Σαντεβέρ.— Η αλήθεια εἶνε πὸς από αὐτῆς τής άπόψεως μοῦ προσφέρατε κάποια έκδοῦλεσι...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Τὸ βλέπετε λοιπόν : Όστε αξίζει νὰ με περιποιηθῆτε... Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Πιθανόν, αλλά δεν

θέλω νὰ σὰς βλέπω.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Ένῳ εγὼ δεν χορταίνω νὰ σὰς βλέπω.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Γὰ κομπλιμέντα σας μ' αηδιάζουν. Τὸ καλύτερο πού έχετε νὰ κάνετε, εἶνε νὰ μ' άδειάσετε τὴ γωνιά.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ. Σὰν πολλά μοῦ ζητᾶτε.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Μά τί θέλετε έπί τέλους τώρα ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Άκούστε. Ήμουν ζηλιάρης. Σὰς έδερνα. Άρα σὰς αγαπούσα τρελλά. Λοιπὸν άν εἰσθε καλή κι' εγὼ σὰς έδερνα, λυποῦμαι πολύ και...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Νὰ μὴ με λυπόσθε, παρακαλῶ...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Τότε θα πῇ ὅτι τὸ ξύλο σὰς αξίζει και ὅτι με άπατούσατε !...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Δεν θέλω νὰ σὰς πῶ αὐτό.

τρεψέτε, έκείνα πού δίνετε σ' έκείνον.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Μά δεν μοῦ λέτε ; Για ποιά με περνάτε ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Άπλούστατα. Για τὴν κυρίαν Σαντεβέρ, όπου ὁ κ. Σαντεβέρ σὰς έξέλαβε γιὰ τὴν κυρίαν Ντέ Γκαρέλ.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Άν δεν σὰς έλεγαν ναι, μπορούσατε ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Βεβαίότατα. Ο δεσμός τοῦ γάμου εἶνε ένας σπάγγος, πού κόβεται εύκολα.

Ο έλευθερος έρως εἶνε ή αλυσίδα, πού δεν κόβεται σὰν τὸ σπάγγο. Σὰς προτείνω τὴν αλυσίδα...

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Εἰστε άστεῖος.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Εἰ Τότε θα τὸ πῶ τοῦ κ. Σαντεβέρ.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Θα τοῦ πῆτε τί ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Ότι με εἶχατε άπατήσει.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Ότι σὰς εἶχα άπατήσει... Σας !

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Ναι, όταν ήσαστε γυναίκα μου... Καί αὐτὸ βέβαια δεν θα τὸν ένθουσιάσῃ.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Έρρίκε, σέ παρακαλῶ, μὴν τὸ κάνης αὐτό !

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Τότε δέξου τὴν αλυσίδα.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Όι ! Θεέ μου !

(Άκούεται μιά φωνή από τὸ βάθος τής σκάλας).

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Ο σύζυγός μου ! Αντίο !

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Λοιπὸν πότε θα εἰ ξαναδῶ ;

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Έδω... άπόψε...

(Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι κι' εκείνη φεύγει τρεχάτη).

Ο κ. Ντέ Γκαρέλ ξαναγυρίζει και εξαπλώνεται στὴν πολυθρόνα του μονολογῶν :

—Έτσι λοιπόν ! Προτιμῶ, μὰ τὴν αλήθεια, αὐτὸ τὸ ρόλο, παρὰ τὸν προηγούμενο. Τὴν βρῖκα τώρα πολύ πιὸ χαριτωμένη. Και μάλιστα από τὴν στιγμή πού άκουσα εκείνον τὸν Σαντεβέρ νὰ φωνάζῃ «Ματθίλδη !» με τὸν τόνον τοῦ ἰδιοκτήτου πού έχουν οί σύζυγοι.

ΚΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

ΓΙΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Εσβυσε...

Μια κυρία λιγερὴ περνάει από τὸ βάθος

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Μιά πρότασι σοβαρή και γιὰ τούς δυὸ μας, αλλά περιττὸν νὰ σὰς τὴν κάνω, αφού δεν μ' εἶχατε άπατήσει.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Υποθέσατε πρὸς στιγμήν ὅτι σὰς άπατούσα...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Δεν άρκει αὐτό, θέλω άποδείξεις.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Ζητᾶτε πάρα πολλά. Άλλως τε δεν έχω προχείρους. Έκτός άν ὁ λόγος μου σὰς άρκει.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Διηλαδή παίρνετε ὄρκο ;

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Ναι, ὀρκίζομαι.

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Σας ἱκετεύω, και με πούλιν άν επιτρέπετε ;

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Αφού επιμένετε νὰ τὸ μάθετε, ἱδοῦ : Με τὸν Σαντεβέρ... Καί ή πρότασις σας ;

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Άκούστε, αφού μ' άπατούσατε, τὸ ξύλο δεν έξοφλεῖ τελείως τὴν ὕβριν. Χρειάζεται αντιστάθμισμα σοβαρώτερον και άλλου είδους, τώρα πού δεν είμαι πιά σύζυγός σας.

Κα ΣΑΝΤΕΒΕΡ.— Εἰσθε τρελλός...

Κος ΝΤΕ ΓΚΑΡΕΛ.— Καθόλου. Τὰ φιλιὰ σας τότε ανήκουν ὅλα σ' έμέ, ναι ή όχι ; Και σεις τὰ δίδετε σ' άλλον. Λοιπὸν χωρὶς σκάνδαλον μυστικά, νὰ μοῦ έπισ-

Χλώμιασε κι' έσβυσε τ' άνθάκι τὸ χρυσὸ στοῦ κήπου ξεχασμένο κάποιαν άκρη μάταια άναζητήσεν άντίκρυ απ' τὸν κισσὸν κάποια σταγόνα, ἴσια μ' ένα δάκρυ.

Η προσευχή του ακούστηκε θλιβὸ ένα τραγούδι, κάποιο παραμῦθι πού σὰν παράπονο κλαψιάρικο θουδὸ ξεβόγηκε άργόσθυστα μέσα απ' τὴ λήθη

Συνώδευσε τ' ανθάκι τὸ φτωχὸ σὸ θανάτὸ του κάποια μονοῖδια τ' άργὸ τραγούδι πούτανε ή ἡχώ στὴ τραγική τής ζήσης κομφοδία.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΟΣΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Θλιμμένα γιούλια

Αντάμ με τὴ μοῖρα σας, πικρά κι' εγὼ θρήνω, γιούλια μιάς μέρας τ' Απριλίου, πού πέρασε και τὴν άρ' αὐτή, πού σας θάρῶ, σὸ σκούρο δελτινὸ, σὰ μιά κηδεία θλιβερὴ στὸν τάφο νὰ τραβᾷ.

Κι' αναλογιζάμε σὰν και σὰς, σ' άπόδρασα ποιήσά κάποια άγίαμα μακρυῆς τὰ γιούλια τὰ θλιμμένα : γιούλια : δυὸ μάτια γαλανά δυὸ χείλη, δυὸ φιλί... π' άνθισαν και αέθυσαν, χλωμά κι' άπέλιπτον...

ΙΑΚΗΣ ΔΩΔΕΚ

—Άς άνεδοῦμε σὸ αὐτοκίνητο. Και γυρίζοντας σὸ σωφὲρ τοῦ εἶπε : —Έσὺ θὰ μὰς περιμένῃς έδῶ, θὰ έπιτρέψωμε κατὰ τὸ θραδάκι. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε. Ο Κόε σὸ ὁμο γέμισε τὰ πιστόλια. Δύο έδωσε σὸ Τζόε και δύο κράτησε αὐτός. Ο Κόε με τὴ γενειάδα του έμοιαζε με Λικωμένο τραπεζίτη. Τὰ έπτά χιλιόμετρα πέρασαν άστραπηδὸν κάτω από τῆς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου. Κι' ὅταν έφθασαν σὸ παλὸ πύργο τής Λεϊλάντης, εἶδαν ν' άνοιγῃ τῆς πόρτες ένας γέρος ήλικιωμένος. —Ποιὸς εἰσθε σεις ; τὸν ρώτησε. —Ο παλαιότερος ὑπῆρέτης τοῦ πύργου. —Μπα ! Ο πύργος έχει και ὑπηρεσία ; —Μάλιστα, κύριε, τὴν εἶχε θάλει ὁ έξάδελφός σας Ιατρός Καρέν. —Α, τὸν άγαπήτὸ μου έξάδελφο. Τί καλὸς πού εἶνε, έφρόντιζε γιὰ ὅλα... Άσφαλώς θα μένῃ έδῶ, δεν εἶνε έτσι ; —Μάλιστα, κύριε. Σας περιμένει επάνω σὸ σαλόνι. —Τζιμ, εἶπε ὁ Κόε, δίνοντας αὐτὸ τὸ νέο ὄνομα σὸ Τζόε, σέ παρακαλῶ φρόντισε ἐσὺ με τὸν καλὸ αὐτὸν άνθρωπο νὰ θάλετε τὸ αὐτοκίνητο, γιατί θὰ έπιστρέψω σὸ Παρίσι πρὶν θραδυάσῃ. Θα με περιμένῃ ή άρραβωνιαστικιά μου. Ταυτόχρονα έγεννε σὸ Τζόε νὰ μὴν τὸ κουνήσῃ από τὴ θέσι του και νάχη άναμμένη τὴ μηχανή. Ο Κόε μετεμφισμένος ὡς Καρέν άνέβηκε σὸ πρῶτο διαμέρισμα όπου συνάντησε ακόμα ένα ὑπῆρέτη. Ήταν ένας παλῶς ὑπῆρέτης τῶν καπέργων μετημφισμένος. —Περάστε, τοῦ εἶπε, και τὸν ὡδήγησε μέσῃ σὸ σαλόνι. —Επειτα από δύο λεπτά θρῆθηκε άντιμέτωπος με κάποιον ήλικιωμένο κύριο προϋποτιθέτο ὅτι θα ήταν ὁ έξάδελφός του. —Ξάδελφε, εἶπε, και τὸν άγκάλιασε. —Άλλά καθὼς τὸν έπλησίαζε, ή ματιά του έπεσε πάνω σὸ κεφάλι και εἶδε ὅτι ὁ άνθρωπος αὐτὸς μετεχειρίζετο άσχημα τὴν περὸνκα. —Επίσης και τὰ γένεια ήσαν ψεύτικα. Ο Κόε ήξερε καλὰ σέ τί λυκοφωλήα εἶχε πέσει. Ζήτημα άν θάθγαινε ζωντανὸς από κεῖ μέσα. Ο Κόε ὡς Καρέν, μίλησε και εἶπε διά

Ο.ΤΙ ΕΝΔΙΚΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μεταξύ μας

ΦΙΛΑΡΕΣ ΚΕΙΑ

Πόσα μικροζήτηματα, αγαπητές μου αναγνώστρι-
ες, δεν μας απασχολούν κάθε μέρα, μολοντί τα
ίδια αυτά πράγματα απηχολήσαν τον κόσμο από
αιώνες τώρα και τον έκαναν να κάνει διάφορες συ-
ζητήσεις...

Εμείς η γυναίκα, αυτός ο άντρας, οι δύο πέ-
τρες τέλος πάντων οι ακρογωνιαίες για τη θημε-
λίωση και τη στεραιότητα της ευτυχίας μιας οικογε-
νειακής εσωτερικής ζωής, δεν βρήκανε η μάλλον δεν
λατρευτήκανε κατάλληλα για να κολλήσουν και να
αποτελέσουν τον ένα συμπληρωτικό δγκο δημιουργίας.

Μεγάλοι σοφοί, δάσκαλοι και επιστήμονες, δόσα-
νε διάφορες αιτίες και εξηγήσεις φυσιολογικές και
τεχνικές.

Πολλοί συγγραφείς έγραψαν τόμους ολοκληρώ-
ντες ψυχολογίας πάνω στον έρωτα και στη γυναίκα.
Θρησκείες, ευαγγέλια, κοράνι, καμασούτρεν, έθα-
λαν νόμους τάξεως και απέβλεπαν για την ευτυχία.

Και όμως, χιλιάδες χρόνια τώρα ο κόσμος γυρί-
ζει και ούτε οι νόμοι, ούτε οι διδασκαλίες, ούτε οι
μελέτες και οι υποδείξεις κατάρθωσαν να έμπνευ-
σουν τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα το με-
γάλο νόημα της συνεισφοράς αλλά και της ευτυ-
χίας.

Αγαπητές μου αναγνώστριες, μη φαντασθήτε ότι
ήρθα εγώ σήμερα μέσα σ' αυτή τη στήλη, εγώ μια
γυναίκα να λύσω ένα ζήτημα τόσο μεγάλο, τόσο
σπουδαίο.

Όχι.
Απλώς θα σας πω τί μουδωσε την άφορμή να
θυμηθώ ένα τέτοιο ζήτημα.

Μια κυρία γνωστή μου και αναγνώστριά της «Α-
τλαντίδα» παραπονούσε ότι ο άντρας της την
παραμελεί, ότι δεν την περιποιείται όσο της πρέπει
κι' επομένως θέλει ότι δεν την αγαπά, αφού δεν
δείχνει αρκετό ένθουςιασμό, όταν ηγαίνει σπίτι του.

Εκπνέτα καλά την κυρία αυτή και θυμήθηκα
κάτι που είχα τη κάποτε σε κάποια άλλη, που δεν
έφτανε καθόλου για την ευτυχία του έαυτού της,
για το συγκρίματα των μαλλιών της, για την ά-
μεμπτη εμφάνισή της.

—Κυρία μου, πώς θάβηλες ο άντρας σου να ά-
γαπήσει το σπίτι του όταν σκαίνεσαι ένόνα; Πώς
θέλεις να σ' αγαλλάζει η μ' ένθουςιασμό, όταν την
ώρα που θέλεις να σε φιλήση, έού του μωρίς της
κουζίνας;

«Πώς θέλεις λοιπόν να τον κρατήσης, κυρία μου,
όταν φυλάς μέσα στο μπασούλο σου τα ώραιότερα
σου έσάρωχα, να τάχης μονάχα για τις έξωτερι-
κές σου επιδείξεις και στερείς τον άντρα σου από
το λεπτό άρωμα του καθαρού και του κοκκτικού».

«Ω, κυρίες μου, για να μη σας παραμελή ο άν-
τρας σας, μη παραμελήτε και οεις τον έαυτο σας.
Γίνετε φιλάρεσκες, γίνετε κοκέτες!

ΠΡΙΟ

Μόδα

ΤΕΜΠΕΛΙΕΣ

«Άλλες έξω στο θουνό κι' άλλες στην ακρογιαλιά
πηδάτε ένένιαστα από έράχο σε έράχο ή θουάτε
στο νερό για να δροσιθώτε».

Το θρασάκι ποζερνείτε στην πλάξ ή κατεβαίνετε
στις πλατείες των χωριών να μπερδευθήτε άναμεσα
στον κόσμο.

Είνε μια περίοδος γεμάτη άρέλεια και ένθουςια-
σμού, που δεν απασχολεί καθόλου το μυαλό με σχέδια και
μοντέλλα μόδας.

Ένα μεγάλο, ένα άπλο φορεματάκι, μια μεγάλη
φάβα για τον ήλιο, πέδιλα, τα πόδια χωρίς κάλτσες,
χωρίς καλτσόδετες, έλεύθερα για τον περίπατο.

Τι χαριτωμένη που είνε η γυναίκα στην άρέλεια
της!

Τι μεγαλόπρεπη που είνε η γυναίκα στην ένθουςια-
σμά της!

Τίποτ' άλλο παρά μονάχα λινάκι, ρούζ στην άκρη
των χειλιών κι' ένα χαμόγελο ή ένα άνοιχτόκαρδο
γέλιο συμπληρώνουν όλη την άμορφιά της.

Καμμία άπασχόληση, καμμία έννοια,
άφινε την ψυχή μας να στολιστεί από την ά-
γνόητα της φύσεως και το κορμί μας από την έ-
λεύθερη επιδείξή του.

Τίποτα δεν μας απασχολεί,
δέν πρέπει να μας απασχολήση, γιατί άνήκομε
πέρα στην φύση.

Περνούμε τη λευκή περίοδο της μόδας,
την περίοδο που φορούμε ότι θρούμε, ότι έχουμε
το πιο έλαφρό, το πιο ταιριαστό για την ένένιαστη
ζωή που περνάμε.

Μια λευκή περίοδος έστω και λίγη, άπαιτείται να
μίνε,

μιας ογάλη από τις έννοιες της μόδας, τας άπα-
σχολήσεις για τις κορδέλλες, τα κρέπ ντέ σίν, τους
φίγγους, τα φανφρελύς, τα κλός και τα άλλα μι-
χιμπίδια της μόδας που μας άπασχολούν ώρες και
μερόνυχτα.

Μια λευκή περίοδος, μια και μόνη είνε κάθε
χρόνο.

«Ας τη χαρούμε λοιπόν μ' όλη την άνεσί μας.
Το θθινόπωρο άλλωστε, πλησιάζει».

Και οι μεγάλοι ιεροφάντες της μόδας, οι σχεδια-
στές των μοντέλλων της κάθε έποχής θα μας θο-
μαρδίσουν σε λίγο με τις νέες τους συλλογές, που
θα μας κάνουν να σκεφθώμε και πάλι ώρες, μέρες,
έβδομάδες, ίσως, με το τί θα φορέσουμε στη νέα
σαίζον και πώς θα μπερούμε να το προμηθευ-
τούμε, θέαται...

Επομένως μια μικρή διακοπή, λίγη άνάπαυσι,
χρειάζεται.

Ας την άπολαύσουμε μ' όλη μας την καρδιά.
«Ετσι άλλωστε, με τη μικρή αυτή άνάπαυσα, θα
μπερούμε να θαυμάσουμε, όταν οι πρώτες θθινο-
πωρινές θρογές μας άπομακρύνουν από την έξοχή,
ότι όπομονετικά στις ώρες της άναπαύσεως μας οι
Παρισιάνοι ράφτες και σχεδιαστές έτοιμασαν για
μας...

ΑΙΑΗ

Συμπεριφορά

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τώρα το καλοκαίρι που όλοι οι άνδρες συνηθί-
ζουν να μη φορούν καπέλλο πέφτουν στο μεγάλο
έλλειπμα του χαιρετισμού.

Οι άνδρες αντί να χαιρετούν με μια έλαφρά ό-
πλήσια, προχωρούν και πιάζουν το χέρι της κυ-
ρίας ή δεσποινίδος και σκύβουν να το φιλήσουν.

Αυτό είνε πολύ κακό γιατί και οι κυρίες διευκο-
λύνουν αυτό το άποτο.

Συνήθος το καλοκαίρι τα χέρια ιδρώνουν, μυρί-
ζουν, λερώνονται κι' έτσι το χειροφιλήμα καταν-
τά μάλλον κακό και άναρό, τόσο για τη γυναίκα
όσο και για τον άνδρα.

Λοιπόν, όταν μια κυρία, ή δεσποινίς συναντά
έναν κύριο και προχωρεί να τη χαιρετήσει, ο καλ-
λίτερος και ευγενικότερος χαιρετισμός είνε ή έ-
λαφρά κλίσις της κεφαλής, ένα χαμόγελο και εί
δυνατόν τα χέρια προς τα όπισω.

Είνε άγγλικός τρόπος χαιρετισμού, ο όποιος
είνε και ο πιο όγιενος.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ

Είνε δείγμα κακής συμπεριφοράς όταν είνε δυ-
νατό και πρό πάντων τη στιγμή εκείνη που κυ-
τάζομε προς όριμένω διευθυνσι.

Τό να γελά κανείς δέν είνε κακό αλλά το πώς
να γελά για να μη γίνεται άντιληπτός άπ' όλο το
κόσμο

Νοικοκυριο

Μεγάλη προσοχή πρέπει να δίνωμε στην ώραία
έμφάνισι και στο στόλισμα του τραπέζιου.

Με τόσο λίγα πράγματα μπουρούμε να έχωμε το
ώραιότερο τραπέζι.

Προπάντων το τραπέζι μας να μην είνε παρ-
φορτωμένο με πιάτα και πιατέλες.

Τα πιάτα να είνε όσο το δυνατόν μικρά.
Τα ποτήρια έπίσης μικρά.

Τις πιατέλες, τις καράφες και όλα τα μεγάλα
έξαρτήματα του τραπέζιου μπουρούμε να τα έχωμε ά-
κουμπήσει σ' ένα διπλόνο τραπέζι.

Επειτα αντί να γυρίζωμε το τραπέζι με άνοδο-
ν χείρα, μπουρούμε να πάρωμε δυο τρία λουλούδια να
τα μοδίσωμε κι' έτσι να σκονιπίσωμε τα χρωματι-
στά τους φύλλα στο τραπέζιόμάνηλο.

Τα χρωματιστά τραπέζιόμάνηλα ως και οι πε-
τσέτες είνε πολύ της μόδας.

Καλλωπισμός

Με την έποχή του καλοκαιριού κανε γυναίκα πρέ-
πει να έπωφεληται από τα φρούτα τα όποια της δέ-
νουν τόσο έσωτερικώς όσο και έξωτερικώς την έ-
οκαιρία να τα μεταχειριστή με μεγάλη άφθονία.

Τα ροδάκινα κάνουν διπλό καλό στην έπιθερ-
μίδα. Ως φαγητό καθαρίζουν το αίμα και έξω-
φανίζουν τα μιμπίκια αλλά και ως χυμός χρη-
σιμεύουν όπως δροσίζουν και καθαρίζουν την έπι-
θερμίδα.

Η φλούδα του καρπουζιού έπίσης, ο χυμός του
άγγουριού, όλ' αυτά μπουρούν να χρησιμποιηθούν
για έπαλειψεις της έπιθερμίδος.

Αποφεύγετε τις χημικές ουσίες τώρα το καλο-
καίρι, τις πομάδες, τις κρέμες, εκτός εκείνες που
γίνονται από φρούτα και έπομένως περιέχουν βιτα-
μίνες.

Μαγειρική

ΜΟΣ ΧΑΡΑΚΙ ΜΕ ΝΤΟΜΑΤΕΣ

Για 8—10 άτομα άρκει 1½ όκά κρέας, δύο ό-
κάδες ντομάτες, 6 κουταλιές της σούπας βούτυρο, 5
κουταλιές άλεύρι, 2 κουταλιές ζάχαρη, 2 ποτηράκια
κρασί άσπρο, λίγος μαϊντανός ψιλοκομμένος και ά-
νάλογο άλατοπίπερο.

Αφού πλύνωμε το κρέας, το κόσωμε σε μικρά
κομματάκια, το άλευρώνωμε και το ηγανίζωμε με
βούτυρο.

Κατόπιν θάζωμε μόνον το κρέας σε μια κατσα-
ρόλα.

Στο ηγνάνι όμως ρίχνωμε το άλεύρι και το ταρά-
ζωμε μ' ένα έύλινο κουτάλι έως ότου πάρη χρώμα
καστανί.

Όταν γίνη κι' αυτό, τότε ρίχνωμε στο ηγνάνι το
κρασί κι' ένα ποτήρι νερό, δουλεύοντας πάντοτε με
το κουτάλι, για να μη σβολιάση το άλεύρι.

Όταν δλ' αυτά θράσουν, τα περνούμε από φίλο
τρυπητό και τ' άδειάζωμε στην κατσαρόλα όπου είν-
ε και το κρέας.

Παίρνωμε τότε τις μισές ντομάτες, τις πιό λυω-
μένες, τις κόσωμε μικρά κομμάτια και τις θάζωμε
στην κατσαρόλα μαζί με το άλατοπίπερο και την
ζάχαρη.

Σκεπάζωμε την κατσαρόλα και την τοποθετούμε
στη φωτιά να θράση τουλάχιστο μισή ώρα.

Τότε θγάζωμε το κρέας άπ' αυτή την κατσαρόλα
μ' ένα ηπρούνι και το θάζωμε σε άλλη κατσαρόλα.
Μέσα σ' αυτή την κατσαρόλα ρίχνωμε τη σάλτσα,
την όποια έχωμε περάσει από τρυπητό.

Την άραιώνωμε έπίσης με λίγο ζεστό νερό.
Ξαναθάζωμε στη φωτιά και τοποθετούμε τις υπό-
λοιπες ντομάτες ολόκληρες μέσα στην κατσαρόλα,
ανάμεσα στα κομμάτια το κρέας.

Σκεπάζωμε την κατσαρόλα και το ψήσιμο έξα-
κολουεί μέχρις ότου το κρέας ψηθή καλά.

Μετά το ψήσιμο θάζωμε στη μέση της πιατέλας
το κρέας και γύρω-γύρω τις ντομάτες.

Με τη σάλτσα περιλούζωμε το κρέας.

Ζαχαροπλαστική

ΠΑΓΩΤΟ ΜΑΡΑΣ ΚΙΝΟ

Παίρνωμε μια όκά γάλα, 60 δράμια κρέμα γάλα-
κτος, 5 άσπράδια αυγών, 100 δρ. ζάχαρη και 3
ποτηράκια λικέρ μαράσκινο.

Βάζωμε σε μια κατσαρόλα τα άσπράδια, τη ζά-
χαρη και το γάλα.

Τα άνακατεύωμε καλά και θάζωμε την κατσαρό-
λα στη φωτιά, μέχρις ότου πήξη το περιεχόμενό της,
το όποιον δουλεύωμε διαρκώς μ' ένα σύρμα.

Δέν πρέπει όμως να θράση γιναί τότε θα κόψη.
Όταν πήξη, κατεβάζωμε την κατσαρόλα, μόλις
δέν κρύνση, προσθέτωμε την κρέμα, το γάλα, το μα-
ράσκινο.

Τ' άνακατεύωμε έλαφρά και τα θάζωμε στη μη-
χανή του παγωτού.

Αρχίζωμε να στρίβωμε με δύναμι ως που να έ-
ωμισσώση.

Αμα έτοιμασώη τότε μπουρούμε να το θάλωμε σε
είδικες φόρμες, τις όποιες χώνωμε σε πάγο.

Μόλις πήξη καλά, ξεφορμάρωμε το παγωτό και
το σερβίρωμε σε πιατάκι.

Για να διασκεδάσετε τη συντροφιά σας

ΠΩΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑ

Στη γωνία ενός μαντηλιού ράβετε ένα μικρό νο-
μισμα προτού εκτελέσετε το παιχνίδι. Ζητάτε κα-
τόπιν από τη συντροφιά να σας δανείσουν ένα νό-
μισμα, το όποιον πρέπει, μεταξύ εκείνων που θα σας
δώσουν, να διαλέξετε όμοιο με εκείνο που έχετε ρά-
ψει μέσα στο μαντήλι σας. Άνοιγείτε το μαντήλι
και κάνετε ότι τυλίγετε μ' αυτό το νόμισμα που
σας έδωσαν, ένα πραγματικώς το κρύβετε μέσα στη
παλάμη σας και τυλίγετε το ραμμένο. Εάν κανείς
σας κάνει τη παρατήρησι ότι δέν τυλίγετε το νόμι-
σμα, θα του πείτε: Μη διατάσθε, το νόμισμα, το ό-
ποιον σας φαίνεται ότι δέν τυλίγω θα σας το δώσω
να το κρατήσετε έσεις. Έν τώ μεταξύ το νόμισμα το
ραμμένο έχει τυλιχθεί και δίνετε το μαντήλι για να
πεισθούν ότι έχετε μέσα το νόμισμα που σας έδωσαν.

«Εως ότου ψάξουν το μαντήλι, το όποιον έσεις κρα-
τάτε με το ένα χέρι, για να μη ξετυλιχθή τάχα,
με το άλλο σας χέρι κρύβετε στα θυλάκια σας το
νόμισμα που έχετε στη παλάμη σας. Τότε λέτε ότι
το νόμισμα το όποιον έχετε μέσα στο μαντήλι θα
το κάνετε άοράτως να εισέλθη έντός της τσέπης
σας. Πράγματι τινάζετε το μαντήλι και λέτε σ' ένα
άπό τους θεατάς να ψάξη την τσέπη σας και να
εγάλη το νόμισμα. Προτού κάνετε το παιχνίδι θα έ-
πρεπε πρώτα να το κάνετε δυο—τρείς φορές για
να άποκτήσουν τα χέρια σας έοκνησιαν».

Η πρόσκλησις των Ντυράν

Εϋθυμο διήγημα

Ο κ. Φέλιξ Ντουρέ και ο κ. Ζάν Φου-
ρέ, ήταν δυο πολύ καλοί φίλοι και είχαν
αναλάβει από κοινού το ύψηλόν έργο

της διαφωτίσεως των φτωχών ανθρώπι-
νων έγκεφάλων με την διενέργεια διαλέ-
ξεων επί διαφόρων θεμάτων, σπουδαίων
και μη.

Ο κ. Φέλιξ Ντουρέ, μόλις πρό έ-
ξατίας είχε τελειώσει το Πανεπιστήμιο,
κατόπιν πολλών κόπων και μόχθων και
είχεν έπιδοθή στη μελέτη των ζητημάτων
που ένδιαφέρουν την ανθρωπότητα. Σ'

αυτά τα έξη χρόνια δέν κατάρθωσε να
βρή καμμία θέσι της προκοπής. Κι' έτσι,
ένα ώρατο πρωί, άφου εκανε μια σοβαρά
σύσκεψι με τον έαυτό του, άποφάσισε να
γίνη οργανωτής διαλέξεων. Κατ' αυτόν
τον τρόπο υπολόγιζε πως θα γινόταν
γρήγορα γνωστός. Θ' άποκτούσε μια κα-
λή φήμη ως σοβαρός έπιστήμων, οι έφη-
μερίδες θαγγραφαν τ' όνομά του κι' αυτό
φυσικά θα τον διευκόλυνε σπουδαία στο
να βρή μια καλή θέσι, ή μια καλή προϊ-
κα.

Την άπόφασί του αυτή ή έπεκρότησε και
ο στενός του φίλος Ζάν Φουρέ, ο όποιος
ένδιαφερόταν έξίσου για τη διαφώτι-
σιν των φτωχών ανθρώπινων έγκεφάλων και
άναλφωθ να βοηθήση το φίλο του στο δύ-
σκολο αυτό έργο. Ο Φέλιξ θ' άνελάμβαν-
ε να βρίσκη το θέμα και να σχεδιάζη
τη διάλεξι κι' ο Ζάν θ' άνελάμβανε την
έξέυρεσι της αίθούσης και τη διοργά-
νωσι των διαλέξεων.

*

Όταν ο Φέλιξ εύρηκε το θέμα της
πρώτης διαλέξεως, έκάλεσε το φίλο του.

—Ζάν, του είπε, το βρήκα το θέμα!

—Ποιό είνε;

—Η κοινωνία υπό το πρίσμα της φιλο-
σοφίας!

—Θαυμάσια! Πηγαίνω.

Ο Ζάν έφρόντισε κι' εύρηκε μια αίθου-
σα σε κάποια συνοικία. Έδωσε κάτι
μπροστά και για τα ύπόλοιπα υποσχέθη-
κε πως θα τάδινε μετά τη διάλεξι. Κα-
τόπιν έτρεξε σε μερικές έφημερίδες και
καταχώρισε την έξη ή άγγελία:

«Είς την εύαερον αίθουσαν «Τρέ Ζο-
λι» ο νέος έπιστήμων κ. Φέλιξ Ντουρέ θα
δώση άθριον και ώραν 6 μ. μ. διάλεξιν
με θέμα: «Η κοινωνία υπό το πρίσμα
της φιλοσοφίας». Είσοδος έλευθέρα».

Την άλλη μέρα στάς 6, ο κ. Φέλιξ Ντου-
ρέ, ντυμένος το έπίσημο μαύρο κοστού-
μι του κι' έφοδιασμένος με τα χειρόγρα-
φα της διαλέξεώς του, έπείριμενε το
κοινό. Μα ως τις έφτά δέν έφάνηκε κα-
νείς. Φαίνεται πως δέν ένδιαφερόταν κα-
νείς για την κοινωνία υπό το πρίσμα της
φιλοσοφίας και έτσι ο κ. Φέλιξ και ο φί-
λος του, άναγκάσθηκαν κατά τις έφτά-
μις να τα μαζέψουν και, άφου ζητήσουν
συγγνώμην από τον ιδιοκτήτη της αίθού-
σης να φύγουν άπογοητευμένοι.

—Ισως να φταίει ο καιρός, είπε ο Ζάν
Είδες τί συννεφιά είχε από νωρίς;

—Ναι... Ισως αυτό φταίη...

Και ώρισαν νέα διάλεξι για την επό-
μενη Κυριακή. Άλλά και τότε ή δουλειά
δέν έπήγε καλύτερα.

—Φταίει ή ήμερα, είπε ο Ζάν. Κυριακά-
τικα ο κόσμος θέλει να πάη στον κινημα-
τογράφο.

Δοκίμασαν όλες τις ήμέρες της έβδο-
μάδος, αλλά χωρίς καλύτερο άποτέλε-
σμα. Κανείς δέν φαίνόταν πρόθυμος ν' ά-
κούση αυτή την έξαιρετική διάλεξι και
να φωτισθή.

*

Άπελπισμένος ο Ζάν, κατέληξε σε μια
θαυμάσια σκέψι.

—Ξέρετε τι πρέπει να γίνη, Φέλιξ; είπε
στο φίλο του.

—Τι;

προσωπικών προσκλήσεων.

—Διλαδή;

—Θα πάρωμε τον τηλεφωνικό κατά-
λογο και θα στέλνωμε προσκλήσεις στα
όνόματα που θα βλέπωμε γραμμένα με
τις διευθύνσεις των.

Ένας πολίτης που
θα λάβη προσωπική πρόσκλησι, θα το
θεωρήση τιμή του και θάρρη. Πώς σου
φαίνεται αυτή ή ιδέα;

—Λαμπρά.

—Λοιπόν, άς τη βάλωμε σ' έφαρμογή.

Επήραν τον τηλεφωνικό κατάλογο.
Άνοιξαν τυχαίως στο ψηφίο Ν.

—Θα στείλωμε σε όλους τους Ντυράν,
είπε ο Ζάν. Κύτταξε έδω πόσα είνε. Καμ-
μία πεντακοσαρία.

Πραγματικώς, τόσοι ήσαν περίπου. Οι
άνθρωποι που φέρουν αυτό το όνομα
στη Γαλλία, είνε σαν την άμμο της θα-
λάσσης. Στους δέκα Γάλλους, ο ένας λέ-
γεται Ντυράν. Προεμνηύετο, λοιπόν, κα-
ταπληκτική έπιτυχία.

*

Την όρισμένη μέρα της διαλέξεως, ο
Φέλιξ και ο Ζάν έστέκονταν στη μεγάλη
πόρτα της αίθούσης κι' υποδέχονταν τους
προσερχομένους.

—Χαίρετε, κύριε Ντυράν.

—Καλησπέρα σας, κύριε Ντυράν!

—Τιμή μας, κύριε Ντυράν!

Οι κύριοι Ντυράν χαμογελούσαν Ικα-
νοποιημένοι, γιατί έδλεπαν πως ήσαν
γνωστοί σ' έναν λαμπρό έπιστήμονα. Σε
διάστημα μιάς ώρας, ίσως και λιγώτερο,
όλη ή αίθουσα είχε γεμίσει από Ντυράν,
κάθε ηλικίας και καταστάσεως. Σχεδόν
δέν έμεινε θέσις κενή.

Κατενθουσιασμένος ο Φέλιξ, άνέθηκε
το βήμα, ήπτε μισό ποτήρι νερό και άρ-
χιζε ν' άναπτύσσει το θέμα του μ' έξαιρε-
τική εύφρόδεια.

Η διάλεξις βρισκόταν τα μισά, όταν
στην πόρτα του θεάτρου έφτασε τρεχά-

τος ένας άνθρωπος. Φαίνόταν πως κάποιος
έπείγουσα είδησι είχε ν' άναγγείλη και
ήθελε να βρή τον άνθρωπο που τον έν
διέφερε.

—Ο κ. Ντυράν είνε μέσα; ρώτησε τή
θυρωρό.

—Μάλιστα, άπήντησε εκείνος. Νομίζω
πως κάθεται άριστερα.

Ο βιαστικός άνθρωπος έπροχώρησε.
Έρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα στην αί-
θουσα, αλλά δέν βρήκε το πρόσωπο που
ζητούσε. Μέσα στην κοσμοπλημμύρα έ-
κείνη πως μπουρούσε να διακρίνη τη φυσιο-
γνωμία που άκριδώς ήθελε;

Τότε, ο βιαστικός άνθρωπος έστάθηκε
στην είσοδο κι' έφώνασε με βροντερή
φωνή:

—Κύριε Ντυράν! Τρέξτε γρήγορα. Το
σπίτι σας έπιασε φωτιά!

*

Σε μισό λεπτό της ώρας ή αίθουσα εί-
χε άδειάσει. Κι' έμεινε στο βήμα ο Φέλιξ
με το χαμόγελό του κι' ο Ζάν που κυττού-
σε την άδεια αίθουσα με αίσθημα κατα-
πληξεως.

—Καλά που δέν λεγόμαστε κι' έμεις
Ντυράν, είπε ο Ζάν, στο τέλος. Τώρα θα
τρέχαμε κι' έμεις!

ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΟΙ ΣΕΡΡ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Στο Άφγανιστάν, γενομένης στατιστι-
κής, παρατηρήθη ότι οι γυναίκες υπερτε-
ρούν στον αριθμό τους άντρες κατά τα
200 τοίς εκατό.

Ο πληθωρισμός αυτός των γυναικών
έξηγείται από το ότι οι άνδρες έπιδίδου-
ται στο ποτό και πεθαίνουν πολύ γρήγο-
ρα και νέοι.

Η κυβέρνησις του Άφγανιστάν μο-
νότη έπικρατεί ή μουσουλμανική θρη-
σκεία, άδυνατεί να κόη από τους όρη-
κούς της το ποτό.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις που μ' έδινε ή νέα εκείνη, ένοιώθαμε καλά ότι το σπίτι εκείνο δεν μπορούσε παρά να παρουσιάσει τρομερούς κινδύνους.

Από την ημέρα που ο Νέυλαντ Σμιθ έγυρσε από το Μπούρμα για να παλαίψη έναντιον του Κιτρίνου Κινδύνου που απειλούσε όλη την Εύρωπη, ή ύψις του Φοῦ Μαντσού δεν έπαψε να σκιάζει τις νύχτες μου.

Γύρω μας, εκατομμύρια ανθρώπων έκοιμώντο εν ειρήνη, αυτοί τους οποίους έμεις φυλάγαμε και προστατεύαμε.

Ξέραμε όμως πολύ καλά ότι ένας εφιάλτης με σάρκα και οστά, ένας κίνδυνος ομαδικός με τον Φοῦ-Μαντσού επί κεφαλής και με έκτελεστικά όργανά του, διάφορα ζώα, πιθήκους, δηλητηριώδεις άράχνες, μικρόβια, Ίνδους, Κινέζους, όλα τα μυστικά και μυστηριώδη μέσα του θανάτου, όλ' αυτά που μπορούσαν να μ' έπιτεθούνε μέσα στο σκοτάδι άφανή και να μ' σκοτώσουν χωρίς ν' αφήσουν καί ίχνος της διαδοσεως τους.

—Καραμανέ, ψιθύρισα σιγά.
"Η ώραία γυναίκα εκείνη σήκωσε το πέπλο της. Το φώς έδειξε την ώραία φυσιογνωμία της σκλάβας, που μέχρι στιγμής ύπηρετούσε άνεξέλεγκτα τον Φοῦ Μαντσού.

"Εδανε το δαχτυλάκι στα χείλη και μου έπέβαλε σιωπή. Μου έκανε νεύμα να πλησιάσω κοντά στο ξαπλωμένο παιδί, να σταθώ δίπλα της.

—Γρήγορα! μου είπε. Γρήγορα! Έπαυαφάρατε το στη ζωή! Φοβάμαι!

"Ανοίξα την θαλίτσα μου κι έβγαλα μια σύριγγα και το μπουκαλάκι με το σκοῦρο υγρό που μου είχε προμηθεύσει ή Καραμανέ, και με το οποίο είχα έπιναφέρει στη ζωή στο λόρδο Σούδερν.

Είχα ένα υγρό στα χέρια μου, το όποιον μολοντί ήμουναι γιατρός, δεν ήξερα τί ακριβώς ήτανε και από τί απειλε-λείτο.

"Ενα μονάχα πράγμα ήξερα, ότι ατό το υγρό έσήμαινε ζωή. Έσήμαινε και πάλι «ζωή για τον Άζιζ», έσήμαινε έπιτυχία για το έργον του Νέυλαντ Σμιθ, έσήμαινε καταστροφή για την άπαισία και τρομερή Κίνα.

Σήκωσα τα ρούχα. Το παιδί ντυμένο θρισκότανε ξαπλωμένο με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος.

Διέκρινα τα σημεία των προηγούμενων ενέσεων πάνω στο δέρμα του. Θά του έκανα την τελευταία.

Θά έδινα εύχαριστώ το ήμισυ της περιουσίας μου, για να μάθαινα τη συνταγή, πώς φτιαζότανε το περίφημο εκείνο υγρό, που κρατούσα στα χέρια μου, και που τώρα θά χυνότανε μέσα στις φλέβες του Άζιζ.

Το πρόσωπο του παιδιού άρχισε να παίρνει χρώμα, Έπανερχόταν σιγά-σιγά στη ζωή.

Δέν είχαμε όμως ακόμα φθάσει στο έρμα του σκοπού μας.

Έπρεπε να ύφαρπάσουμε από τα χέ-

ρια του Φοῦ Μαντσού το ζωντανό αυτό δεσμό που κρατούσε αϊχμάλωτό του την Καραμανέ.

Έπρεπε ν' απολευθερώσουμε τον Άζιζ.

"Η απολευθέρωσις του Άζιζ έσήμαινε σωτηρία και για την Καραμανέ.

"Η ώραία σύντροφός μου, με τα χέρια σφιγμένα, γονατιστή πάνω από το άδελφάκι της, κατέτρωγε με τα μάτια της το πρόσωπο του παιδιού, που όσο πήγαινε κι' άλλαζε όψη.

"Αρχισε ν' άναπνέη. Σιγά, πιό γρήγορα έπειτα.

—Μή φοβάσαι τίποτα, της ψιθύρισα. Κύτταξε, συνέρχεται. Σε λίγα λεπτά θά σηκωθεί έπάνω.

Τά θλέφαρα του παιδιού άνοιγοκλείσανε.

"Η Καραμανέ με τράθηξε από το χέρι. Τά μάτια του άνοιζαν.

Γύρω μας έπικρατούσε απόλυτη σιωπή. Σάν να μη χτυπούσε πιά ούτε μια καρδιά τόσων εκατομμυρίων ψυχών που μ' έτριγύριζαν.

"Ολόκληρο το Λονδίνο, όλος ο κόσμος είχε σταματήσει να ζή, μπροστά σε εκείνη τη νεκράνάστασι.

Φοβήθηκα!

Τή στιγμή εκείνη άκούστηκε ή φωνή του Βέυμουθ:

—Πού είναι ο Φοῦ Μαντσού; Αυτή ή σιωπή με τρομάζει.

—Κυττάχτε γύρω σας, μου ψιθύρισεν ή Καραμανέ.

"Ερριξα μια ματιά στη μεγάλη αυτή αίθουσα.

"Όλες οι θιτρίνες που ήσαν γεμάτες μπουκαλάκια, οι θιθλοθήκες με τα θιθλία, για τα όποια οι Εύρωπαίοι θά προσέφεραν εκατομμύρια νά τ' άποκτησουν, όλα ήσαν άδεια. Άκόμα και τα μεταξωτά μαξιλάρια είχαν μεταφερθή από κει μέσα.

Τό δωμάτιο ήταν άδειο.

"Ο Φοῦ Μαντσού είχε δραπετευθεί:

Τότε ή σιωπή που μ' έτριγυρνούσε έπαυρνε άλλη σημασία:

Τά μικρόβια και όλοι οι φορείς του θανάτου είχαν φύγει μαζί του;

—Τόν άφήσατε να φύγει μέσα από τα χέρια μας; της είπα άπότομα. Μ' έσχεθήκες να μ' έβοηθήσεις να τον αϊχμαλωτίσουμε και σύ...

—"Όχι! είπα. Πρωτ' από όλα πάρτε το παιδί από δώ. Προσέχτε αν συνήλθε έντελώς.

"Επίασα το σφυγμό του. "Ανοίξε καλά τα μάτια. Κύτταξε την Καραμανέ, έπειτα όλους μας τριγύρω με κάποια κατάπληξι.

"Η άδελφή του είχε άκουμπήσει το μάγουλό της πάνω στο δικό του, και του ψιθύριζε λόγια τρυφερά στην άραδική γλώσσα που ήταν και ή μητρική τους.

Επρόσφερα ένα μπουκαλάκι με κονιάκ.

—Έκράτησα το λόγο! είπα. Είσθε έλεύθερη! Τώρα πάμε για το Φοῦ-Μαντσού! Θά μ' άπάσουμε την άστυνομία. "Η σιωπή αυτή μ' άνησυχεί.

—"Όχι! είπα. Πριν από όλα πάρτε από δώ τον άδελφό μου και τοποθετή-

τόν μεταφέρετε; Άναλαμβάνετε; είπε στο Βέυμουθ που την κύτταζε κατάπληκτος.

"Ο χερσούναμος άστυνομικός σήκωσε άπαλά στα χέρια του το παιδί, προσέπερασε το δωμάτιο, άνέθηκε τα σκαλοπάτια, και χάθηκε στο διάδρομο.

Τά μάτια του Σμιθ γυαλίζανε, και ξαναγύρισε προς την Καραμανέ.

—Μην άργοπορείτε. Κάναμε ό,τι μ' έζητήσατε. Έσ' ές περιμένωμε τώρα.

—Μη μιλάτε τόσο δυνατά! παρακάλεσε ή νέα. Βρίσκεται τόσο πολύ κοντά μας! Φοβάμαι τόσο πολύ!

—Και πού είναι; έπέμενε ο φίλος μου.

—Μην του έπιτεθείτε πριν έλθη όλη ή άστυνομία εδώ, είπα.

Και μέσα στα μάτια της, που τάχε μεγαλώσει ο φόβος, έδλεπα ότι δεν φοβότανε πια για μένα.

"Η καρδιά μου χτύπησε.

"Η Καραμανέ ήταν ένα μπριλλάντι της Άνατολής, που κάθε άντρας θά το έπιθυμούσε. "Ηταν μια λίμνη μαγική που ήθελα εύχαριστώ να σκύψω έπάνω της.

—Κυττάχτε! είπα με μια σιγανή φωνή. Μην μπείτε όμως. Άκόμα κι' έτσι τόν φοβάμαι.

"Η φωνή της, ή ταραχή της μ' έπρο-ετοιμάζε για κάτι το έξαιρετικό.

Φοῦ-Μαντσού και δράμα ήταν δυο λέξεις συνδεδεμένες.

Είμαστε δυο. Έξω μ' έρκεται βοήθεια άστυνομικών. Βρισκόμαστε πολύ κοντά σ' αυτό το φεῖδι.

Προχωρήσαμε λίγα βήματα με το Σμιθ και άνασήκωσα την κουρτίνα της πόρτας που μου έδειξε ή Καραμανέ.

Μόλις έρριξα τη ματιά μου μέσα στο σκοτεινό διαμέρισμα ξέχασα πιά κάθε τί άλλο.

Τό δωμάτιο ήταν τετράγωνο, οι τοίχοι σκεπασμένοι με διάφορα σχέδια, τό πάτωμα πλημμυρισμένο μαξιλάρια.

Ξαπλωμένος σε μια γωνιά, φωτισμένη μ' ένα άπαλό, μπλε φωτάκι, θρισκότανε ο Φοῦ-Μαντσού!

Μόλις τόν είδα χτύπησε ή καρδιά μου.

"Επειτα μου φάνηκε πώς σταμάτησε. Τόνο μεγάλη ήταν ή τρομάρα μου. Με το χέρι στο στήθος έμεινα ακίνητος.

Τά θλέφάρά του σκέπαζαν τά μάτια του θαρεια.

"Ο Σμιθ μου έδειξε μια μακρουλή πίπα που ο Φοῦ-Μαντσού κρατούσε ακόμα.

Τό άρωμα του όποιου άνακατέθηκε με την άναπνοή μου.

Τώρα καταλάβαινα γιατί με τόση εύκολία μ' έπήκαμε σ' αυτό το σπίτι.

"Η τρομερή αυτή διάνοια είχε προς στιγμήν έξουδετερωθή.

"Ο Φοῦ-Μαντσού θρισκότανε μέσα στον ύπνο του όπιου!

Επί τέλους θρισμεύσαμε!

Τό έλάττωμα του ανθρώπου αυτού ήταν και ή καταστροφή του.

Πήγα να προχωρήσω, ότε ένα ψιθύρισμα, μια πνοή άκούστηκε σ' αυτό μου.

—Μην μπαίνετε.

Τό χεράκι της θασοῦσε τό δικό μου δυνατά.

Μ' έτραβούσε και τους δυο προς τά

—Βρίσκεσθε εν κινδύνω. Μην μπαίνετε! "Η άστυνομία θά τόν πιάση αλλοιώς και θά τόν θγάλη έξω.

"Η νέα φαινότανε τρομαγμένη. Τά μάτια της γυαλίζανε. Τό μίσος την τάραζε ολόκληρη, αλλά και ο φόβος την συγκρατούσε ακόμα.

"Ηρθε και ο έπιθεωρητής Βέυμουθ.

—Μετέφερα το παιδί με μια άτμάκατο στη διεύθυνσι της άστυνομίας. "Ο γιατρός του τμήματος θά του δώση τις πρώτες περιθαλψεις. "Όλα είναι έτοιμα γύρω. "Η άτμάκατος τριγυρίζει απέξω. Τό σπίτι είναι κυκλωμένο. Πού είναι ο άνθρωπος;

"Εβγαλε από την τσέπη του ένα ζεύγος χειροπέδες και σήκωσε έρωτηματικά τά φρύδια του.

"Η σιωπή μας, ή άκίνησία μας τόν ένω-χλούσε.

"Ο Σμιθ του έδειξε με τό δάχτυλο τό παρατήρησάμα.

Πριν ακόμα μπορέσωμε να προφέρουμε λέξι, ο Βέυμουθ ρίχτηκε πάνω στην πόρτα.

Τραβώντας τις κουρτίνες έμπηκε μέσα. Μηχανικά τόν άκολουθήσαμε, έγώ και ο Σμιθ.

Μόλις περάσαμε τό κατώφλι σταματήσαμε, σταθήκαμε και κυττάξαμε με κατάπληξι τό πρόσωπο αυτό που είχε τη δύναμη να τάραξη ένα ολόκληρο κόσμο.

"Ακούσαμε την κραυγή της Καραμανέ.

"Ηταν άργά.

Ξαφνικά, έτσι χωρίς να τό καταλάβω-με, τά μαξιλάρια, τό τραπέζι, ή λαμπτήρα, τό ξαπλωμένο σώμα, όλα θρεθήκανε στον αέρα.

Κι' έμεις;

Κάτω από τά πόδια μας ήταν μια καταπαχτή.

Θυμάμαι τό πέσιμο πόσο ήλιγγιώδες ήτανε. Με τά χέρια γύρευα να κρατηθώ από κάπου. Τίποτα.

"Ενα μαύρο σκοτάδι.

"Ενας ήλιγγος.

Δέν μπορούσα ούτε να μιλήσω.

Δέν ήξευρα πιά τίποτα, ούτε για μένα, ούτε για τους συντρόφους μου.

Λιγοθύμηση.

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

"Ενας Ίνδος με μελαφό δέρμα, με μετέφερε στον ώμο του, σά σακκί, μέσα σ' ένα διάδρομο φωτισμένο.

Δέν ήταν ψηλός και όμως με μετέφερε με μεγάλη εύκολία.

Τό στομάχι μου ήταν χαλασμένο. Τό κεφάλι μου πονούσε.

Τά χέρια μου και τά πόδια μου ήταν δεμένα σφιχτά.

"Ημουναι διπλωμένος πάνω στον ώμο του Ίνδου σάν κουρέλι.

"Ενοιωθα πώς ή σπίθα που διτηρείτο ακόμα μέχρι στιγμής μέσα στο κορμί μου θά έσθυνε από στιγμή σε στιγμή.

Νόμισα για μια στιγμή πώς με είχανε μεταφέρει στην Κίνα.

Τό κεφάλι μου έγερνε προς τη γη και φανταζόμουναι ότι αυτά που έβλεπα χάμα φουσκωμένα πώς ήταν παράξενα μανιτάρια, σάν κι' εκείνα που θρισκονται σε μερικές περιοχές της Κίνας.

"Ο αέρας ήταν ζεστός, υγρός και μύριζε σαπισμένο χορτό.

Θαύμαξα τόν οδηγό μου, ο όποιος με πολλή δεξιότητα περνούσε άνάμεσα από τη θρώμικη αυτή θλάστησι, θγαίνοντας και μπαίνοντας από τό ένα υπόγειο στο άλλο—και να τόν βλέπω να γλυστρά άνάμεσα από τά παράξενα αυτά μανιτάρια κλονοντας τόσους ήλιγγους.

Πέρασε κάτω από ένα θόλο και τέλος μ' έρριξε χάμα στο έδαφος, έτσι μ' ένα άγροικο ολωσδιόλου τρόπο.

"Όπως ήμουναι σφιχτοδεμένος είδα τόν Ίνδο να φεύγει, να τρέχει και να χάνεται στα άσχημα του υπόγειου.

Οι τοίχοι θγάζανε μια φωσφορική λάμψη.

—Πετρί, άκουσα μια φωνή δίπλα μου. Έσ' είσαι;

—Σμιθ!

Προσπάθησα ν' άνασηκώθω και να καθίσω. Μ' έπιασε όμως ένας πονοκέφαλος ξαφνικά και λιγοθύμηση πάλι.

"Ακουσα σά μέσα σ' όνειρο να μου φωνάζουν ξανά τόνόμα μου. "Ακουσα διαφόρους συγκεχυμένους κρότους.

"Ο Ίνδος ξανάρθε. Βαστούσε άλλο θαρύ φορτίο. Κι' ένώ έφαχνε τό δρόμο να περάσει άνάμεσα στη θρώμερή και γλοιώδη εκείνη θλάστησι των μανιταριών, άνεγνώριστα τόν άστυνομικό Βέυμουθ.

Πίσω τους διέκρινα ένα νέο πρόσωπο, πάνω στο όποιο συνεκέντρωσα όλη μου την προσοχή.

"Ο Φοῦ-Μαντσού! ψιθύρισε ο Σμιθ από τη γωνιά του.

Δέν ήταν άλλος! "Ηταν αυτός, τόν όποιο νομίζαμε ότι κρατούσαμε στη διά-θεσί μας.

Μ' έγέλασε όλους, γέλασε και μένα, παρίστανε τόν άποκοιμισμένο όποιοναή.

Ξεγέλασε ακόμα και την Καραμανέ, που ήταν ένήμερη πιά με τις συνήθειές του.

Τώρα μ' ένα φανάρι στο χέρι έρχότανε μέσα στην παγίδα αυτή που είχαμε πιασθή σάν τους ποντικούς.

"Από τό φώς που έρριχνε τό φανάρι διέκρινα ένα πυκνό δάσος από τεράστια μανιτάρια ποικιλόχρωμα, δηλητηριώδη, που πλημμύριζαν τους τοίχους σάν τεράστια παράσια.

"Ο Φοῦ-Μαντσού έρχότανε προσεχτικά. Πρόσεχε να μην πατήση τίποτα από αυτά. Τά απέφευγε σάν τά κεφάλια φιδιών.

"Ο Φοῦ-Μαντσού προχωρούσε μαζί με τόν Ίνδο που θασοῦσε στον ώμο του τόν άστυνομικό Βέυμουθ.

Περάσανε τό θόλο. "Ο Φοῦ-Μαντσού κύτταξε πίσω του. "Εσθυσε τό φανάρι, ή τδκρυψε. Δέν έξερω. Κι' ένώ συλλογίζόμουναι όλους τους άτιμους και κακοθεις τρόπους που μεταχειριζότανε αυτό τό άνθρωπόμορφο τέρας για να θανατώσει τά θύματά του, άκούσα ξαφνικά ένα παράξενο ήχο μεταλλικών όργάνων συνοδευό-μενο από ένα ξεφωνητό.

Ξαφνικά όλα σταμάτησαν διά μιάς.

"Ο Φοῦ-Μαντσού έκλεισε μια μεγάλη θαρεια πόρτα και προς έκπληξίν μου είδα ότι ήταν τζαμένια.

Τό θαμπό φώς που επέπλεε πάνω από κείνα τά μανιτάρια, φωτίζε αρκετά τό υπόγειο για να μπορή να θλέη κανείς από τη σκοτεινή γωνιά που ήμουναι ριγμένος.

"Ο Φοῦ-Μαντσού μίλησε σιγανά.

"Η λαρυγγώδης φωνή του έβγαζε μερικές λέξεις σφυριχτά.

"Η φωνή του ήταν ήρεμη.

"Η ψυχραιμία του ανθρώπου αυτού με κατέπληττε.

—Διέτρεχα τς μεγαλύτερο κίνδυνο, γιατί μέσα στο θόρυβο εκείνο πού είχα άκούσει πρωτίτερα καταλάβαινα ότι έπρόκε-το για την άστυνομία, ή όποια θά είχε κάνει την έφοδό της.

"Η τζαμένια πόρτα έσθυσε τό θόρυβο.

—Άπεφάσισα, είπα ψυχραιμα, να έπι-στήσω κάπως περισσότερο την προσοχή μου έπάνω της. Πράγμα που δέν τό είχα κάνει άλλοτε.

"Εκείνος που υπόρεσε να άνακαλύψη τό μυστικό του Έλιξηρίου της ζωής δέν θά μπόρεση να ζήσει παρά πολύ λίγο δια-σπαστή.

"Όσο για τόν κύριο Νέυλαντ Σμιθ και την Άγγλική άστυνομία θά ήθελα να με-θω τά σχέδιά τους.

«Γι' αυτό και θά χήσουν κι' αυτοί σ' κόμα λίγο».

—Και σένα θά σε κρεμάσουν, άκού-στηκε ή θαρεια φωνή του Βέυμουθ. Έσε και όλη σου τη συμμορία.

—Δέν τό φανταζόμμαι, είπα ή ήρεμη φωνή του Φοῦ-Μαντσού. Οι περισσότεροι δι-κοί μου έχουν φύγει, θρισκονται εν σφαλεία.

«Μερικοί απ' αυτούς έχουνε μπαρκάρει ως θερμαστές πάνω σε θαπόρια, άλλοι

γούρια ξαφνικά προς τη τζαμένια πόρ-τα. Μιά άχτίδα φωτός διεπέρασε τά τζα-μια, πάντως κανένας θόρυβος δέν άκού-γότανε.

"Η πόρτα ήταν έρμητικά κλεισμένη.

—Είπε ο Λογκάν! φώναξε ο Βέυμουθ, γυρεύοντας να ξετινάξει τά δεσμά του.

Από δώ! Βοήθεια!

Οι φωνές του άνηχούσαν μονάχα στο υπόγειο, που θροισκόμαστε και έσθυναν πάλι εκεί μέσα.

—"Η πόρτα κλείνει καλά, είπα ειρωνι-κά ο Φοῦ-Μαντσού.

—Από δώ έχω τό παρατηρητήριό μου Ιατρέ Πετρί, και σου προσφέρω μια υπέ-ροχη εύκαιρία μελέτης φθογγολογικής.

—Λογκάν! Βοήθεια! Βοήθεια!

"Η φωνή του Βέυμουθ τώρα έδειχνε τόν τρόπο.

Πράγματι ή κατάσταση ήταν τρομα-κτική.

Μιά ομάδα από ανθρώπους είχε πλημ-μυρίσει ένα διπλανό υπόγειο. Τό φώς του ήλεκτρικού τους φακού χρωμάτιζε όλη εκείνη την δηλητηριασμένη επιφά-νεια.

Και ή ειρωνική φωνή του Φοῦ Μαν-τσού εξακολουθούσε.

—Παρατηρείστε τη χιονάτη θλάστησι που θρίσκεται πάνω στην όροφή. Την έχω φυτέψει έγώ. Την καλλιέργησα κα-ταλλήλως. Κυττάχτε έπίσης τί ώραία χρώματα που προσδίδει τό φώς πάνω στα μανιτάρια αυτά.

Δίπλα μου ο Σμιθ μουγκρίζει. "Ο Βέ-υμουθ σάπασε ξαφνικά. Δέ φώναξα γιατί ήξερα τί θά συνέβαινε σε λίγο.

Για μια στιγμή κατάλαβα γιατί τό φα-νάρι του Φοῦ Μαντσού είχε θαμπό φώς.

"Ηξερα ότι ο Φοῦ Μαντσού είναι ένας από τους πιό μεγάλους δηλητηριαστές του κόσμου.

("Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Η ζωή στην έπαρχία

ΡΕΘΥΜΝΟ

Τώρα με τὰ κυνικά καύματα πού ξεφτασαν κι' ως εδώ, άρχισε γενικός συναγεμρός τών λουομένων και τών δύο φύλων, στην άμορφη άμμουδιά μας, πού θα μπορούσε νά γίνη μιάς πρώτης τάξεως πλάς, αν δινόταν ή σχετική πρωτοβουλία.

—Επίσης στον Κήπο μας και στην προκυμμία μας, πού και γιά τὰ δυό μπορεί νά καυχάται τό Ρέθυμνο, ξεχύνεται κάθε βράδυ ό περισσότερος κόσμος γιά νά περάσει την ώρα του και νά άκούσι λίγη καλή μουσική, πού δυστυχώς παίζει μόνο τίς γιορτές.

—Μέ πρωτοβουλία της «Εταιρείας τών Φίλων» Ρεθύμνης, άρχισε και λειτουργεί στην άμμουδιά «Σχολείον Ύπαίθρου», πού σ' αυτό οδηγούνται τὰ παιδιά, παίζον, κάνουν μπάνιο και μαθαίνουν και παλλά ωφέλιμα πράγματα, αποφεύγοντας έτσι τίς κακές συναναστροφές.

Κ. ΜΑΥΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΣΤΑ ΚΑΛΥΒΙΑ ΛΑΥΡΙΟΥ

Η έφετεινή πανήγυρις της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στα Καλύβια του Λαυρίου, παρ' όλην την στενότητα των χρημάτων, εωρτάσθη έν μέσω πλημμύρας κόσμου.

Από ένωρίς ήρχισαν νά καταφθάνουν οι κάτοικοι τών γειτονικών χωριών μέχρι της ένδεκατης νυκτερινής, όπου τό ζενιθιό τού πανηγυρισμού.

Είς την όλην κίνησιν διεκρίναμε: Τόν Πρόεδρον της Κοινότητος κ. Έρμην Φιλίππου, τούς κ. και κας Άνδριτάκη, Σωτήρχου, Χρ. Πρόφη, Γκίνη, Γκλιάτη και την κ. Ί. Στεφάνου.

Τούς κ. κ. Χριστοδούλου, Δημοσθ. Τριανταφύλλου, Κ. Χατζήν, Χατζηδόμαν, Μυλωνάκον και Χρ. Παπαχρήστον.

Την ξανθιάν άμορφιάν τών Άθηνών δίδαν Καίτην Μαντακή.

Τάς διδας Δημ. και Χ. Σωτήρχου, Έλ. Φιλίππου (πρόεδ. Κοινότητος), Σταμ. Στεφάνου, Παπαμυχαήλ κ. ά.

ΚΙΤΣΟΣ ΙΩΑΝ. ΟΡΦΑΝΟΣ

ΣΥΡΟΣ

Χθές Κυριακήν, 4 Αύγουστου, και διά τού άτμοπλοίου «Κεφαλληνία», άφίχθησαν είς την πόλιν μας περί τούς 600 έκδρομείς του έν Πειραιεί και έν Αθήναις έδρεύοντος «υλλόγου Κυκλαδίων «Ιερά Δήλος». Τούς έκδρομείς συνώδευσε στρατιωτική μουσική και διμοιρία Ευζώνων, μεταξύ δέ τών έκδρομείων διεκρίνοντο, ό κ. Άλέξανδρος Πάρρης, Δ/ντής του Πολιτικού Γραφείου του κ. Υπουργού της Συγκοινωνίας μετά του υιού του Τιμόλεοντος Πάρρη, δικηγόρου και Προέδρου του Σωματείου «Ιερά Δήλος», ό κ. Ναυπλιώτης, πόντος, βουλευτής Παραναφίας.

Η νέα ποιητική

Νοσταλγίες

Γά θήματά του σέρνοντας ως πάντα (κουρασμένα κι' αφήνοντας τη σκέψη μου στ' άπείρου (τή σιωπή αντίκρισα τὰ μάτια σου αδιάφορα (και ξένα σάν νάχε ή Ιστορία μας γιά πάντα (πιά χαθή.

Κι' όμως ως χθές τὰ χείλη μας σμίγαν (άγαπημένα κι' ό "Ερωτας άνέμποδα μās μοίραζε (χαρές Κρατούσαμε θαδίζοντας τὰ χέρια μας (σφιγμένα βουβοί άπ' την συγκίνησι τίς πιότερες (στιγμές.

Μά σήμερα τό όνειρο σάν όλα έχει (χασθή κι' άσκοπα τὰ θήματα πλανιώνται (στο σκอตάδι Τὰ ρόδα της άγάπης μας κι' αυτά έχουν (μυραβή μά οί καρδιές μας μοναχές ίσως νά (κλαίν τό θράδυ.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΜΑΞΙΜΟΣ

Φιλομήλα

Συχνά τό ρέμμα πού κυλά τή θάρκα μου σφηνώνει στον όχο τού πλάι στό θράχο κι' άκούω τών δέντρων τὰ κλαδιά παθιάρικο ένα αηδόνι στο πόνο του μονάχο.

Είτε είν' αύγουλα, πρωινό, μεσάνυχτα είτε δειλινό πάντα τ' άκούω θλιμμένα τ' ώρη τραγουδι πού δέ λέν ποτέ χεία (λάκια ανθρώπινα γλυκό, θαλντωμένο.

Κι' ως παίρνουν τ' άλλα τὰ πουλιά τ' αηδονιού τόν τόνο και λέν τού μοιάζουν τάχα νάταν ψυχή μου μιά φωνή παρόμοια νά (χα μόνο και χίλιους πόνους νάχα.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

Πείσμα

Ό θυμός σου ό παράλογος γίνηκε σίφουνας όρμητικός και φουρτούνισε την ήρεμη λιμνούλα της γαλήνιας σκέψης σου κι' ή ζήλια σου έλυσε τόν δεμένο κύκνο της φαντασίας σου, πού άχαλίνωτος τώρα τρέχει, τρέχει σάν τρελλάς...

Τό πείσμα σου γίνηκε λάμπάδα άναμμένη και μέ την ίδια φλόγα της...καίει την καρδιά σου... κι' ό έγωισμός σου θηρίο άγριεμένο μπηγεί τὰ νύχια του μέσ' στην άπαλή σάρκα του είναι σου.

Ό πόνος γίνηκε μαχαίρι δίκικο, και μέρα μέ την μέρα σφίγγει την καρδιά σου... έπειδή δέν μπορείς νά δής την άγαπούλα σου...

Όσο πιδ άργά περάση ό θυμός σου, τόσο πιδ ύστερα θά έρίσκεσαι σιμά στη χαρά σου... Κι' όσο πιδ άργά σβύσει το πείσμα σου, τόσο πιδ άργότερα θά είσαι σιμά στην ευτυχία σου... Γι' αυτό πνίξε τό παράλογο πείσμα σου, σκότωσε τό θυμό σου... δώδε τό θηρίο του έγωισμού σου κι' έλα...έλα στην άνάπτυξη σου...

Αναλαμπές

Όσος καιρός κι' αν πέρασ' όσα όνειρα κι' αν σβύσαν κι' αν ή καρδιά μου έγέρασε οι πόθοι δέν μ' άφήσαν.

Συχνά στο νού μου, σιωπηλός φέρνω τὰ περασμένα κι' έτσι όπως μένω θλιβερός με μάτια δακρυμένα.

Όλο πώς θάρρης νά σου πώ — σε καρτερώ σάν τότες — γιά νά μου πής τό «σ' άγαπάω» όνειρεμένες νότες.

Γοργά ό καιρός, πού πέρασε και στα όνειρα πού έσβύσαν κι' αυτή ή καρδιά μ' έγέρασε μά οί πόθοι δέν μ' άφήσαν.

ΒΥΡΩΝ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Απόψε

Απόψε, στής άχνόθαμπης θραυδής τη σιγαλιά ή σκέψις μου γοργότερη σέ σένανε πετάει. Κι' άπόψε, όλο τό είναι μου, άχ, πώς άποζητάει με πόθο άνειπωτο, τρελλό, την πλάνα σου άγκαλιά.

Απόψε στην άχώρηγη θραυδά τη μυρωμένη, θάθελα λόγια ν' άκούγα τρελλά, έρωτικά και θάθελα νά σουβίνα φιλιά θερμά, γλυκά, στην άγκαλιά σου άπ' έρωτα γέρνοντας μεθυμένη...

Απόψε στη μαγευτική γαλήνη του θραυδού θάθελα νά σου έλεγα με μαγικό σκοπό, γλυκό τραγουδι έρωτικό, νά λήη πώς σ' άγαπάω, κι' άς έσβύνα μαζί μ' αυτό, στη μέση ένός φιλιού...

ΚΑΙΤΗ ΓΚΟΥΜΑ

Εκδίκησης

Στ' αλήθεια πίστεψες πώς σ' άγαπούσα; Χάι Χάι Πι άστείο. Πίστεψες, πώς πράγματι μπορούσα νά σ' άγαπήσω. Τί κουτός πού ήσουν! Τί κουτός πού ήσουν! Κι δέν μπορούσες νά καταλάβης, πώς αυτά πού έκανα δέν ήταν τίποτε άλλο, από μιά εκδίκηση πού ζητούσα νά κάνω σέ σένα, αλλά γιά έναν άλλον...έναν όμόφυλό σου... έναν πού μ' έκανε νά πονέσω πολύ...

Ναι, δέν ζήτησα τίποτε από του νά εκδικηθώ. Κι εκδικηθήκα!

Τώρα πού έλέπω τελειωμένο τό έργο μου, τώρα χαίρομαι γι' αυτό. Τώρα πού έλέω πώς κατήντησες ένα κουρέλι στα πόδια μου, τώρα σου λέω γιά πρώτη φορά την αλήθεια.

Πότε... ποτέ μου δέν σ' άγάπησα!

Σ' έπαίξα μόνο στα χέρια μου, όπως παίζει ένα μαρμό την κοκκία του, σ' έπαίξα και σ' άφηνα νά νομίζεις πώς σ' άγαπούσα...

Και τό νομίζεις...άλλοίμονο!...

Έχεις δίκαιο! Δέν μπορείς νά έέρης τί είναι οι γυναίκες. Δέν μπορείς νά καταλάβής πόσο μπορούν νά ύποκριθούν όταν θέλουν...

Σ' άφησα και μ' άγάπησες τρελλά κι' όταν κατάλαβα, πώς ή καρδιά σου πραγματικά πονούσε, τότε την πήρα στα χέρια μου και μέσ τὰ θαμμένα νύχια μου την έξύρισα, την έκανα κομμάτια, έβωπα τὰ νύχια μου πιδ πολύ τό αίμα της και τότε... τότε...την πέταξα, άφού προηγουμένως γέλασα γιά τό κατανύγιο της...

Τι με νοιάζει έμένα τώρα αν στενάξης. Μήπως έγώ δέν στενάξα γιά κείνον;

Και τώρα πού τό έργο μου τελείωσε, τώρα πού εκδικήθηκα έσένα, γιά τόν άλλον, τώρα, γελώ όταν σκέπτομαι πώς πίστεψες πώς σ' άγαπούσα!

Χάι Χάι Πι άστείο...

ΚΑΙΤΗ ΜΑΡΑΘΑΚΗ

Η ζωή

Όραία είναι ή ζωή σάν την αόλη όραία Κλάματα, λώπες και χαρές κι' αυτά περιούν οι μέρες. Κι' όμως μία νύχτα ή και πρωί ή μεσημέρι θράδυ από τό φως της ή ζωή πηγαίνει στο σκอตάδι.

Μέρες πού γάμοι μās χαρίζουν στα κάπιαρα άσπρά ού νιμνήν, λουλούδια γλυκά θά σέ ραντίζουν και θά σά λέν, καλή μου ευτυχισμένη,

ΗΛΙΑΣ ΤΣΙΤΑΚΗΣ

Παραληρήματα

(Στην Κ. Κ.)

Η νύχτα άπόψε είναι πιδ όμορφη από ποτέ. Τά άστέρια χρυσόλαμπα μέτρητα ραμμένα με χρυσόκλωστή στο μαύρο σεντόνι τ' ούρανού, σκορπούν λάμψεις και χαμόγελα...

Τό κύμα παίζει έρωτιάρικά παιχνίδια με την ακτή.

Η αύρα τραγουδάει ένα παθιάρικο έρωτικό τραγουδι στα κοιμισμένα λουλούδια. Ό Γκιώνης παίζει τό κρυφτούλι με τό φεγγάρι. Έκείνο κρύφτηκε με νάζι σε μιά τούφα σύννεφα σάν ξεγυμμένα θαμνάρια. Όλα μιλούν νιά τόν έρωτα, μόνο ή καρδιά μου είναι γεμάτη από λύπη.

Ναι! Άκού, κλαίει τόν άδικο χαμό της άγάπης μας... Οι άρες κυλάνε άργά - άργά, σάν άσημένιες χάντρες στο θαλαϊκό κολλίε της Νυχτας. Μά ή σκέψη νά μου πέσει κοντά σου!

Πώς αλήθεια κυλάει ή ζωή! Μοιάζει σάν τό δάκρυ, πού κυλάει θερμό στο μάγουλο τού πονεμένου και πέφτει άπότομα στη γή και χάνεται...

Όλα σβύνουν στη ζωή μας, όλα χάνονται. Και μόνο κάτι ζή γιά πάντα, ή άγάπη, πού όσο περνάει ό καιρός, τόσο πιδ μεγάλη γίνεται.

Είνε ή άγάπη, πού όσο πιδ σκληρά την πληγώνει ή περιπόρνησι, τόσο και πιδ μεγάλη δύναμη παίρνει από τίς πληγές της!

Ναι, δέν νικήθηκε ποτέ άπό τό χρόνο ποτέ! ποτέ! Έτσι και ή δική μου άγάπη, έσείνοσα τού είναι μου, ποτέ δέν θέ νά σβύση. Τά χείλη μου θά τά σφαλίσω τό γλυκό τραγουδι της και στην ζωή την πέρα άπ' τόν τάφο, κι' εκεί ακόμα θά είναι γιά με ηγίωση της σιωπής μου.

Ποιός ξέρει... Μπορεί νά είναι γραφτό μου από κεί νά... όν ή "Ηλίας της ευτυχίας σου...

ΜΕΜΑΣ Χ. ΠΑΥΛΑΤΟΣ

Γιατί;..

Ό! Γιατί κάθε πού ό ήλιος γέρνει, σαφοντας χρυσόροδινα τὰ γύρω πλάγια τών θυνών, νοιώθω την καρδιά μου νά χτυπά πιδ δυνατά!

Γιατί κάθε σούρουπο, πού μόλις τ' άστέρια άρχίζουν νά τρεμοσβύνουν στο γκρίφο άπλάζι τ' ούρανού σέ νοιώθω τόσο κοντά μου;

Γιατί ή σκέπη μου άχαλίνωτη πετάει στο μικρό όμορφο νησίά σου!

Γιατί κάθε πού ό Ζέφυρος παίζει τοαχνίτικα με τὰ μαλλιά μου, χαιδεύοντας τό πρόσωπό μου καίει, αϊθάνομαι τὰ χείλη μου νά φλογίζονται! Γιατί;

Ό, νά, νά, γιατί! Γιατί έτσι ήταν και τότε πού σέ πρωτογνώρισα...και τότε πού μείξαμε στην έξωπορτα τὰ χείλη γιά τό άποχαριστήριο φιλή.

Γιατί έτσι ήταν και τότε... πού μού πρωτοείπες «σ' άγαπάω, έσύ θά μ' άγαπάς πάντα» Και γά αν μέ-σα σ' όνειρο σ' άκούγα, σάν μέσα σ' όνειρο σέ έ-λεπα νά μού χαρογελάς γλυκά...και σάν μέσα σ' όνειρο ψιθύρισα. Ναι!

ΕΛΕΝΗ ΡΙΠΑ

Ας πονώ

Γιατί νά ξεχάσω τη γλυκειά σου μορφή, γιατί νά διώξω τη θύμη! σου άπ' τη σκέπη μου; Θέλω νά νοιώθω τὰ ολογλυκά σου μάτια νά με κυττάζουν, νά με χαιδεύουν άπαλά.

Δέν θέλω νά σέ ξεχάσω ποτέ, θέλω νά σέ έλέπω νά έρχεσαι κοντά μου νά μού μιλάς όπως τότε, πού μιλούσας οι καρδιές και τάν δυό μας...

Ναι, νεράρθι μου γλυκειά, πού μ' άπαρήνθηκες, πού ξεχάσες μέσα σέ λίγο τούς όρκους, τὰ χρυσόπλεχτα όνειρά μας, τίς ύποσχέσεις...

Δέ θέλω νά σέ ξεχάσω ποτέ, δέ θέλω νά νοιώσω την καρδιά μου άδειάη, κρύα. Τη θέλω θερμή, όλό-θερμη γιά σένα, πού μ' άπέλειπες, και θέλω νά πεθάνω με τ' όνομά σου, τώμορφο σ' άσπρο μου στόμα άπ' τη θλίψη.

Θά πεθάνω έχοντας μπροστά μου τὰ δυό σου μάτια, τὰ άλυκά σου χείλη, τὰ χρυσά σου τὰ μαλλιά. Έχω τη φωτογραφία σου πού κυττάζει και τί φιλό πάντα με πάθος.

Μ' άρσες νά πεννώ άπ' τὰ δρομάκια κείνα τὰ μισοσκότεινα, πού περνούσας μαζί τὰ μαγεμένα έσέν, νά ξεπλώνομαι κάτω άπ' τὰ όλοφωτά σάν άνθισμένα άπ' τό φεγγάρι δεινόρα, νά νομίζω πώς είμαστε μαζί κοντά - κοντά σάν τότε...και ν' άπλώνω τὰ χέρια μου νά σ' άγκαλιάσω...νά σέ φιλήσω...

Κι' ύστερα νά νοιώθω τη νοτιά μου και νά κλαίω, και νά πονώ μορτυρικά, και νά πονώ γιάτί είναι γλυ-κός ό πόνος γιά μιά άγάπη, γιά μιά μικρόδρα, πού μοιάζει με μιά όλοφωτή άχτίδα...

Κι' άς είναι πάντα πόνος!

ΑΗΜ. Τ. ΑΝΔΡ.

Φωνές...

Κάποιες καμπάνες μέσα μου σημαίνουν... άπόμακρες, άργά και πού μιλούν μες στην νυχτιά τη θλιβερή πού έφτασα γιά τὰ καλά πού δέν ξαναγυρνούν.

Κάποιες καμπάνες γιορτινές σημαίνουν... και τὰ κερά, ό, μέσα μου, άναμμένα! Δέν έδωκ την νυχτιά αυτή νά σβύσουν τ' άγγελικά κερά τ' άγαπημένα.

Κάποιες καμπάνες μέσα μου σημαίνουν... κι' άπ' έξω οι φωνές οι ραγισμένες πάσο, φτώχη, με θλιδούν! και πληθαίνουν τού πόνου οι καρδιές οι πληγωμένες.

Οι θλιβερές καμπάνες πιά σημαίνουν... κι' είνε σβύσιμένα τὰ κερά τό θράδυ, ό, τών στεγνών ώραν άκούω σάλπιγγες, τού δρόμου τίς φωνές...μέσ στο σκอตάδι...

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

Βουβός πόνος

Είνε θραυδά λουσημένη στού φεγγαριού τό φως... Σ τόν ούρανό ψηλά τ' άστέρια λαμποκοπούνε πρόσχαρα, όλος ό κόσμος ήσυχάζει. Και τό τραγουδι τού γρύλλου δέν μου ταραξεί τίς γλυκειές της ρέ-μης μου στιγμές.

Ό νους μου πτεροκοπά στα περασμένα γύρω κι' άνασκαλεύει και ζητά νά ζήσι τίς παλιές όνειρεμένες στιγμές, γιά μιά φορά ακόμα.

Ήταν και τότε μιά νυχτιά σάν τούτη...άστροδδ-λωτη... φεγγαρολουσημένη. Παντού θαύλασε ή σιγαλιά. Κι' έμεις σφιχταγκαλιασμένοι περπατούσα-με άφωνοι κάτω άπ' τὰ μυρωμένα πεύκα. Είμαστε μόνοι...κατάμονοι... και σ' αδιάκριτο τού φεγγα-ρισού τό θάλαμα νοιώθαμε τίς λουλούδιες της εύτυ-χίας άλυσίδες νά μας άπογαλιδεύουν. Μοιάει πώς μ' άγαπά...Κι' έγώ πώς τη λατρεύω και πώς δέν θά ζούσα, χωρίς αυτήν, έστω και μιά στιγμή μονάχα. Τά χείλη μας ένώθηκαν σ' ένα άτέλειωτο γλυκό φι-λή. Κι' απάνωθε μας τό φεγγάρι εξακολουθούσε νά μας κυττάζει...

Αν όμως αυτή πού μ' άρκίσθηκε πώς μ' άγα-πά, αυτή, πού κρατούσα σφιχτά στην άγκαλιά μου και τίς φιλούσα τὰ μεταξίνα της μαλλιά...δέν την ξαναείδα...

Αυτά πέρασαν...σβυστήκαν γιά πάντα.

Ανήκουον μόνο στο παρελθόν, πού όπως λέει ό Γκαίτε είναι «κάτι τό προγραμματικά πεθαμένο». Μά έ-μένα στη καρδιά μου έμένει κάτι...κάτι θαυέει φα-λασμένο. Είνε ό πόνος πού μού τρώει τὰ σωθικά. Γιατί δέν την έξέχασα...γιατί την άγαπά ακόμα...

ΒΑΓΓΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

Αμφιβολίες

Τι σκอตάδι πηχτό και τί θράδυ μεγάλο κι' ένα κλάμα πνιχτό, μέσ στο δρόμο τόν άλλο και φωνές σιγανές και φωνές υπερδεμένες, τόσο πιά, π' άμφοβάλλω...

Τι σκอตάδι θαθό και τί νύχτα μεγάλη ή ψυχή θά χαθή, στού μυστηρίου την παλή και φωνές άκαρπνές — τί φωνές υπερδεμένες! — και θαρύ τό κεφάλι...

Ένα φώς σκεπτείν, σάν άπ' άλλη μιά σφαίρα σ' έναν γκρίφο ούρανό, σάν πού δέν φέγγει έδώ πέ-ρα και τό κλάμα σαρτό, άπ' τόν δρόμο τόν άλλο, στον άνυπαρκτο άέρα.

Κι' άγωνία πολλή...Τι πιά, Θεέ μου, θά γίνη. Ποιά φωνή με καλεί, στη νυχτιά, πού δέ σβύνει. Τό θλιμμένο τό φως, γιά τό αδέσποτο σκอตάδι, πού μυστήριο νά κλείνη...

Σ κεφτικός ξενιχτώ, στην άτέλειωτη άρα. Σ' ένα χέρι σφιχτό, πού μού κρύβεται μόρα. — Και τό κλάμα τ' άργό, Θεέ μου, δέ σταματάει, και δυνάμωσε τώρα...

Τι σκอตάδι θαθό και τί θράδυ μεγάλο πιά, μού σφιγγε ή ψυχή και γιά ό! άμφοβάλλω, ..τίς φωνές... και τό φως...γιά την άναστη νύχτα, γιά τόν δρόμο τόν άλλο.

ΣΤΕΦ. ΣΤΑΝΕΛΛΟΣ

Εφαρμόζουν καλά;

Καθημερινώς μπορούν να υπάρξουν περιπτώσεις, όπου οι κάλτσες να παίξουν ένα σημαντικό ρόλο. Έχει, λοιπόν, μεγάλη σημασία το αν η κάλτσα σας εφορμώζει σφιχτά στο πόδι ή ξεχειλώνει. Γι' αυτό μην παίρνετε ποτέ μία φθηνή κάλτσα. Αλλά μία που να εφορμώζει τελείως, όπως η κάλτσα

EL BEO

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Αι γνήσιαι **EL BEO** έχουν επάνω την ΜΑΡΚΑΝ κεντητήν.
*Αντιπροσωπεία και παρακαταθήκη: Μητροπόλεως 46.

Γιαννούτσικος και Πετσιαβας Α.Ε.

Τηλέφ. 21-318

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΟΥ

ΚΑΤΟΛ

ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΕΣ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΤΗΝ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ ΜΑΡΚΑΝ

ΚΑΤΟΛ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟΙΟΥΤΟΤΡΟΠΩΣ ΥΠΗΘΟΝ ΗΣΥΧΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος χρησιμοποίησα-τε τὸ παγκοσμίου φήμης ἀποτριχωτικὸν **RAPIDENTH**, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μετὰ τὴν ῥίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

*Αποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMAN MARX

Στοὰ Φέξη 59 (Πρῶτος ὁροφος)
Ἀθῆναι.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με μεγάλες σκάλες, χονδρές μπούκλες καὶ χωρίς καμμίαν ἀλλοίωσιν τοῦ φυσικοῦ χρώματος τῶν μαλλιῶν, σὰς προσφέρει ὁ καλλιτέχνης κ.

Δ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΗΣ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 19

Τηλέφ. 20.963

ΤΙΜΗ

Δι' ἡλεκτρισμοῦ δραχ. 100
"Ἀνευ > > 125

ΔΕΛΤΙΟΝ

τοῦ Β' βιβλίου

Κρατῆτε τὸ παρὸν ἀνελλιπὲς

πικύπυ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΥΛΙΑΣ
ΙΑΤΡ

ΕΠΙΜΕΤΡΗΣΤΗΣ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΡΕΣΙΣΤΗΣΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

